

VŠE JEN Z MILOSTI

Charles Haddon Spurgeon

Kde se rozmohl hřích,
tam se ještě mnohem více
rozhojnila milost.
(Ř 5:20)

TOBĚ, ČTENÁŘI!

TEN, KDO TU PÍŠE A HOVOŘÍ, by byl velice zklamán, kdyby tato kniha neměla přivést mnohé k Pánu Ježíši. Je vydána v dětské důvěře v moc Boha – Ducha svatého, aby si ji (bude-li to považovat za vhodné) použil k obrácení milionů. Nepochybuji, že ji budou číst mnozí sklíčení mužové i ženy a že je Bůh navštíví svou milostí. Abych dosáhl svého cíle, volil jsem co nejprostší řeč a používal hovorové výrazy. Ale Duch svatý se může dotknout i bohatých a vznešených, budou-li si tuto knihu prohlížet; vždyť to, co je pochopitelné pro neučené, není o nic méně žádoucí pro vzdělance. Ó, kéž by ji četli i takoví, ze kterých se pak stanou velcí rybáři duší!

Kdo ví, kolik lidí nalezne cestu pokoje skrze to, co si zde přečtou? Pro tebe, drahý čtenáři, je však důležitější toto: chceš i ty být jedním z nich?

Jistý člověk vybudoval u cesty studánku a v její blízkosti pověsil na řetízek hrneček. Po nějakém čase mu někdo oznámil, že jistý vynikající umělecký kritik našel na tomto zařízení mnoho chyb.

„A pili z té studánky žízňiví?“ ptal se její tvůrce. Řekli mu, že u ní hasily svou žízeň tisíce ubohých lidí, mužů, žen i dětí. Tu se usmál a prohlásil, že ho poznámky kritiky nebolí, ale doufá, že jednoho parného dne i onen kritik vezme do rukou hrneček, aby se občerstvil, a bude chválit jméno Páně.

Zde je má studánka a tu je můj pohár. Chceš-li, hledej si chyby, ale napij se vody života! To je to jediné, o co mi jde. Raději bych přinesl požehnání duši toho nejchudšího metaře nebo hadrníka, než našel zalíbení v očích urozeného prince a nedokázal ho obrátit k Bohu.

Čtenáři, myslíš to s četbou těchto stránek vážně? Pokud ano, jsme pro začátek domluveni, ale pamatuj, že mi nejde o nic jiného, než abys našel Krista a nebe. Kéž bychom ho mohli hledat společně! Já k tomu chci přispět tím, že ti s modlitbou předkládám tuto knížečku. Nechceš společně se mnou pozvednout své oči k Bohu a poprosit Ho, aby ti požehnal při čtení? Prozřetelnost ti tyto řádky položila do cesty, tobě zbývá trochu času na čtení a snad máš i chuť věnovat jim pozornost. To jsou dobrá znamení. Kdo ví, jestli pro tebe nenadešel příhodný čas? V každém případě ale Duch svatý říká: „*Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru!*“ (Žd 3:7-8)

NA ČEM JSME?

SLYŠEL JSEM JEDEN PŘÍBĚH, tuším, že se stal kdesi v severní Anglii: Jistý duchovní chtěl navštívit jednu nuznou ženu a něčím jí přispět na živobytí, protože věděl, že je velmi chudá. S penězi v ruce zaklepal na její dveře, ale vdova se neozvala. Usoudil tedy, že není doma, a odešel. Zanedlouho poté ji potkal v kostele a sdělil jí, že pamatoval na její potřebu: „Byl jsem u vás a několikrát jsem klepal, ale mám dojem, že jste nebyla doma, protože jsem nedostal žádnou odpověď.“ „V kolik hodin jste u mne byl, pane faráři?“ „Bylo poledne.“ „Jsem já to ale hlupák,“ vyčítala si, „slyšela jsem vás a velmi mne mrzí, že jsem se neozvala. *Myslela jsem si totiž, že je to člověk, který chodí vymáhat nájemné.*“ Každá chudá žena dobře ví, co to znamená.

Nuže, já chci, aby sis mne vyslechl, a proto bych tě také hned na začátku chtěl ujistit, že nepřicházím vymáhat nájemné. Skutečně, tato kniha od tebe nemá něco požadovat, ale má ti říct, že spása duše je jen a jen z milosti, což znamená *zadarmo, bez poplatku, gratis*.

Často, když se snažíme získat něčí pozornost, si náš posluchač v duchu říká: „Aha, teď začne mluvit o mých povinnostech. To je ten chlap, který všem připomíná, co všechno jsme Bohu dlužni, a já nemám čím zaplatit. Nebudu doma.“ Ba ne, tato kniha tě nechce o nic žádat, ale chce ti něco přinést. Nebudeme mluvit o zákonu, o povinnostech ani o trestání, ale o lásce a o dobrotě, o odpuštění, milosrdenství a věčném životě. Nedělej, že nejsi doma, nezacpávej si uši a nezavírej veřejně svého srdce. Nebudu od tebe nic chtít ani ve jménu Božím, ani v lidském. Nemám v úmyslu požadovat něco z tvých rukou, ale přicházím v Božím jménu a nesu ti vzácný dar, který ti přinese radost zde i na věčnosti, jestliže ho přijmeš.

Otevři dveře a pusť mé prosby dovnitř. „*Pojďte, projednejme to spolu*“ (Iz 1:18). Sám Bůh tě zve k hovoru o věcech, které se bezprostředně dotýkají tvého věčného štěstí, a On by něco takového nedělal, kdyby to s tebou nemyslel dobře. Neodmítej Pána Ježíše, když tluče na tvé dveře, vždyť tluče rukou, která byla přibita na dřevo právě za takové, jako jsi ty! Šlo mu jen a jen o tvé dobro, nakloň tedy své ucho a pojď k Němu. Naslouchej pečlivě a nech to slovo proniknout až do své duše. Snad nadešel čas, abys vešel do nového života, který je počátkem nebe. Víra je ze slyšení (Ř 10:7) (a četba je jedním z druhů slyšení), může se tedy zrodit ve tvém srdci, zatímco budeš číst tuto knížku. Proč by ne? Ó požehnaný Duchu milosti, dej ať tomu tak je!

BŮH OSPRAVEDLŇUJE BEZBOŽNÉHO

TATO ZPRÁVA JE URČENA PŘÍMO TOBĚ. Nalezneš ji v listu Římanům, ve čtvrté kapitole, pátém verši: „Avšak tomu, kdo nekoná skutky, ale věří v Toho, který ospravedlňuje bezbožného, se počítá jeho víra za spravedlnost.“

Zvlášt' tě chci upozornit na slova „který ospravedlňuje bezbožného“. Pro mne jsou to ta nejnádhernější slova na světě.

Nepřekvapuje tě, že někde čteš takové vyjádření, jakým je toto prohlášení Bible: „který ospravedlňuje bezbožného“? Slyšel jsem, že lidé, kteří nenávidí učení o kříži, vytýkají Bohu, že zachraňuje bezbožné a přijímá ty nejhorší z nejhorších. Jen pohleď, jak Písmo přijímá tuto obžalobu a jasně prohlašuje totéž. Ústy svého služebníka Pavla, inspirovaného Duchem svatým, Bůh nazývá sám sebe tím, „který ospravedlňuje bezbožného“. Bůh ospravedlňuje nespravedlivé, odpouští těm, kdo si zaslouhují trest, a zahrnuje přízní ty, kdo si ji nezaslouží.

Myslel sis – jestli se nemýlím – že spasení je jen pro dobré lidi, ne snad? Že Boží milost je pro svaté a čisté, pro takové, kteří nemají s hříchem žádný velký problém, nebo ne? Nepřišlo ti snad na mysl, že kdybys byl skutečně dokonalý, Bůh by tě jistě odměnil; ale pak sis řekl, že protože ani zdaleka dokonalý nejsi, není pro tebe žádné cesty, jak získat Jeho přízeň. Musíš být jistě překvapen, když čteš něco takového: „který ospravedlňuje bezbožného“. Nedivím se ti, že jsi překvapený. Třebaže jsem již s nesmírnou Boží milostí dobře obeznámen, sám se tomu nikdy nepřestanu podívat. Zní to zvláště, nemyslíš, že svatý Bůh ospravedlňuje nesvatého člověka? My, vzhledem k přirozeným zákonickým sklonům našeho srdce, vždy ochotně vyprávíme o své dobrotě a zásluhách a tvrdošjně trváme na tom, že v nás musí být něco, co by stálo Bohu za povšimnutí. Ale Bůh, který dokáže prohlédnout každý klam, ví, že v nás není dobrého vůbec nic. Říká, že „není, kdo by konal dobro, není ani jeden“ (Ž 14:3; Ř 3:12). On ví, že „všechna naše spravedlnost je jako poskvrněný šat“ (Iz 64:5). Pán Ježíš nepřišel na svět, aby mezi lidmi hledal dobré a spravedlivé, ale aby dobrotu a spravedlnost přinesl s sebou a dal ji těm, kdo ji vůbec nemají. Přišel ne proto, že bychom byli spravedliví, ale aby nás spravedlivými učinil: „On ospravedlňuje bezbožného.“

Když obhájce přichází před soud a je to čestný muž, touží se zastat nevinného člověka a očistit ho před soudem od nařčení, která mu byla přičtena neprávem. Jeho cílem by mělo být ospravedlnit nevinného a neměl by se pokoušet krýt viníka. Člověk nemá ani právo ani moc ospravedlnit viníka. To je div, který je vyhrazený pouze Bohu.

Bůh, nekonečná a dokonalá spravedlnost, ví, že na celé zemi není žádný spravedlivý člověk, nikdo, kdo by činil jen dobré a nehřešil, a proto se ve svrchovanosti své božské povahy a v nádheře své nepopsatelné lásky sám ujímá tohoto úkolu: ospravedlnit nikoli ty spravedlivé,

ale ospravedlnit bezbožné. Bůh našel cestu a prostředky, díky kterým se před Něj může postavit bezbožný člověk a bude spravedlivě přijat. Přišel se systémem, ve kterém může i při své naprosté spravedlnosti jednat s viníkem, jako by se po celý život nedopustil žádného přestupku, ano, zacházet s ním tak, jako by byl úplně bez hříchu. On ospravedlňuje bezbožného.

Ježíš Kristus přišel na svět, aby spasil *hříšníky*. To je nesmírně podivuhodná věc – věc, nad kterou musí nejméně žasnout ti, kteří ji zakusili. Aspoň já vím, že až do dnešního dne je pro mne tím největším divem, o kterém jsem kdy slyšel, to, že by kdy Bůh měl ospravedlnit *mne*. Sám si připadám jako nádoba nepravosti, snůška porušenosti a hromada hříšnosti, oddělená od Jeho všemocné lásky. A nyní vím s naprostou jistotou, že jsem ospravedlněn vírou v Krista Ježíše, že se mnou jedná, jako bych byl dokonale spravedlivý, a že jsem se stal Božím dědicem a Kristovým spoludědicem – a to vše i přesto, že podle přirozenosti patřím mezi ty největší hříšníky. Se mnou, s člověkem, který nemá žádné zásluhy, se jedná, jako bych nějaké měl. Jsem milován tak, jako bych byl vždy jen bohobojný, zatímco jsem často býval bezbožný. Kdo by nad něčím takovým nežasl? Vždyť i vděčnost za takovou dobrotivost se musí odívat rouchem úžasu.

A teď, ačkoli je to celé jistě velmi překvapující, chci, aby sis povšiml, jak dostupné je díky tomu evangelium tobě i mně. Jestliže Bůh ospravedlňuje *bezbožného*, pak, můj milý příteli, může ospravedlnit i *tebe*. Nejsi snad právě onou osobou, které se to týká? Pokud jsi v této chvíli neobrácený, pak je to velmi případný popis tvé maličkosti: až doteď jsi žil bez Boha, ba, byl jsi pravým opakem toho, čemu se říká „zbožný“, jinými slovy, byl jsi a jsi *bezbožný*.

Snad jsi v neděli ani nenavštěvoval bohoslužby a dnem Páně, Jeho domem i Slovem jsi pohrdal. I to dokazuje, že jsi bezbožný. Ještě hůř, snad jsi i pochyboval o Boží existenci a možná jsi zašel až tak daleko, že jsi to prohlašoval veřejně. Žiješ na této čarokrásné Zemi, která je plná známek Boží přítomnosti, a po celou tu dobu zavíráš oči před jasnými důkazy Jeho moci a božství. Žiješ, jako by žádný Bůh nebyl. Ano, bylo by ti dokonce příjemné, kdyby sis mohl být naprosto jist, že žádný Bůh není. Snad jsi tak žil dlouhá léta, takže sis už na své stezky docela zvykl, a přece Bůh není v žádné z nich. Kdyby o tobě řekli, že jsi *bezbožný*, popisovalo by tě to právě tak dobře, jako když o moři prohlásíte, že je to slaná voda. Nezdá se ti?

Ale možná, že jsi člověkem jiného druhu. Pravidelně se účastníš všech náboženských obřadů, a přesto k nim nepřikládáš své srdce, ale ve skutečnosti zůstáváš bezbožný. I když se setkáváš s Božím lidem, sám ses s Bohem nikdy nesetkal; zpíváš společně s ostatními, a přesto jsi nikdy nechválil Pána celým srdcem. Nemáš v srdci lásku k Bohu ani nedbáš na Jeho příkázání pro svůj život. Nuže, jsi právě takovým člověkem, kterému Bůh posílá toto evangelium – to evangelium, které říká, že Bůh *ospravedlňuje bezbožného*. Je to nesmírně podivuhodné, ale naštěstí i příznivé pro každého z nás. Hodí se to přímo na tebe, ne snad? Jak bych si přál, abys to přijal! Jestliže jsi vnímavý člověk, spatříš zde tu pozoruhodnou Boží milost, která pečuje i o takové lidi, jako jsi ty, a řekneš si: „Ospravedlnit bezbožného! Proč bych tedy neměl být ospravedlněn i já, a to hned?“

Všimni si dále, že to tak *musí být* – že Boží spasení je pro ty, kdo si ho nezaslouží a nemají žádnou zvláštní průpravu. Je jen rozumné, že právě tato věta se ocitla v Bibli, neboť, příteli, ospravedlnit nepotřebuje nikdo jiný než ten, kdo se nemůže ospravedlnit sám. Je-li někdo z mých čtenářů dokonale spravedlivý, žádné ospravedlnění nepotřebuje. Ty se domníváš, že jsi splnil svou povinnost a máš téměř dojem, že by ti samo nebe mělo být zavázáno? Pak co je ti do Spasitele nebo do milosti? Na co bys chtěl ospravedlnění? Moje knížka tě za chvíli jistě začne nudit, vždyť v ní není nic, co by tě mohlo zajímat.

Chce-li se však kdokoli z vás vznášet na křídlech těchto pyšných větrů, naslouchej mi přece ještě chvílku. Budeš zatracen právě tak jistě, jako že žiješ. Vy spravedliví, jejichž spravedlnost se opírá jen o vaše vlastní skutky, jste buď svědci nebo svedení. Vždyť Písmo nemůže lhát a jasně říká: „*Není, kdo by činil dobro, není ani jeden*“ (Ř 3:12). V každém případě nemám žádné evangelium, které bych kázal samospravedlivým, ne, ani slovíčko. Sám Ježíš nepřišel volat spravedlivé a ani já se nechystám dělat něco, co nedělal On. Kdybych vás volal, nepřišli byste, a proto vás, dokud se považujete za spravedlivé, volat nebudu. Naopak, vybízím vás, abyste raději pečlivě prozkoumali svou spravedlnost, a poznáte, jaký je to přelud. Není ani z poloviny tak pevná jako pavučina. Skončujte s ní! Utečte od ní! Ach, věřte mi, že jediní lidé, kteří potřebují ospravedlnění, jsou ti, kdo nejsou spravedliví sami u sebe. Takoví potřebují, aby se stalo něco, co by je ospravedlnilo před Boží soudnou stolicí. Spolehněte se na to, že sám Pán učiní, co je třeba. Nekonečná moudrost se přece nikdy nepokouší o něco, co by bylo zbytečné. Kristus přece nepodniká nic, bez čeho by se dalo obejít. Udělat spravedlivým někoho, kdo už spravedlivý *je*, není dílo pro Boha – to by byla práce pro blázna. Ale udělat spravedlivým toho, kdo je nespravedlivý, to je vhodný úkol pro nekonečnou lásku a milosrdenství. Ospravedlnit bezbožného – to je div důstojný Boha. A On zcela jistě učiní právě to.

A teď poslyš: Kdyby byl kdekoli na světě lékař, který by objevil vzácný a nikdy neselhávající lék, za kým ho pošlou? K těm, kdo jsou naprosto zdraví? Myslím, že ne. Pošlete ho do kraje, kde nejsou nemocní, a on hned pozná, že není na správném místě. Vždyť tu pro něho není žádná práce. „*Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní*“ (Mk 2:17). Není snad stejně tak jasné, že spolehlivé léky milosti a vykoupení jsou jen pro ty, jejichž duše je nemocná? Nemohou být určeny zdravým, vždyť jim nemohou nijak prospět! Pokud ale, drahý příteli, cítíš, že duchovně churavíš, veliký Lékař sestoupil na tento svět právě kvůli tobě. Jsi-li zcela zničený kvůli svým hříchům, pak jsi právě tím člověkem, kterého má zachránit plán spasení. Tvrdím, že náš laskavý Pán měl na mysli právě takové lidi, jako jsi ty, když utvářel celý systém milosti.

Dejme tomu, že by se nějaký šlechtný člověk rozhodl odpustit všem, kteří mu něco dluží. Není snad zřejmé, že celá věc se týká jen těch, kdo jsou jeho skutečnými dlužníky? Jeden mu dluží deset tisíc, jiný třeba jen pětistovku, a oba jen potřebují, aby jim byl vrácen jejich dlužní úpis, a jejich závazek je navždy smazán. Ale ani ta nejšlechtnější osoba na světě nemůže odpustit dluhy těm, kteří jí nic nedluží. V moci Všemohoucího není odpustit tam, kde nebyl spáchán žádný hřích. Milost tedy nemůže být pro tebe, kdo nemáš žádný hřích. Milost je jen pro vinné. Odpuštění je nabízeno jen hříšným. Bylo by absurdní mluvit o odpuštění těm, kdo žádné nepotřebují, o udělování milosti lidem, kteří se nikdy neprovinili.

Myslíš si snad, že musíš být zatracen, protože jsi hříšník? Právě to je důvod, proč můžeš být zachráněn! Protože sám uznáváš, že jsi hříšník, chci tě povzbudit, abys věřil, že právě pro takové jako ty byla ustanovena milost. Jeden z našich skladatelů písní se dokonce odvážil prohlásit:

Hříšník je dnes bez viny,
Duch svatý to vše učinil.

Je to vskutku tak, že Ježíš hledá a zachraňuje to, co zahynulo. Zemřel a přinesl tak opravdové vykoupení všem hříšníkům. Když si lidé nehrají se slovíčky nebo se nenazývají „ubohými hříšníky“ jenom z předstírané zbožnosti, jsem nesmírně potěšen, mohu-li se s nimi setkat. K těm, kdo se skutečně v „dobré víře“ pokládají za hříšníky, bych rád hovořil třeba celou noc. Před takovými hostinec milosti nikdy nezavírá dveře, ani o sobotách a nedělích. Náš Pán Ježíš

nezemřel za nějaká fiktivní provinění, ale krev Jeho srdce byla prolita, aby obmyla hluboké temné skvrny hříchu, které nemohlo odstranit nic jiného.

Právě špinavý hříšník je tím člověkem, kterého přišel Ježíš Kristus očistit. Jistý kazatel jednou kázal na verš: „Sekera už je na kořeni stromů,“ (L 3:9) a hovořil takovým způsobem, že mu někdo z posluchačů řekl: „Jeden by měl skoro dojem, že jste kázal nějakým zločincům. Takovéhle kázání byste si měl nechat pro městskou věznici.“ „Ba ne,“ odpověděl ten dobrý muž, „kdybych kázal v městské věznici, nevybral bych si tento text, ale kázal bych na verš: *‘Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě’* (1Tm 1,15).“ Přesně tak to je. Zákon je pro ty, kdo si připadají spravedliví, aby pokořil jejich pýchu; evangelium je pro ztracené, aby odválo pryč jejich zoufalství.

Pokud nejsi ztracený, co chceš po Spasiteli? Měl by snad jít pastýř hledat ty, kdo nikdy nesešli z cesty? Proč by žena prohledávala celý dům kvůli drobným, které nikdy neopustily její peněženku? Ne, lék je pro nemocné, ožívování pro mrtvé, milost pro viníky, osvobození pro spoutané, otevření očí pro slepé. Jak jinak vysvětlíš nutnost Spasitele, Jeho smrti na kříži a evangelia odpuštění, než když si uvědomíš, že lidé jsou hříšní a hodní zatracení? Důvod, proč existuje evangelium, je hříšník. Pokud si ty, drahý příteli, který nyní čteš má slova, nezasloužíš nic než smrt, odsouzení a peklo, pak jsi právě tím člověkem, kterému je evangelium určeno, pro koho je přichystáno a komu má být zvěstováno. Bůh ospravedlňuje bezbožné.

Chtěl bych, aby to bylo naprosto jasné. Doufám, že se mi to už podařilo, ale ať byl můj výklad jakkoli prostý, jedině Pán může způsobit, že mu člověk porozumí. Pro toho, kdo poprvé v životě prohlédne, musí být nanejvýš překvapivé, že spasení je určeno právě jemu jako člověku vinnému a ztracenému. Myslí si, že mu patří, protože dělal pokání, a zapomíná, že i pokání je součástí jeho spásy. „Ach,“ říká si, „teď ale musím být takový a takový“ (což je pravda, protože takový či onaký by měl být v důsledku své spásy), ale záchrana k němu zavítá ještě předtím, než se projeví kterýkoli z jejích důsledků. Přichází k němu ve chvíli, kdy si stále nezaslouží nic jiného než ono holé, přizemní, hanebné a žebrácké přízvisko „*bezbožný*“. To je vše, čím je v okamžiku, kdy ho navštíví Boží evangelium, aby ho ospravedlnilo.

Rád bych proto naléhal na ty, kdo na sobě nenachází vůbec nic dobrého, na ty, kteří se bojí, že snad nemají ani jedinou dobrou myšlenku, nic, co by jim mohlo před Bohem pomoci, aby pevně věřili, že náš milosrdný Bůh je schopen a ochoten přijmout je bez jakéhokoli doporučení a odpustit jim sám od sebe, ne proto, že *oni* jsou dobří, ale proto, že *On* je dobrý. Nesvítí snad Jeho slunce na zlé stejně jako na dobré? Nedává snad úrodu v pravý čas i těm nejbezbožnějším národům a neposílá jim snad v pravý čas déšť a sluneční svit? Zajisté, vždyť i nad Sodomou zářilo slunce a na Gomoru se snášela rosa. Ach příteli, nesmírná Boží milost přesahuje mé i tvé chápání a já bych chtěl, abys to měl stále na paměti! Jako nebe převyšuje zemi, tak i Boží myšlenky převyšují ty naše. On umí královsky promíjet. Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky: odpuštění je pro vinné.

Nesnaž se nějak vylepšit nebo ze sebe dělat něco jiného, než čím ve skutečnosti jsi, ale přijď, přijď tak, jak jsi, k Tomu, který ospravedlňuje bezbožného. Jeden známý umělec před nějakou dobou maloval obraz, na němž hodlal zachytit městskou čtvrť, ve které bydlel, a z jistých důvodů chtěl mít na plátně i několik jejích typických představitelů. Zanedbaného, otrhaného a špinavého metaře tu znali opravdu všichni a na obraze se našlo místo jako stvořené právě pro něj. Onen umělec se tedy s tím otrhaným a umouněným člověkem setkal a řekl mu: „Dobře ti zaplatím, když zítra ráno přijdeš ke mně do ateliéru a necháš mne, abych tvou podobu zachytil na plátně.“

Metař opravdu ráno přišel, ale malíř ho hned vzápětí poslal, aby si šel po svých; umyl si totiž obličej, učesal si vlasy a oblékl se do toho nejlepšího, co sehnal. Malíř ho však potřeboval jako žebráka, v jiném postavení nebyl vůbec pozván! Právě tak tě evangelium přijme do svých síní jen tehdy, když přijdeš jako hříšník, jinak ne. Nečekej, až se změníš, ale vydej se hned za spásou. Bůh ospravedlňuje *bezbožné*, On tě pozvedne ze stavu, ve kterém jsi právě teď, setká se s tebou i v těch nejhorších poměrech.

Přijď, ať vypadáš jakkoli. Chci tím říct: pojd' ke svému nebeskému Otci se všemi svými hříchy a vinami. Pojd' k Ježíši tak, jak jsi, malomocný, špinavý a nahý, nehodící se k životu ani pro smrt. Pojdte vy, kdo jste nejopovrhovanějším smetím celého stvoření, pojd', i když třeba nedoufáš v nic lepšího než smrt. Pojd', i když tě zaplavila beznaděj a tlačí ti na hrud' jako děsivá noční můra. Pojd' a požádej Pána, aby ospravedlnil dalšího bezbožného. Proč by neměl? Pojd', neboť tato nesmírná Boží milost je právě pro takové, jako jsi ty. Chci ti to ještě jednou zopakovat jazykem svého textu a sám bych to nedokázal vyjádřit důrazněji: Sám Pán Bůh se označuje oním vznešeným titulem: „Ten, který ospravedlňuje bezbožného.“ Činí spravedlivé z těch, kdo jsou sami bezbožní, a způsobuje, že je s nimi jako se spravedlivými zacházeno. Nejsou to snad nádherná slova právě *pro tebe*? Čtenáři, nedopřej si oddechu, dokud to celé pečlivě nezvážíš!

VŽDYŽ BŮH OSPRAVEDLŇUJE!

Římanům 8:33

JAK JE TO NÁDHERNÉ BÝT OSPRAVEDLNĚN, či stát se spravedlivým. Kdybychom nikdy neporušili Boží zákony, nic takového bychom nepotřebovali, protože bychom byli sami spravedliví. Ten, kdo celý život jednal tak, jak jednat měl, a nikdy neudělal nic, co by se dělat nemělo, je ospravedlněn zákonem. Ale ty takový nejsi, drahý čtenáři. Jsem si tím docela jistý. Jsi příliš čestný na to, abys předstíral, že jsi bez hříchu, a proto potřebuješ ospravedlnění.

Dále, pokud ospravedlňuješ sám sebe, jen prostě sám sebe klameš a podvádíš. Ani se o to nepokoušej. Nestojí to za to.

Pokud požádáš jiného smrtelníka, aby tě ospravedlnil, co asi tak zmůže? Můžeš některé z nich přimět, aby o tobě mluvili hezky kvůli pár nepatrným laskavostem, které jsi jim prokázal, jenže druzí tě mezitím budou za zády pomlouvati kvůli ještě menším věcem. Jejich úsudek za moc nestojí.

Náš text ale říká: „Vždyť Bůh ospravedlňuje!“, a to znamená mnohem, mnohem více. Je to překvapující skutečnost, věc, kterou bychom měli velmi pečlivě zvážit. Pojď a podívej se:

Za prvé, *nikdo jiný než Bůh by nikdy nepřemýšlel o tom, jak ospravedlnit ty, kteří jsou vinni.* Žili ve zřejmé vzpouře, oběma rukama páchali zlé věci, jejich kroky šly od špatného k ještě horšímu, navraceli se zpět k hříchu dokonce i tehdy, když jim předtím způsobil tolik trápení a bolesti, že byli nuceni ho na nějaký čas opustit. Porušovali zákon a pošlapali evangelium. Když byla vyhlášena milost, odmítli ji a setrvali ve své bezbožnosti. Jak může být takovým odpuštěno a jak mohou být ospravedlněni? Jejich přátelé jsou z nich už celí zoufalí a říkají: „Jsou to beznadějně případy.“ A dokonce i křesťané se na ně dívají spíše se zármutkem než s nadějí. Ne tak jejich Bůh. Ten, který si v nekonečné nádheře své milosti vyvolil některé z nich už před založením světa, nespočine, dokud je neospravedlní a nepřijme v Kristu. Není snad psáno: „... které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy“ (Ř 8:30)? Vidíte, že jsou tu nějakí lidé, které se Pán rozhodl ospravedlnit, proč bys mezi nimi tedy neměl být ty a proč ne já?

Nikdo kromě Boha by se nikdy nesnažil ospravedlnit mě. Já sám nad sebou stojím v úžasu. A nepochybuji o tom, že milost působí podobně i na ostatní. Jen se podívej na Saula z Tarsu, jak s pěnou u úst pronásleduje Boží služebníky. Je jako hladový vlk, děsí jehňátka i ovce nalevo i napravo; ale i přesto jej Bůh na cestě do Damašku srazí na zem, změní jeho srdce a ospravedlní ho – a netrvá dlouho a tento muž se stává jedním z největších kazatelů ospravedlnění z víry, jaký kdy žil. Asi se musel často divit, že byl ospravedlněn skrze víru v Ježíše Krista, protože býval zatvrdelým zastáncem názoru, že spasení lze získat jen dodržováním zákona. Nikdo kromě Boha by se nikdy nesnažil ospravedlnit takového člověka, jakým byl pronásledovatel Saul. Ale Pán Bůh je ve své milosti tak podivuhodný!

Ale i kdyby snad někoho napadlo ospravedlnit bezbožné, *nikdo kromě Boha to nemůže udělat*. Pro kohokoli je zkrátka nemožné odpustit přečiny, které nebyly spáchány přímo proti němu. Někdo tě hluboce zraní; jistě mu to můžeš odpustit a já doufám, že to i uděláš, ale nikdo tě v tom nemůže zastoupit – žádná třetí osoba mu nemůže odpustit místo tebe. Pokud to zlé způsobili tobě, pak i odpuštění musí přijít od tebe. Pokud jsme zhřešili proti Bohu, má Bůh moc nám to odpustit, protože náš hřích se staví proti Němu. Právě proto David v padesátém prvním žalmu říká: „*Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích*“, protože právě Bůh, proti kterému byl přestupek spáchán, ho může také smazat. To, co Bohu dlužíme, nám může náš veliký Stvořitel, pokud se Mu zlíbí, prominout; a jestliže nám odpustí, je to skutečně odpuštěno. Nikdo kromě velikého Boha, proti kterému jsme zhřešili, nemůže smazat náš hřích. Ujistěme se tedy, že skutečně přicházíme k Němu a usilujeme o milost z Jeho rukou. Nenechajme se svést lidmi, kteří by po nás chtěli, abychom jim vyznávali své hříchy, vždyť v Božím Slově nemají pro své předstírání pražádnou oporu. Ale i kdyby skutečně byli ustanoveni, aby v Božím jménu odpouštěli viny, stejně by pořád bylo lepší jít přímo k velikému Pánu skrze Ježíše Krista, našeho prostředníka, a hledat a najít odpuštění u Něj – a jsme si jisti, že právě toto je ta správná cesta. Jakékoli zástupné náboženství s sebou vždy nese značná rizika: raději byste se měli o záležitosti své duše postarat sami a nenechat je v rukou žádného člověka.

Jedině Bůh může ospravedlnit bezbožné, ale zato to *může to udělat dokonale*. Hází naše hříchy za sebe, zahlazuje je, prohlašuje, že i kdybychom je hledali, nebudou nalezeny. Bez jakéhokoli jiného důvodu, jen pro svou nekonečnou laskavost, pro nás přichystal slavnou cestu, na které naše hříchy, rudé jako šarlat, zbělejí jako sníh, a kde od nás vzdálí naše viny tak daleko, jako je východ od západu. Říká nám: „*Na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu*“ (Žd 10:17). Jde dokonce až tak daleko, že hřích zahlazuje jednou provždy. Už jeden z našich předků v úžasu volá: „*Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství*“ (Mi 7:18).

Ted' nemluvím o nějaké spravedlivé odplatě, nevyprávím vám tu o tom, že Bůh jedná se všemi lidmi tak, jak si zaslouží. Pokud se chceš se spravedlivým Bohem vypořádat na základě zákona, pak ti hrozí věčný hněv, protože právě to si zasloužíš. Ale požehnáno buď Jeho jméno, že nám neodplácí podle našich nepravostí, ale že s námi nyní jedná na základě nezasloužené milosti a nekonečného slitování a říká: „*Přijmu vás laskavě a rád si vás zamiluji*“ (Oz 14:3,5). Věř tomu, protože je jisté, že veliký Bůh si může dovolit udělit i viníkům přehojnou milost, ba, může se k bezbožným chovat tak, jako by byli vždycky zbožní. Přečti si pozorně podobenství o marnotratném synu a sleduj, jak onen odpouštějící otec přijímá tuláka, který se s hanbou vrací domů, s takovou láskou, jako by nikdy nikam neodešel a nikdy se neposkrvnil s děvkami. Jde dokonce až tak daleko, že kvůli tomu starší bratr začne reptat, ale ani tehdy otec nepřestává milovat. Drahý bratře, ať už jsi jakkoli vinen, kéž by ses vrátil ke svému Bohu a Otci, vždyť On se k tobě bude chovat, jako bys nikdy neudělal nic špatného! Odmění se ti jako spravedlivému a bude s tebou podle toho také jednat. Co tomu říkáš?

Cožpak nevidíš – chci ti totiž jasně ukázat, jak nesmírně úžasnou věc tu před sebou máš – že nikdo kromě Boha by se nikdy nesnažil ospravedlnit bezbožné a nikdo kromě Boha by to ani nemohl udělat, ale že náš Pán to může učinit? Sleduj, jakou výzvu před nás klade apoštol: „*Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje!*“ Jestliže člověka ospravedlní Bůh, udělá to dobře, správně a spravedlivě a zůstane to tak až navěky. V jednom časopise, který je plný jedovatostí proti evangeliu a těm, kdo ho kážou, tvrdili, že se držíme jakési teorie, podle které by prý bylo možné člověka očistit od hříchu. Nedržíme se žádné teorie, vyhlásíme

prostou skutečností. Ta nejúžasnější zpráva pod nebem je právě tato – že Kristus svou drahou krví skutečně zbavil člověka hříchu a Bůh pro Jeho zásluhy jedná s člověkem podle své přehojné milosti, odpouští viníkům a ospravedlňuje je, ne kvůli tomu, že by v nich viděl něco dobrého, nebo snad pro něco, co předvídá, že v nich jednou bude, ale podle bohatství své milosti, která přebývá v Jeho vlastním srdci. To jsme kázali, kážeme a hodláme kázat, dokud budeme naživu. „Vždyť Bůh ospravedlňuje“ a ospravedlňuje bezbožné; nestydí se to dělat a ani my se nestydíme o tom hovořit.

Ospravedlnění, které přichází od samotného Boha, už nemůže nikdo zpochybnit. Jestliže mne osvobodí Soudce, kdo mě odsoudí? Pokud mě nejvyšší soudní dvůr v celém vesmíru prohlásí za spravedlivého, kdo proti mně může vznést nějaké obvinění? Ospravedlnění od Boha je dostatečnou odpovědí probuzenému a neklidnému svědomí. Skrze ně může Duch svatý vnést pokoj do naší duše a my už se nemusíme bát. S touto spravedlností můžeme směle čelit i všemu křiku a nadávkám Satana i bezbožných lidí. S ním můžeme v klidu zemřít, s ním také znovu povstaneme a budeme moci beze strachu čelit poslednímu soudu.

Směle se postavím v ten velký den,
vždyť kdo mne obviní, kdo vydá v plen?
Pro mého Pána já jsem svoboden
od hříchu, prokletí, nezahanben.

Zinzendorf

Příteli, *Bůh může vymazat i tvoje hříchy*. Když ti tvrdím něco takového, nestřílím jen tak naslepo, vždyť „každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno“ (Mt 12:31). I kdybys byl až po krk ve svých nepravostech, On může jediným svým slovem odstranit tvou nečistotu a říct ti: „Chci, buď čist“ (Mk 1,41). Náš Pán odpouští více než velkomyslně.

Věřím v odpuštění hříchů. A ty?

Právě teď, v tuto chvíli může Bůh prohlásit: „Jsou ti odpuštěny hříchy, jdi v pokoji,“ a pokud to udělá, není žádná moc v nebesích, na zemi nebo pod zemí, která by tě mohla obvinít, a tím méně na tebe znovu uvést Boží hněv. Nepochybuji o síle Všemohoucí lásky. Ty bys možná nedokázal odpustit svému příteli, kdyby tě urazil tak jako ty Boha, jenže Boží zrno nesmíš posuzovat podle svých plev. Jeho myšlenky a cesty jsou nad tvými tak vysoko, jak vysoko je nebe nad zemí.

„Dobrá,“ říkáš si, „kdyby mi Bůh odpustil, byl by to úžasný zázrak.“ Přesně tak. Byl by to ten největší zázrak, a právě proto je pravděpodobné, že to udělá, protože On „činí věci veliké a nevyzpytatelné“ (Jb 5:9), které jsme ani nehledali.

Mne samotného srážel hrozný pocit viny, který mi změnil život v noční můru, ale když jsem uslyšel příkaz: „Obratť se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není“ (Iz 45:22), obrátil jsem se k Němu a v tom okamžiku mě Bůh ospravedlnil. Spatřil jsem Ježíše Krista, který byl kvůli mně učiněn hříchem, a ten pohled mi přinesl pokoj. Když ti, které v pustině pokousali ohniví hadi, jen pohlédli na Mojžíšova bronzového hada, byli hned uzdraveni; stejně tak i já byl uzdraven, když jsem pozvedl svůj zrak k ukřížovanému Spasiteli. Duch svatý, který mi umožnil věřit, mi skrze tutéž víru dal pokoj. Byl jsem si tak jistý, že mi bylo odpuštěno, jako jsem si byl předtím jistý tím, že jsem odsouzen. Byl jsem si jist, že jsem odsouzen, protože to prohlašovalo Boží slovo a moje svědomí mi vydávalo svědectví, že je to pravda, ale když mě Pán ospravedlnil, získal jsem skrze totéž svědectví stejně velkou jistotu,

že jsem ospravedlněn. Boží Slovo říká: „Kdo v něho věří, není souzen“ (J 3:18), a mé svědomí mi svědčí, že věřím a že Bůh je spravedlivý, když mi odpouští. A tak mám svědectví Ducha svatého i svého svědomí a obě se shodují. Ach, jak bych si přál, aby i můj čtenář získal v této věci Boží svědectví a pak, zanedlouho, měl toto svědectví i ve svém nitru.

Troufám si dokonce říct, že hříšník, který je ospravedlněn od Boha, stojí na pevnějším základě než kterýkoli spravedlivý člověk ospravedlněný svými skutky, pokud vůbec někdo takový existuje. V takovém případě si totiž nikdy nemůžeme být jistí, jestli jsme už udělali dost, naše svědomí se bude vždy obávat, že nakonec i po tom všem stejně Bohu nebudeme dostatečně vyhovovat, a navíc se budeme moci spoléhat jen na rozřesený verdikt našeho omylného úsudku. Ale když sám Bůh ospravedlňuje a Duch svatý o tom vydává svědectví tím, že nám dává pokoj s Bohem, pak jasně cítíme, že celá věc je jistá a vyřízená a můžeme být klidní. Žádný jazyk nedokáže popsat nesmírnou hloubku klidu a míru, který se rozhostí v duši, jež obdržela od Boha pokoj přesahující všechno chápání.

SPRAVEDLIVÝ A OSPRAVEDLŇUJÍCÍ

VIDĚLI JSME, JAK JSOU BEZBOŽNÍ OSPRAVEDLŇOVÁNI, a uvažovali jsme i o oné velké pravdě: že jen Bůh může ospravedlnit kteréhokoli člověka. Teď půjdeme ještě o krok dále a položíme si otázku: *Jak může spravedlivý Bůh vůbec ospravedlňovat hříšníky?* Vyčerpávající odpověď na tuto otázku nalezneme ve slovech apoštola Pavla v knize Římanům 3:21-26. Přečteme si z kapitoly šest veršů, aby nám byly jasné souvislosti:

„Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdíl: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.“

Tady mi dovol uvést jednu osobní zkušenost. Když na mne samotného doléhala ruka Ducha svatého a potácel jsem se pod usvědčením z hříchu, jasně a ostře jsem vnímal Boží spravedlnost. Hřích se mi – ať už se na něj druzí lidé dívali jakkoli – stal nesnesitelnou přítěží. Nebylo to až tak proto, že bych se bál pekla, ale protože jsem se bál hříchu. Byl jsem si vědomý své strašlivé viny až natolik, že si pamatuji, jak jsem míval dojem, že pokud mne Bůh za můj hřích ještě nepotrestal, měl by to v každém případě brzy udělat. Cítil jsem, že Soudce vši země by měl odsoudit takový hřích, jako je ten můj. Seděl jsem na lavici obžalovaných a sám sebe odsuzoval k záhubě, protože jsem si musel přiznat, že kdybych byl Bohem, nemohl bych udělat nic jiného, než poslat tak zřejmě vinné stvoření, jako jsem byl já, rovnou do nejhlubšího pekla.

Po celou tu dobu mi ale zároveň nesmírně záleželo na cti Božího jména a na neporušenosti Jeho morální vlády. Cítil jsem, že moje svědomí by se nesmířilo s tím, že mi je odpuštěno nespravedlivě. Hřích, který jsem spáchal, musí být potrestán. Pak ale vyvstávala otázka, jak může Bůh zůstat spravedlivý, a přitom mě ospravedlnit, když jsem tak jasně vinen? Ptal jsem se sám sebe: „Jak může být Bůh zároveň spravedlivý i ospravedlňující?“ Ta otázka mne trápila a vyčerpávala a nedokázal jsem na ni nalézt žádnou uspokojivou odpověď. Skutečně, sám bych nejspíš nikdy nepřišel na žádnou, která by zvládla utišit mé svědomí.

Učení o vykoupení považuji za jeden z nejpřesvědčivějších důkazů toho, že Písmo inspiroval Bůh. Vždyť kdo by chtěl nebo i mohl přemýšlet o tom, že spravedlivý Panovník zemře za nespravedlivé vzbouřence? To není žádná báchorka lidské mytologie ani sen pocházející z bujně představitosti. Tento způsob, jak zahladit viny, je mezi lidmi známý jen proto, že je to skutečnost

– žádná fantazie by si nic takového nedokázala vymyslet. Ustanovil ho sám Bůh – není to něco, co bychom si sami dokázali představit.

Slýchal jsem o plánu spasení skrze Ježíšovu oběť už od svého mládí, ale v nejnějnější části svojí duše jsem o něm nevěděl o nic víc, než kdybych se byl narodil a vyrůstal jako Hotentot. Světlo tu bylo, ale já jsem byl slepý; proto bylo nutné, aby mi Pán sám nakonec celou věc jasně ukázal. Bylo to pro mne jako naprosto nové zjevení, tak čerstvé, jako bych ho předtím nikdy v Písmu nečetl, že se Ježíš stal výkupným za naše hříchy, aby Bůh mohl zůstat spravedlivý. Věřím, že každému nově narozenému Božímu dítěti musí připadat jako úžasné zjevení, když to konečně uvidí – myslím ono nádherné učení o zástupné oběti Pána Ježíše. Začal jsem chápat, že spasení bylo možné jen díky ní a že už při prvotním utváření a uspořádávání věcí byly učiněny přípravy, aby k ní mohlo dojít. Náhle jsem uviděl, že Ten, který je Božím Synem, roven Otci a věčný stejně jako On, byl už od pradávna ustanoven Hlavou svého vyvoleného lidu, a právě proto za ně mohl trpět a zachránit je. Tak jako ani náš pád nebyl v první řadě osobním pádem každého jednotlivce – protože jsme padli v našem společném představiteli, prvním Adamovi – tak nám také bylo umožněno, abychom znovu povstali v našem druhém představiteli, v Tom, který se zavázal stát hlavou svého lidu, jeho druhým Adamem. Pochopil jsem, že ačkoli jsem skutečně hřešil, padl jsem už v hříchu svého prvního otce; a radoval jsem se z toho, že díky tomu je po právu možné, abych povstal skrze svou druhou hlavu a představitele. Adamův pád nám nechal otevřená zadní vrátka: jiný Adam může odčinit zkázu, kterou způsobil ten první. Když jsem se strachoval o to, jak by spravedlivý Bůh mohl odpustit právě mně, poznal a uviděl jsem skrze víru, že Boží Syn se stal člověkem a On sám nesl na kříži na svém vlastním těle můj hřích. Pochopil jsem, že trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni (Iz 53:5).

Drahý příteli, *pochopil jsi to už také?* Porozuměl jsi, jak může Bůh zůstat plně spravedlivý, neodpouštět trest ani neotupit ostří onoho meče, a přitom být nekonečně milosrdný a ospravedlňovat ty bezbožné, kteří se k Němu obrátí? Může to udělat proto, že Boží Syn, neskonale úžasný ve své jedinečnosti, se ujal úkolu uspokojit zákon tím, že na sebe vzal rozsudek vynesený nade mnou, a díky tomu může Bůh pominout můj hřích. Boží zákon byl Kristovou smrtí uspokojen dokonaleji, než kdyby Bůh poslal všechny přestupníky do pekla. Když totiž trpěl Boží Syn, byl to mnohem slavnější důkaz Boží vlády, než kdyby trpěla celá rasa.

Ježíš vzal na sebe náš trest smrti. Pohled' na ten zázrak! Jak visí tam na kříži! To je ten nejúžasnější pohled, jaký se ti kdy může naskytnout. Syn Boží a Syn člověka, visí tam, snáší nevýslovné bolesti, nevinný za viníky, aby nás přivedl k Bohu. Jaká sláva září z toho obrazu! Nevinný potrestán! Svatý odsouzen! Ten, který je požehnaný navěky, byl proklet! Nekonečně slavný odsouzen k hanebné smrti! Čím déle se dívám na utrpení Božího Syna, tím jsem si jistější, že se to týká i mě. Proč by jinak trpěl, když ne proto, aby od nás odvrátil náš trest? A pokud ho svou smrtí odvrátil, je odvrácen a ti, kdo v Něho věří, se nemusí bát. Musí to být tak, že když je zapláceno výkupné, Bůh nám může odpustit, aniž by otřásl základy svého trůnu, nebo snížil měřítko svého zákona. Svědomí dostává uspokojivou odpověď na své palčivé otázky. Boží hněv, který se vznáší nad každou nepravostí, musí být nad pomyšlení strašlivý. Mojžíš říká správně: „Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prechlivost, jak by se tě nebál?“ (Ž 90:11) Ale když pak slyšíme Pána slávy volat: „Proč jsi mne opustil?“ (Mt 27:46) a vidíme, jak odevzdává svého ducha, cítíme, že Boží spravedlnosti bylo tak bezchybnou poslušností a tak strašlivou smrtí tak dokonalé osoby učiněno více než zadost. Jestliže se sám Bůh sklání před svým zákonem, co víc je ještě třeba udělat? Hodnota Jeho zásluh je mnohem větší než pokuta za veškerý lidský hřích.

Nesmírná hlubina Ježíšovy laskavé oběti dokáže pohltit i hory našich hříchů, jeden každý z nich. Díky nekonečně dobrotě jednoho prostředníka může Bůh příznivě shlédnout i na ostatní lidi, nehledě na to, jak jsou uvnitř i vně bezcenní. Je to zázrak nad zázraky, že se Pán Ježíš postavil na naše místo a:

Nesl, co bych nemoh' snést,
Otcův spravedlivý trest.

Ale On to tak udělal. „Dokonáno jest“ (J 19:30). Bůh ušetří hříšníky, protože neušetřil svého Syna. Bůh může prominout naše provinění, protože je před téměř dvěma tisíci let vložil na svého jediného Syna. Když věříš v Ježíše (a to je to hlavní), pak jsou tvé hříchy odváty Tím, který se stal obětním beránkem za svůj lid.

Co to ale znamená, věřit v Něj? Není to jenom prohlásit: „On je Bůh a Spasitel“, ale cele a plně se na Něj spolehnout, považovat Ho za své spasení odted' až navěky – za svého Pána a Mistra, za vše, co máš. Jestliže jsi získal Ježíše, On si už získal Tebe. Pokud v Něho věříš, pak ti pravím, že nemůžeš přijít do pekla, vždyť to by pak Kristova oběť neměla žádný význam. Nemůže se přece stát, že by oběť byla přijata, a přece by duše měla zemřít za něco, za co už bylo zapláceno! Pokud by měla být věřící duše zatracena, k čemu oběť? Pokud Ježíš zemřel místo mě, proč bych pak měl zemřít i já? Každý věřící může prohlašovat, že ona oběť byla ve skutečnosti kvůli němu: vírou se jí zmocnil a přijal ji za svou, a proto může v klidu odpočívat a být si jist, že nikdy nebude zavržen. Pán by nepřijal tuto smírnou oběť za nás, kdyby nás měl potom odsoudit k smrti. Nemohl by číst naši milost napsanou krví svého vlastního Syna a pak nás zničit. To není možné. Ó kéž by ti byla dána milost, abys pohlédl na Ježíše a začal od začátku; na Ježíše, který je pramenem milosti pro vinné!

„Který ospravedlňuje bezbožné.“ „Vždyť Bůh ospravedlňuje“, a může to vykonat jen díky tomu, že to učinil skrze zástupnou oběť svého vlastního Syna. Právě proto to může být spravedlivé, tak spravedlivé, že to nikdy nikdo nebude moci zpochybnit, a tak dokonalé, že ani v onen poslední strašlivý den, kdy nebe i země pominou, nebude nikdo, kdo by mohl popřít právoplatnost našeho ospravedlnění. „Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš zemřel za ně. Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje!“ (Ř 8:33,34)

A nyní, nebohá duše, vstoupíš do tohoto záchranného člunu? Vstoupíš tam taková, jaká jsi? Pohleď, tady ti kyne záchrana před ztroskotáním! Přijmi to jisté vysvobození. „Ale já nic nemám,“ říkáš si. Nikdo po tobě nechce, aby sis s sebou něco bral. Lidé, kteří utíkají, aby zachránili holý život, odhazují dokonce i své oblečení. Chop se toho takový, jaký jsi.

Povyprávím ti něco o sobě, abych tě povzbudil. Má naděje, že přijdu do nebe, spočívá jen a pouze v úplném výkupném, které bylo za bezbožné složeno na kříži Kalvárie. Na to pevně spoléhám. Kdekoli jinde nemám ani stín naděje. Ty jsi na tom stejně jako já, ani jeden z nás nemá nic jiného, na čem by svou víru mohl zakládat. Vezměme se za ruce, postavme se společně k patě kříže a svěřme jednou provždy své duše Tomu, který prolil svou krev za vinné. Pak budeme spaseni jedním a tím samým Spasitelem. Pokud v Něj budeš věřit, a přesto zahyneš, já musím zahynout také. Co víc bych měl ještě udělat, abych jasně dokázal svou naprostou důvěru v evangelium, které ti zde předkládám?

O VYSVOBOZENÍ OD HŘÍCHU

TEĎ BYCH RÁD ŘEKL PÁR SLOV TĚM, kteří pochopili ospravedlnění z víry v Ježíše Krista, ale jejich problém je v tom, že nedokáží přestat hřešit. Dokud nebudeme svatí, nemůžeme být ani šťastní, ani pokojní, ani duchovně zdraví. Musíme se hříchu zbavit; ale jak se něčeho takového dá dosáhnout? Pro mnoho lidí je to otázka života a smrti. Naše stará přirozenost je velmi silná a oni se ji snažili udržet na uzdě a zkrotit; nedokázali si ji však podmanit a nakonec zjistili, že ačkoli horlivě usilují o to stát se lepšími lidmi, jsou spíš ještě horší než dříve. Srdce je tak tvrdé, vůle tak svěhlavá, vášně tak rozbouřené, myšlenky tak nestálé, představivost tak neovladatelná a touha tak divoká, že se člověk cítí, jako by v sobě měl doupe strašlivých příšer, které ho s jistotou pohltnou dřív, než je vůbec bude mít šanci ovládnout. O naší padlé přirozenosti můžeme říci to samé, co říká Pán Jobovi o leviatanovi: „Můžeš si s ním pohrávat jak s ptáčkem? Uvážeš ho pro své děvečky?“ (Jb 40, 29) Člověk může stejně tak doufat, že chytí do dlaní severní vítr, jako očekávat, že svoji vlastní silou dokáže ovládat ty nespoutané síly, které přebývají v jeho padlé přirozenosti. To je mnohem těžší úkol než kterýkoli z bájných úkolů Herkulových – tady je zapotřebí Boha.

„Věřím, že mi Ježíš může odpustit hříchy,“ říká první. „Ale můj problém je, že hřeším stále znova a znova a že ve svém nitru cítím tak strašlivé sklony ke zlému. Jako kámen vymrštěný do vzduchu spolehlivě padá zpátky na zem, tak se i já, ačkoli mne upřímné kázání dokáže vynést až do nebe, vracím zpět do svého lhostejného stavu. Běda mi! Tak snadno mne uchvátí baziliščí oči hříchu a drží mne, jako bych byl očarován, a tak nemohu utéct své vlastní pošestlosti.“

Drahý příteli, kdyby spasení nemyslelo i na tuto část našeho ubohého stavu, byla by to dost uboze nedodělaná záležitost. Potřebujeme být očištěni právě tak, jako potřebujeme, aby nám bylo odpuštěno. Ospravedlnění bez posvěcení by ani nebylo spasení. To by bylo jako prohlásit malomocného čistým a pak ho nechat na jeho nemoc zemřít, nebo jako odpustit vzpuru a nechat vzbouřence, aby dál zůstali královými nepřáteli. Znamenalo by to odstranit důsledek, ale přehlédnout příčinu, a nás by to postavilo před nekonečný a beznadějný úkol. Na chvíli by to zastavilo proud, ale pramen znečištění by zůstal nedotčený, takže by onen příval vytryskl dříve nebo později znova a s ještě větší silou. Pamatuj, že Pán Ježíš přišel sejmut náš hřích třemi způsoby: přišel, aby odstranil *trest* za hřích, *moc* hříchu a nakonec i *přítomnost* hříchu. Tu druhou věc můžete získat okamžitě – moc hříchu může být hned teď zlomena – a vy se tak vydáte na cestu k oné třetí věci, totiž odstranění samotné přítomnosti hříchu. „A víte, že Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal.“ (1J 3:5)

Anděl o našem Pánovi říká: „Porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ (Mt 1:21) Náš Pán Ježíš přišel, aby v nás zničil ďáblovu dílu. To, co bylo

řečeno při narození našeho Pána, bylo také znovu vyhlášeno Jeho smrtí, protože když Mu voják probodl bok, okamžitě vyšla ven krev a voda, aby byl vysvětlen dvojí druh léčby, která nás zbavuje viny a poskvrnění hříchem.

Pokud se ale trápíš kvůli moci hříchu a sklonům své přirozenosti, což není nic neobvyklého, platí pro tebe následující zaslíbení. Věř mu, protože je pevnou součástí smlouvy milosti, smlouvy, která je pečlivě uspořádaná ve všech svých bodech a naprosto zaručená. Bůh, který nemůže lhát, v Ezechielovi 36:26 říká:

A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.

Vidíš? Je to samé „dám“, „dám“, „vložím“ a „odstráním“. Takový je knížecí způsob jednání Krále králů, který je schopen uskutečnit vše, co si předsevzal. Žádné jeho slovo nikdy nepadne na zem.

Pán moc dobře ví, že nedokážeš změnit své srdce ani očistit svou vlastní přirozenost; ale stejně tak ví, že On sám obojí udělat může. On může přimět Kúšijce změnit kůži a levharta, aby ztratil svou skvrnitost. Poslouchej a žasni: On tě může stvořit podruhé, může způsobit, že se znovu narodíš. Je to zázrak milosti, ale Duch svatý ho přesto udělá. Jaký div by to byl, kdyby se někdo mohl postavit u paty Niagarských vodopádů a pronést slovo, které by přinutilo řeku obrátit svůj proud opačným směrem a přeskočit onen nesmírný sráz, ze kterého se nyní s nesmírnou silou valí. Nic kromě síly samotného Boha by nemohlo takový div způsobit – a bylo by to více než přiléhavé podobenství ukazující nám, co se musí stát, pokud se má naprosto změnit směřování celé tvé přirozenosti. U Boha je možné všechno. (Mt 19,26) On může obrátit směřování tvých žádostí i běh tvého života a namísto toho, aby ses Bohu vzdaloval, může způsobit, že celá tvá bytost přilne vzhůru k Bohu. To je ve skutečnosti přesně to, co Bůh slíbil učinit pro všechny, kdo s Ním uzavřeli smlouvu, a z Písma víme, že všichni věřící jsou s Ním ve smlouvě. Nechte mne ta slova přečíst ještě jednou:

„A dám jim jedno srdce a vložím do jejich nitra nového ducha, odstráním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce z masa.“ (Ez 11:19)

Jak úžasné zaslíbení! A skrze Krista Ježíše k němu zní Boží „ano“ a naše „amen“ k slávě Boží. Chopme se ho, přijměme ho jako pravdu a přivlastněme si ho. Pak se stane skutečností v našich životech a po celá následující léta budeme zpívat o nádherné změně, kterou v nás Boží svrchovaná milost vypůsobila.

Stojí za zamyšlení, když si uvědomíme, že pokud nám sám Pán odňal naše kamenné srdce, pak je pryč; a když už je celé dílo jednou dokonáno, žádná moc nám nemůže sebrat nové srdce, které nám dal, ani přímého ducha, kterého do nás vložil. „Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.“ (Ř 11:29) On si nebere zpátky, co jednou dal. Dovol Mu, aby tě obnovil, a budeš obnoven. Lidská polepšení a pokání nikdy netrvají dlouho, protože pes se vrací ke svým zvratkům, ale když nám Bůh dá nové srdce, budeme ho mít navždy a nikdy už se znovu nezatvrdí v kámen. Ten, který ho udělal z masa, se postará, aby takové zůstalo. Proto se můžeme navždy radovat a těšit z toho, co Bůh tvoří v království své milosti.

Abych to vysvětlil úplně jednoduše – slyšel jsi někdy příběh o kočce a svini, přirovnání, které používal Rowland Hill? Převyprávím ti ho svými slovy, abych ti přiblížil výmluvná slova našeho Spasitele: „Musíte se znovu narodit.“ (J 3:7) Vidíš tu kočku? Je to tak čistotné stvoření! Jak obratně se dovede umýt svým jazykem a packami! Je na ni moc pěkný pohled. Už jsi někdy viděl, že by to tak dělala svině? Ne, určitě ne. Je to proti její přirozenosti. Raději se valí v bahně. Jen zkus naučit svini, aby se myla, uvidíš, že se ti to nepodaří. Vždyť kdyby byly svině čisté,

bylo by to úžasné hygienické zlepšení. Tak je nauč, aby se umývaly a čistily, jako to dělají kočky! Beznadějná práce. Můžeš sice tu svinu silou přidržet a umýt, ale ona si stejně zase co nejdřív pospíší do bahna a bude brzy tak špinavá jako předtím. Jediný způsob, jak ji donutit, aby se sama myla, je proměnit ji v kočku; pak se bude mýt a zůstane čistá, ale do té doby ne!

Předpokládejme tedy, že taková proměna skutečně nastala – pak je ale to, co bylo dříve obtížné či dokonce neuskutečnitelné, náhle snadné – svině bude od nynějška tak čistá, že si ji klidně můžeš pustit do svého obývacího pokoje i na kobereček před krbem. A právě tak je tomu i s bezbožným člověkem. Nemůžeš ho donutit, aby dělal to, co proměněný člověk dělá sám od sebe. Můžeš se ho snažit učit, jít mu příkladem, ale umění žít svatě ho naučit nemůžeš, vždyť na to nemá hlavu a jeho přirozenost ho vede úplně jinou cestou. Když z něho Pán učiní nového člověka, začnou všechny věci dávat úplně jiný smysl. Ta změna je tak velká, že jsem dokonce jednou slyšel jednoho nově obráceného říkat: „Buďto se změnil celá svět, nebo jsem se změnil já.“ Nová přirozenost následuje dobro právě tak přirozeně, jako ta stará putovala za zlem. Jak úžasné požehnání je dostat ji! Ale dát nám ji může jen Duch svatý.

Už tě někdy praštilo do očí, jak je to podivuhodná věc, že Pán dává člověku nové srdce a přímého ducha? Možná jsi už někdy viděl, jak humrovi, který v boji s jiným humrem přišel o klepeto, vyrostlo nové. To je jistě neobyčejná věc, ale ještě více ohromující je to, že člověk může dostat nové srdce. To je opravdu zázrak nad síly samotné přírody. Vezmi si strom. Když mu uřízneš nějakou větev, může mu na jejím místě narůst jiná. Ale můžeš změnit samotný strom? Můžeš způsobit, aby hořká míza zesládla, aby trní rodilo fíky? Určitě do něj můžeš naroubovat něco lepšího – to je ilustrace, kterou nám sama příroda přibližuje dílo milosti – ale naprosto změnit životní mízu celého stromu by stejně vyžadovalo skutečný zázrak. A právě takový zázrak a div Boží moci působí ve všech, kdo věří v Ježíše.

Když se poddáš jeho božskému dílu, Pán změní tvoji přirozenost – zkrátí tu starou a vdechne do tebe nový život. Spolehej na Pána Ježíše Krista a On z tvého těla vyjme kamenné srdce a dá ti místo něho srdce masité. Tam, kde bylo vše tvrdé jako kámen, bude vše něžné, kde vládla krutost, zavládne ctnost, tam, kde vše neustále klesalo a vadlo, bude všechno povstávat a rašit s neutuchající silou. Lev hněvu ustoupí beránkovi mírnosti, havran nečistoty bude muset uletět před holubicí čistoty, zmije klamu bude rozdrčena pod patou pravdy.

Na vlastní oči jsem viděl tak úžasné morální i duchovní proměny charakteru, že si už nad nikým nezoufám. Kdyby na to přišlo, mohl bych jmenovat ženy, které kdysi byly necudné, a nyní jsou čisté jako padlý sníh, i muže, kteří se kdysi rouhali, a dnes svému okolí přinášejí potěchu svou oddanou zbožností. Ze zlodějů se stali čestní muži, z opilců jsou střízliví, ze lhářů pravdomluvní a z posměváčků horliví věřící. Kdekoli se nějakému člověku zjevila Boží milost, naučila ho zapřít bezbožnost a světské vášně a začít žít na tomto světě umírněným, spravedlivým a zbožným životem. A drahý čtenáři, *udělá to samé i pro tebe.*

„Ale já se nedokážu změnit,“ říkáš si. A kdo tvrdí, že ano? Písmo, které jsme zde citovali, nemluví o tom, co dokáže *člověk*, ale o tom, co učiní *Bůh*. Je to Boží slib a je na Něm, aby splnil své závazky. Věř Mu, že splní slovo, které ti dal, a On to udělá.

„Ale jak se to stane?“ Copak je to tvoje věc? Copak ti Pán musí vysvětlit všechny své metody, než Mu uvěříš? Boží působení v těchto záležitostech je veliké tajemství; děje se skrze Ducha svatého. Ale Ten, kdo dal slib, má zodpovědnost dodržet ho, a On své zodpovědnosti dostojí. Bůh, který onu nádhernou změnu přislíbil, ji zajisté uskuteční ve všech, kdo přijali Ježíše, neboť jim všem dává moc stát se Božími syny. Kéž bys tomu uvěřil! Kéž bys byl k našemu úžasnému Pánu natolik spravedlivý, abys uvěřil, že to pro tebe může a chce udělat, ať už je to sebevětší

zázrak! Kéž bys uvěřil, že Bůh nemůže lhát! A kéž bys mu věřil, že ti skutečně dá nové srdce a přímého ducha, protože právě On ti to vše může dát! Ať ti Pán dá víru ve své sliby, víru ve svého syna, víru v Ducha svatého a v Něho samotného. Budiž mu chvála a čest a sláva na věky věků! Amen.

MILOSTÍ SKRZE VÍRU

„Milostí jste spaseni, skrze víru“ (Ef 2:8)

NYNÍ BY MYSLÍM BYLO DOBRÉ UDĚLAT MALOU ODBOČKU a požádat laskavého čtenáře, aby s úžasem a láskou pohlédl na pramen naší spásy, jímž je Boží milost. „Milostí jste spaseni.“ Bůh je milostivý, a proto hříšníkům odpouští, obrací je zpět na správnou cestu, očišťuje je a zachraňuje. A to vše nedělá proto, že by v nich něco viděl, nebo snad proto, že by z nich v budoucnu něco mohlo být, ale jen ze své nekonečné lásky, dobroty, lítosti, soucitu, milosrdenství a milosti. Zastav se tedy na chvíli u této studánky. Pohleď na onu řeku čistého života, jak tryská od trůnu Božího a Beránkova! (Zj 22:1)

Jak nesmírná propast je Boží láska! Kdo změří její šíři? Kdo vystihne její hloubku? Stejně jako všechny Boží vlastnosti je i ona nekonečná. Bůh je plný lásky, protože „Bůh je láska“ (1J 4:8). Bůh je plný dobroty, i samotné slovo „*God*“ (Bůh) je jen zkratka pro „*good*“ (dobrý). Bezmezná dobrota a láska tvoří samotnou Boží podstatu. Jen proto, že „jeho milosrdenství je věčné“ (Ž 107:1), nebyli lidé vyhlazeni do jednoho, a jen proto, že „Hospodinovo milosrdenství nepomíjí“ (Pl 3:22), k Němu mohou přicházet hříšníci a On jim odpouští.

Mějte to na paměti, nebo byste se mohli dopustit nebezpečné chyby, že se natolik upnete na víru, která tvoří řečiště řeky naší spásy, až zapomenete na milost, která je pramenem a zdrojem dokonce i víry samotné. Víra je dílo Boží milosti v nás. Nikdo nemůže říci: „Ježíš je Pán“, leč v Duchu svatém. (1K 12:3) „Nikdo nemůže přijít ke mně,“ říká Ježíš, „jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den.“ (J 6:44) Takže i ta víra, která se projevuje naším přiblížením se ke Kristu, je výsledkem Božího přitahování. Milost je první a poslední hybnou silou spásy a víra je i přes svou naprostou nezbytnost jenom podstatnou částí soukolí, které si milost používá. Jsme spaseni „skrze víru“, ale „milostí“. Vyhlašujte ta slova dál, ať zvučí jako andělské polnice: „Milostí jste spaseni.“ Jak radostná zvěst pro ty, kdo si ji nijak nezaslouží!

Víra tedy funguje jako *kanál* nebo jako *potrubí*. Milost je pramen nebo proud; víra je akvadukt, kterým protéká záplava milosti, aby obcerstvila žíznící lidské pokolení. Je velká škoda, když se akvadukt rozbije. Je smutné vidět v okolí Říma tolik krásných akvaduktů, které už nepřivádějí vodu do města, protože jejich oblouky jsou strženy a z jejich nádherných konstrukcí jsou trosky. Akvadukt musí zůstat vcelku, aby mohl přivádět vodu, a podobně i víra musí být pravá a zdravá, musí vést od Boha přímo k nám, a tak se stát skutečně spolehlivým kanálem milosti pro naše duše.

Znovu tedy připomínám, že víra je jenom kanál nebo potrubí, a ne pramen, a my se na ni nikdy nesmíme soustředit natolik, že bychom ji vyvýšili nad božský zdroj všeho požehnání, jenž spočívá v Boží milosti. *Nikdy si neudělej Krista ze své víry*, ani ji nepokládej za skutečnou příčinu své spásy, nezávislou na čemkoli jiném. Náš život spočívá v tom, že máme „pohled

upřený na Ježíše“, (Žd 12:2) nikoli na naši vlastní víru. Skrze víru je pro nás vše možné, ale přesto ona moc nespočívá ve víře, ale v Bohu, na něhož se víra spoléhá. Milost je jako silný motor a víra jako řetěz, který připojí kočár naší duše k oné nesmírné hnací síle. Spravedlnost víry nespočívá v její morální dokonalosti, ale ve spravedlnosti Ježíše Krista, které se víra chápe a přivlastňuje si ji. Pokoj v duši není důsledkem soustředění se na naši vlastní víru, ale přichází k nám od Toho, který je naším pokojem; víra se dotýká lemu Jeho roucha a z Něho prýští síla a ctnost, jež se vlévá do našich duší.

Věz tedy, drahý příteli, že slabost tvé víry tě nezničí. I třesoucí se ruka si může sáhnout pro zlatý dar. Pánova spása k nám může zavítat, i když máme víru velkou jen jako hořčičné semínko. Potřebná moc spočívá v Boží milosti, ne v naší víře. I po tenkých drátech je možné poslat závažná poselství a pokoj přinášející svědectví Ducha svatého může dosáhnout až k srdci i prostřednictvím víry útlé jako nitka, tak slabé, že se až zdá, jako by nemohla udržet ani vlastní váhu. Spíš přemýšlej o Tom, ke kterému vzhlížíš, než o samotném dívání se. Musíš odhlédnout dokonce i od svého pohledu a nevidět nic než Ježíše a v Něm zjevenou milost Boží.

VÍRA, CO JE TO?

CO JE TO VLASTNĚ TA VÍRA, o níž nám bylo řečeno: „Milostí jste spaseni, *skrze víru*!“ Existuje mnoho způsobů, jak popsat víru, ale téměř všechny definice, se kterými jsem se setkal, mě jen zmátly tak, že jsem jí rozuměl ještě méně než předtím, co jsem je uslyšel. Když onen černoch dočetl kapitolu a dodal, že nám nyní *znejasní* její myšlenky, je celkem pravděpodobné, že tak skutečně učiní, třebaže chtěl říct, že nám je *objasní*. Můžeme víru vysvětlovat tak dlouho, až jí nebude nikdo rozumět. Doufám, že se sám podobným prohřeškem neproviním. Víra je jednou z nejjednodušších věcí na světě a snad právě kvůli své jednoduchosti se tak těžko vysvětluje.

Co tedy je víra? *Skládá se ze tří věcí – z poznání, přesvědčení a důvěry*. První z nich je poznání. „Jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli?“ (Ř 10:14) Než mohu něčemu skutečně uvěřit, chtěl bych o tom být nejprve informován. „Víra je tedy ze slyšení“; (Ř 10:17) nejprve musíme slyšet, abychom se dozvěděli, čemu je třeba věřit. „V tebe nechť doufají, do znají tvé jméno.“ (Ž 9:11) Jistá míra poznání je pro víru nezbytná; z toho vidíme, jak důležité je poznání získat. „Nakloňte ucho a pojdte ke mně, slyšte a budete živi!“ (Iz 55:3) Tak hovořili pradávni proroci, a stejně hovoří i dnes evangelium. Zkoumej Písma a poznávej, co Duch svatý učí o Kristu a spasení skrze Něho. Snaž se poznat Boha: „Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žd 11:6) Kéž ti Duch svatý dá ducha poznání a bázně před Hospodinem! Snaž se pochopit evangelium, abys věděl, co je to ta dobrá zpráva, co říká o bezplatném odpuštění, o proměně srdce, přijetí do Boží rodiny a bezpočtu dalších požehnání. Poznávej zvláště Ježíše Krista, Syna Božího, Spasitele lidí, který je s námi spojený skrze svou lidskou podstatu, a přesto je a zůstává Bohem – a je tak schopen působit jako prostředník mezi Bohem a lidmi, vložit své dlaně na oba dva a stát se spojovacím článkem mezi hříšníkem a Soudcem vší země. Usiluj o to, abys o Ježíši Kristu věděl stále víc a víc. Obzvlášť se snaž pochopit učení o Kristově oběti, protože právě toto je bod, na kterém především spočívá spasitelná víra: „Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou a nepočítá lidem jejich provinění.“ (2K 5:19) Pochop, že Ježíš „za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: ‘Proklet je každý, kdo visí na dřevě’.“ (Ga 3:13) Pij zhluboka z učení o Kristově zástupném díle, neboť právě v něm se skrývá ta nejsladší možná útěcha pro nehodné lidské pokolení, vždyť Pán Ho „kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti“. (2K 5:21) Víra tedy začíná poznáním.

Mysl pak pokročí dále a uvěří, začne být *přesvědčená o tom, že všechny ty věci jsou pravdivé*. Duše uvěří, že Bůh existuje a že vyslýchá volání upřímného srdce, že evangelium skutečně pochází od Boha, že ospravedlnění z víry je ona úchvatná pravda, kterou Bůh v těchto posledních dnech zjevil prostřednictvím svého Ducha jasněji než kdykoli předtím. Srdce pak

uvěří, že Ježíš je vskutku a vpravdě náš Bůh a Spasitel, Vykupitel člověka, Prorok, Kněz a Král svého lidu. To vše duše přijímá jako jistou pravdu, kterou není třeba zpochybňovat. Modlím se, abys sem také jednou dospěl a začal pevně věřit, že „krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu,“ (1J 1:7) že Jeho oběť je dokonalá a pro Boha plně přijatelná jako výkupné za člověka, aby ten, kdo věří v Ježíše, nebyl odsouzen. Věř těmto pravdám stejně, jako věříš jakýmkoli jiným tvrzením, neboť rozdíl mezi obyčejnou vírou a spasitelnou vírou spočívá především v předmětu, ke kterému se víra upíná. Věř Božímu svědectví, tak jako věříš svědectví svého vlastního otce nebo přítele. „Přijímáme-li svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží.“ (1J 5:9)

Pokud jsi na své cestě za vírou došel až sem, zbývá ti už jen jedna přísada, abys vše dokončil, a tou je *důvěra*. Svěř sám sebe milosrdnému Bohu, upni všechnu svou naději k milostivému evangeliu, vlož svou duši do rukou umírajícího a nyní živého Spasitele, omyj své hříchy Jeho krví, přijmi Jeho dokonalou spravedlnost a všechno bude dobré. Důvěra je životní mízou víry, bez ní nemůže spasitelná víra vůbec vzniknout. Puritáni mívali ve zvyku vysvětlovat víru slovem „spochybnutí“, ve významu „opřít se o něco“. Opři se vši svou vahou o Krista. Možná bych to mohl vysvětlit ještě názorněji takto: natáhni se jak dlouhý tak široký na Skálu věků. Svěř se Ježíši, odpočívej v Něm, spolehni se cele na Něho. Když to uděláš, pak jsi právě projevil spasitelnou víru. Tato víra není slepá, protože pramení z poznání; není založená na pouhé domněnce, protože věří skutečností, kterými si je jistá; není to žádná nepraktická věc dobrá tak leda pro snílky, protože se spoléhá na zjevenou pravdu a sází na ni svůj osud. To je jeden způsob, jak popsat víru.

Zkusím to ještě jinak. *Víra znamená být přesvědčen o tom, že Kristus je tím, za koho se prohlásil, a očekávat, že udělá to, co slíbil.* Bible mluví o Ježíši Kristu jako o Bohu, Bohu v lidském těle, jako o dokonalé osobnosti, a vypráví, jak se pro náš prospěch stal smírnou obětí a jak na kříži nesl na svém vlastním těle naše hříchy. Písmo o Něm říká, že ukončil provinění, učinil přítrž hříchu a přinesl věčnou spravedlnost. Dále nám tvrdí, že „vstal z mrtvých“, (1K 15:4) že „je stále živ a přimlouvá se za nás“, (Žd, 7:25) že odešel do slávy a pro dobro svého lidu se stal vládcem nebe i země a že zase brzy přijde a „bude soudit svět spravedlivě a národy podle práva“. (Ž 98:9) A my máme co nejpevněji věřit, že je tomu skutečně tak, vždyť i Bůh Otec o tom vydává svědectví, když říká: „Toto je můj milovaný Syn. Toho poslouvejte.“ (L 9:35) Totéž svědectví vydává i Bůh Duch svatý, neboť právě On vydává Kristu svědectví jak inspirovaným Slovem, tak i nadpřirozenými zázraky a svým dílem v lidských srdcích. A my máme věřit, že toto svědectví je pravé.

Víra také věří, že Kristus udělá to, co slíbil – slíbil-li, že neodmítne nikoho, kdo k Němu přijde, pak je jisté, že neodmítne ani *nás*, pokud k Němu přijdeme. Víra věří, že když Ježíš řekl: „Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému,“ musí to být pravda, a pokud *my* dostaneme od Krista tuto živou vodu, pak v *nás* zůstane a bude z *nás* tryskat proudy svatého života. Cokoli Kristus slíbil udělat, to také udělá, a my tomu musíme věřit, abychom získali odpuštění, ospravedlnění, zachování i věčnou slávu z Jeho rukou, podle toho, co zaslíbil těm, kdo v Něho věří.

Pak je na řadě další nutný krok. Ježíš je skutečně tím, kým říká, že je, udělá to, co nám zaslíbil, a proto mu každý jeden z nás musí začít důvěřovat a prohlásit: „Bude pro mě Tím, kým tvrdí, že je, a udělá pro mě to, co mi zaslíbil. Svěřuji se do rukou Toho, který mne má zachránit, aby mě spasil. Spoléhám na Jeho slib, že udělá přesně to, co slíbil.“ Toto je spasitelná víra a ten, kdo ji má, má život věčný. Ať už prochází jakýmkoli nebezpečím či obtížemi, temnotou

či depresemi, ať už jsou jeho slabosti a hříchy jakkoli těžké, ten, kdo takto věří v Ježíše Krista, není odsouzen a nikdy nebude zavržen.

Kéž je ti toto vysvětlení k užitku! Spoléhám na to, že si ho Duch Boží použije, aby mého čtenáře přivedl na místo okamžitého míru a pokoje. „Neboj se, jen věř.“ (Mk 5,36) Věř a buď klidný.

Jenom se bojím, aby se čtenář nespokojil s tím, že pochopí, co je třeba udělat, ale nakonec nic neudělá. I ta sebebožejší opravdová a skutečně činná víra je lepší než ty nejdokonalejší myšlenky o ní, které ale zůstanou jen planými úvahami. To podstatné je uvěřit v Ježíše Krista *nyní*. Bez ohledu na rozdíly a definice. Hladový jí, i když neví nic o složení svého jídla, anatomii svých úst nebo procesu trávení: žije, protože jí. Jiný, mnohem chytřejší člověk, rozumí do detailu celé vědě o výživě, ale pokud nebude jíst, zemře i se všemi svými znalostmi. Právě teď je v pekle nepochybně mnoho lidí, kteří správně pochopili učení o víře, ale sami neuvěřili. Na druhou stranu, ani jeden z těch, kdo spoléhají na Pána Ježíše, nikdy nebyl zavržen, ačkoli třeba vůbec nebyl schopen rozumně definovat svoji víru. Drahý čtenáři, přijmi tedy Pána Ježíše do svého srdce a budeš žít navždy! „Kdo věří v Syna, má život věčný.“ (1 J 3:36)

JAK MŮŽEME ILUSTROVAT VÍRU?

ABYCH TI CELOU ZÁLEŽITOST S VÍROU SNAD JEŠTĚ VÍCE OBJASNIL, uvedu zde několik příkladů. I když jen sám Duch svatý dokáže otevřít oči mého čtenáře, je přesto mou povinností a i mým potěšením přinést ti tolik světla, kolik mohu, a prosit našeho Pána, aby slepé oči prohlédly. Ó kéž by se i můj čtenář takto modlil za sebe!

Víru, která nám přinese spásu, lze připodobnit k mnoha věcem z každodenního života.

Na svět se díváme *očima*. Oko přenáší do naší mysli věci, které jsou daleko od nás; jedním pohledem tak můžeme do mysli přenést i slunce a vzdálené hvězdy. Podobně i vírou k sobě přivádíme Pána Ježíše – i když je daleko od nás na nebesích, vchází do našich srdcí. Podívejte se na Ježíše; vždyť slova této písně jsou naprosto pravdivá:

Život máš,
vzhlédneš-li tam ke kříži,
život máš,
právě teď, teď v Ježíši.

Víra je jako *ruka*, která si něco bere. Když vaše ruka něco uchopí, dělá přesně to samé co víra, když si přivlastňuje Krista a požehnání Jeho spásy. Víra říká: „Ježíš je můj.“ Víra slyší o očisťující krvi a volá: „Přijímám ji, aby očistila *mne*.“ Víra prohlašuje dědictví umírajícího Ježíše za své – a vskutku je její, neboť víra je Kristovým dědicem; vždyť právě víře dal sám sebe i vše co měl. Drahý příteli, chop se toho, co ti milost nabízí. Nebudou tě pokládat za zloděje, vždyť jsi k tomu dostal od Boha svolení: „Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.“ (Zj 22:17) Člověk, kterému by stačilo jen natáhnout ruku, aby získal nesmírný poklad, by byl naprostý blázen, kdyby i přesto zůstal chudý.

Víra je jako *ústa*, která se krmí Kristem. Než nám potrava může dodat síly, musíme ji nejprve přijmout. To je jednoduché – zkrátka jíme a pijeme. Ochotně přijímáme do svých úst stravu a jsme srozuměni s tím, že postoupí dále do našich vnitřností, kde ji naše tělo přijme a vstřebá. Pavel ve svém listu Římanům v desáté kapitole říká: „Blízko tebe je slovo, ve tvých ústech a ve tvém srdci.“ (Ř 10:8) Jediné, co musíš ještě udělat, je spolknout je a nechat, aby vešlo až do tvé duše. Ó kéž by na ně měl člověk chuť! Hladového člověka, který před sebou vidí talíř masa, nemusíme poučovat, jak se jí. „Sem s tím,“ volá, „dejte mi vidličku, nuž a chvílku času!“ Zbytek už zvládne sám. Srdci, které hladoví a žízní po Kristu, skutečně stačí jen dozvědět se, že je nám dán zadarmo, a bez dalších odkladů ho přijme. Pokud jsi, můj čtenáři, podobný případ, neváhej s přijetím Krista, můžeš si být jist, že ti jistě nevynadá, pokud tak učiníš, vždyť „tém,

kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi“. (J 1:12) On nikdy nikoho neodmítne, ale všem, kteří k němu přijdou, dává moc stát se Božími syny a zůstat jimi navěky.

V mnoha ohledech nám může víru přiblížit i běh života. Farmář například zahrabe semínko do země a čeká, že nejen přežije, ale že se také rozmnoží. Spoléhá na ujednání smlouvy, že „setba i žeň nepřestanou“ (Gn 8:22), a je za svoji víru odměněn.

Kupec svěřuje své peníze bankéři a cele spoléhá na poctivost a spolehlivost banky. Vkládá svůj kapitál do cizích rukou, a přesto je mnohem klidnější, než kdyby měl své zlaté cihly zamčené doma v železném sejfu.

Plavec se svěřuje moři. Když plave, odrazí se ode dna a důvěřuje nadnášející síle oceánu. Kdyby se na vodu plně nespolehl, nemohl by plavat.

Zlatník vkládá vzácný kov do ohně, který ho až příliš ochotně přijímá do své náruče a zdá se, že ho pohltí, ale nakonec ho ven z ohnivě pece vytahuje přečištěný žárem.

Kamkoli se v životě podíváte, tam uvidíte víru – ať už při spolupráci člověka s člověkem nebo člověka s přírodou. A stejně tak jako musíme důvěřovat při našem každodenním životě, měli bychom důvěřovat i Bohu, jak se nám zjevil v Ježíši Kristu.

Víra bývá u různých lidí různě silná – podle velikosti jejich poznání a růstu v milosti. Někdy je víra sotva něčím víc než prostým *přimknutím* se ke Kristu; vědomím závislosti a ochoty být takto závislý. Když se budeš procházet po mořském pobřeží, uvidíš tam škeble, jak se vinou ke skále. Přikradeš se tichým krokem k jedné z nich a rychle ji udeříš vycházkovou holí – a ona hned odpadne. Ale zkus to stejné i s nějakou další. Už jsi ji varoval; slyšela ránu, která dopadla na její sousedku, a drží se vši silou. Nikdy se ti nepodaří ji odtrhnout, ba ne! Můžeš do ní třískat znovu a znovu, ale zrovna tak by ses mohl snažit rozbít skálu. Naše malá přítelkyně škeble sice neví skoro nic, ale drží se jako klíště. Nezná geologické složení kamene, ale drží se. Dokáže se k něčemu přimknout a našla něco, k čemu se přimknout může – a to je celé její vzdělání, které využívá, aby si zajistila záchranu a bezpečí. Škeble přežije, pokud se přivine ke skále, a stejně tak hříšník přežije, pokud se přimkne k Ježíši. Tisíce Božích dětí nemají víry o nic víc: vědí dost na to, aby přilnuli k Ježíši celou svou duší i srdcem, a to stačí, aby jim to zajistilo pokoj zde na zemi a věčné bezpečí v nebi. Ježíš Kristus je pro ně mocný a silný Spasitel, nepohnutelná a neměnná Skála; přivinuli se k Němu, aby získali život, a to je zachránilo. Čtenáři, můžeš se k Němu přimknout? Pak to bez meškání udělej.

Víru vidíme i tehdy, kdy se jeden člověk spoléhá na druhého, protože si je vědomý jeho předností. To je vyšší víra, víra, která chápe důvod své závislosti a jedná podle něho. Nemyslím si, že by škeble věděla nějak moc o skále, které se drží, ale jak víra roste, je čím dál tím chytřejší. Slepec se spoléhá na svého průvodce, protože ví, že jeho přítel vidí, a v této důvěře jde tam, kam ho jeho průvodce vede. Pokud se ten nebohý muž narodil slepý, neví, co je to zrak; ví však, že něco takového existuje a že jeho přítel to má, a proto dobrovolně vloží svoji ruku do dlaně vidoucího a nechá se jím vést. „Chodíme totiž vírou, ne viděním.“ (2K 5,7) „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (J 20,29) Toto je velmi dobrá ilustrace víry – víme totiž, že Ježíš má zásluhy, moc a požehnání, které my nemáme, a proto se Mu rádi svěříme, aby pro nás byl tím, čím si my sami nikdy být nemůžeme. Spoléháme na Něj, tak jako slepec věří svému průvodci. Nikdy nezradí naši důvěru, ale stane se nám „moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykopením.“ (1K 1:30)

Každý chlapec, který chodí do školy, potřebuje při studiu důvěru. Učitel ho učí zeměpis, vypráví mu, jak vypadá země i o různých velkých městech a státech. Chlapec sám neví, jestli je to pravda, ale věří svému učiteli a knihám, které se mu dostanou do rukou. A přesně tohle musíš

udělat i s Kristem, pokud chceš být spaseni: musíš si být jist, že ty věci jsou pravdivé, protože je říká On, věřit, protože tě ujišťuje, že je tomu skutečně tak, a spolehnout se na Něj, protože ti slibuje, že právě tak budeš zachráněn. Téměř všechno, co ty i já víme, k nám přišlo skrze víru. Někdo někde udělal nějaký významný vědecký objev a my jsme si tím jisti. Na jakém základě ale věříme, že je to skutečně tak? Kvůli autoritě jistého známého učenice s věhlasnou reputací. Sami jsme pokusy, které dělali, nikdy neviděli ani nedělali, ale věříme jejich svědectví. Stejně se musíme chovat i k Ježíši: On tě učí jistým pravdám, a tak se máš stát Jeho učedníkem a věřit Jeho slovům; On vykonal určité skutky, a proto máš stát Jeho svěřencem a spolehnout se na Něj. Je ti nekonečně nadřazený a tvé důvěře představuje sám sebe jako tvůj Pán a Mistr. Pokud Ho přijmeš a přijmeš i Jeho slova, budeš spasen.

Další je ještě vyšší druh víry je víra, která *vyrůstá z lásky*. Proč chlapec důvěřuje svému otci? Spoléhá na něj, protože ho má rád. Blažení a šťastní ti, kdo mají onu něžnou víru v Ježíše, propletenou s hlubokou náklonností k Němu, protože to je důvěra, která jim přináší odpočinutí. Ti, kdo Ježíše takto milují, jsou okouzleni Jeho povahou, těší se z Jeho díla, unáší je laskavost, kterou jim projevuje, že si nemohou pomoci a spoléhají na Něj, neboť Jej tolik obdivují, ctí a milují.

Tuto láskyplnou důvěru ke Spasiteli si můžeme přiblížit na následujícím příkladu: Jistá paní je manželkou proslulého lékaře. Chytí nebezpečnou nemoc, která ji uvrhne na lůžko; ale i přesto zůstává nesmírně klidná a pokojná, protože její manžel tuto chorobu zvláště studoval a vyléčil už tisíce lidí s podobným trápením. Nedělá si žádné starosti, protože v rukou toho, kdo je jí tak drahý a v kom se snoubí láska s nepopiratelnými schopnostmi, se cítí zcela v bezpečí. Její víra je rozumná a přirozená; její manžel si ji ve všech ohledech naprosto zaslouží. Toto je druh víry, se kterou ti nejšťastnější věřící spoléhají na Krista. Není lepšího lékaře, než je On, nikdo nemůže zachránit tak jako On; milujeme Jej a On miluje Nás, a proto se svěřujeme do Jeho rukou, přijímáme všechno, co nám předepisuje, a děláme všechno, co nám přikáže. Cítíme, že pokud naše životy řídí On, nemůže nám být nic předepsáno špatně, protože nás miluje příliš velkou láskou, než aby nás nechal zahynout nebo nám způsobil byť i jedinou zbytečnou bolest.

Víra tvoří kořeny poslušnosti, což můžeme jasně vidět i v našem každodenním životě. Když kapitán svěří své plavidlo navigátorovi, aby ho dovedl do přístavu, bude se řídit podle jeho pokynů. Když cestovatel spoléhá na svého průvodce, že ho provede obtížným úsekem cesty, kráčí v jeho stopách všude tam, kde mu průvodce ukáže. Když pacient důvěřuje lékaři, pečlivě dodržuje jeho rady a předpisy. Víra, která odmítá poslouchat Spasitelovy pokyny, je jen přetvářka a nikdy nedokáže spasit naši duši. Věříme Ježíši, že nás zachrání; On nám dává pokyny, kudy máme jít na cestě ke spáse; my se jimi řídíme a jsme zachráněni. Nezapomínej na to, čtenáři: Důvěřuj Ježíši a dokaž svoji víru tím, že uděláš cokoli, co ti přikáže.

Další zaznamenaní hodný druh víry pramení ze *spolehlivého poznání* – to získáváme s růstem v milosti a je to víra, která věří v Krista, protože Ho zná, a důvěřuje Mu, protože se přesvědčila, že je naprosto spolehlivý. Jedna stará křesťanka měla ve zvyku psát si na okraje své Bible písmena „V“ a „O“ – všude, kde byl nějaký slib, který si *vyzkoušela a ověřila*. Jak snadné je důvěřovat Spasiteli, kterého jsme si vyzkoušeli a osvědčil se! Možná to tak teď ještě nemůžeš udělat, ale brzy budeš moci. Všechno musí někde začít. Postupem času tvá víra zesílí. Zralá víra pak nevyžaduje žádná znamení ani divy, ale odvážně se spoléhá. Jen sleduj víru schopného námořníka – často jsem se jí sám podívoval. Odvazuje lana a odplouvá od pobřeží. Dny, týdny nebo i měsíce nespátří žádnou jinou loď ani známku pevniny, ale stejně dnem i nocí pokračuje bez obav dál, dokud jednoho rána nezjistí, že dorazil až na druhou stranu do vytouženého

přístavu, ke kterému směřoval. Jak dokázal najít cestu přes nezměrnou hlubinu? Důvěřoval svému kompasu, námořnickým mapám, dalekohledu a nebeským tělesům, a podle jejich vedení, aniž i jen zahlédl pevninu, kormidloval tak přesně, že může bez nejmenšího otočení kormidlem vplout rovnou do přístavu. To je něco úžasného, plavit se takto bez pohledu na pobřeží. I v duchovním světě je požehnáním zcela opustit pobřeží pocitů a hmatatelných důkazů, dát sbohem vnitřním tušením, zvláštním shodám okolností, znamením, projevům a podobně. Jak slavné je plavit se uprostřed oceánu božské lásky, věřit Bohu a pod vedením Jeho Slova mířit přímo do nebe. „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili,“ (J 20:29) těm bude na konci cesty dopřán slavný vstup a během ní bezpečné putování. Nevložíš i ty svou důvěru v Boha a v Krista Ježíše, drahý čtenáři? To je místo, kde sám s radostnou důvěrou odpočívám. Pojd' se mnou, bratře, a spolehni se na našeho Otce a Spasitele. Tak už pojd'.

PROČ JSME SPASENI SKRZE VÍRU?

PROČ JE ZROVNA VÍRA NÁSTROJEM SPÁSY? To je bezpochyby častý dotaz. „Milostí jste spaseni *skrze víru*“, je skutečně učení Písma svatého a Boží zřízení, ale proč je tomu tak? Proč byla vybrána víra, a ne naděje, láska nebo trpělivost?

Když se chceme snažit odpovídat na takovou otázku, je na místě, abychom zůstali pokorní, neboť Boží cesty pro nás nejsou vždy pochopitelné, ani nám není dovoleno je domýšlivě zpochybňovat. Pokorně odpovídáme, že nakolik jsme schopní posoudit, byla víra vybrána jako nástroj milosti, protože je *přirozeně uzpůsobená* k tomu, aby přijímala. Představ si, že bych chtěl dát almužnu nějakému žebrákovi – určitě bych mu ji vložil do rukou. Proč? Inu, asi by nebylo moc vhodné strčit mu ji ucha nebo položit na nohu, když se zdá, že právě ruka byla stvořena, aby přijímala. Podobně tak v duchovní rovině je víra stvořená k tomu, aby přijímala – slouží jako ruka a hodí se k tomu, abychom právě jí přijímali milost.

Dovol mi říct to velmi prostě. Víra, která přijímá Krista, dělá něco stejně jednoduchého jako tvoje dítě, když od tebe přijímá jablko, které jsi mu nabídl a slíbil, pokud si pro něj přijde. I když se tady důvěra a přijímání vztahuje jenom na jablko, je to přesně to samé, co dělá víra, která se chce chopit věčné spásy. Tak jako dětská ruka drží ono jablko, tak se tvá víra může chopit Kristova spasení. Dětská ruka jablko ani nestvořila, ani nijak nevylepšila, ba ani si ho nezasloužila, jen si ho bere. Víru si Bůh zvolil, aby přijímala spasení, protože nepředstírá, že ho sama vytvořila, ani že mu nějak napomáhá, ale je spokojená, když ho smí pokorně přijmout. „Véra je jazyk, který prosí o odpuštění, ruka, která ho přijímá, a oko, které ho vidí, ale není to zlato, za které by bylo možné si odpuštění koupit.“ Víra nemá žádné vlastní zásluhy, ale ve všem spoléhá na Kristovu krev. Stala se dobrým sluhou, který přináší duši bohatství Pána Ježíše, sluhou, který přiznává, odkud ono bohatství bere, a že je má svěřené jen a jen z milosti.

Dále, víra byla bezpochyby zvolena také proto, že *všechnu slávu přenechává Bohu*. Skrze víru jsme spaseni milostí a kvůli milosti není možné, abychom se tím vychloukali, neboť pýchu nemůže Bůh vystát. „Hospodin. . . zdálky pozná domýšlivce“ (Ž 138:6) a nijak zvlášť netouží přijít k někomu takovému blíž. Nehodlá udílet spásu způsobem, který by v nás vyvolal či podporoval pýchu. Pavel říká: „. . . není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ (Ef 2:9) Víra tedy vylučuje jakékoliv vychloubání. Ruka, která přijímá almužnu, přece nebude tvrdit: „Měli byste mi poděkovat za to, že jsem ten dárek přijala;“ to by bylo absurdní. Když ta samá ruka dává chléb do úst, neříká přece tělu: „Poděkuj mi, když tě krmím.“ Práce, kterou ruka vykonává, je sice velmi důležitá, ale také nesmírně jednoduchá, a ona nikdy nevyžaduje žádnou zvláštní chválu za to, co dělá. Právě tak si Bůh vybral víru, aby přijímala onen nevýslovně vzácný dar Jeho milosti, protože víra si to nemůže přičítat jako zásluhu, ale bude oslavovat

milostivého Boha, od kterého pochází vše dobré. Víra vkládá korunu na tu správnou hlavu, a proto i Pán Ježíš vložil korunu na hlavu víry, když řekl: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!“ (L 7:50)

Dále, Bůh vybral víru jako nástroj spásy proto, že *je to spolehlivý způsob, jak spojit člověka s Bohem*. Když se člověk svěří Bohu, vznikne mezi ním a Bohem spojení, skrze které plyne do našeho života požehnání. Víra nás zachraňuje, protože nás nutí přimknout se k Bohu a tak nás s Ním spojuje. Následující přirovnání jsem už použil mnohokrát, ale stejně ho zopakuji, protože mne žádné lepší nenapadá. Říká se, že před lety se nad Niagarskými vodopády převrhl člun a dva muže, kteří se ve člunu plavili, už proud unášel nezadržitelně k bouřícím hlubinám, když se nějakým lidem na břehu podařilo hodit oněm dvěma lano a oba se ho pevně chytily. První se držel jako klíště a nakonec ho bezpečně vytáhli na břeh, ale druhý zahlédl velikou plovoucí kládu a nemoudře se pustil provazu a chytil se jí, protože byla mnohem větší než provaz a lépe se jí drželo. Ale běda, kláda i s mužem, který se jí držel, se zřítily do nenasytné propasti, protože nebyla nijak spojená s břehem. Člověku, který na ni spoléhal, nakonec nebylo k ničemu, že je kláda veliká; aby ho donesla do bezpečí, potřebovala by spojení s břehem. Podobně tak pokud člověk vkládá důvěru do svých skutků, svátostí nebo čehokoli podobného, nebude zachráněn, protože mezi ním a Kristem není žádné spojení, zatímco víra, ač se může zdát slabší než ten nejtenčí provázek, spočine v ruku mocného Boha na břehu; za spojovací lanko tahá nekonečná síla a nakonec vytáhne člověka ze zkázy. Jak vzácná a požehnaná je víra, vždyť nás spojuje s Bohem!

Bůh si dále vybral víru, protože *z ní pramení všechny činnosti*. Víra leží u kořene všeho dokonce i v těch nejobyčejnějších a nejběžnějších záležitostech. Myslím, že se nezmýlím, když dokonce prohlásím, že ve skutečnosti neděláme nic, co bychom nevykonali skrze nějaký druh víry. Když se procházím ve své studovně, věřím, že mě mé nohy unesou. Člověk jí, protože věří, že jídlo potřebuje k životu, chodí do práce, protože věří, že peníze, které dostává, mají nějakou hodnotu, šek přijme, jen když věří, že ho banka uzná a proplatí. Kolumbus objevil Ameriku, protože věřil, že na druhé straně oceánu je nějaký jiný kontinent, a první přistěhovalci Ameriku osídlili, protože věřili, že Bůh bude na těch kamenitých pobřežích s nimi. Většina hrdinských činů se zrodila z víry; ať už k dobrému nebo ke zlému, víra je schopná skrze člověka, ve kterém přebývá, dělat zázraky. Ve své nejčistší formě je víra vše přemáhající síla, která se dotýká všech druhů lidské činnosti. Je možné, že víru v Boha nejvíc zesměšňuje právě ten, kdo má víry v její zlé podobě nejvíce. A opravdu, takoví lidé často propadají nesmyslné a lehkovážné důvěřivosti, která by byla až směšná, jen kdyby se neprojevovala tak hanebným způsobem. Bůh dává spasení víře, protože tím, že v nás vytváří víru, se dotýká zdroje a pramene všech našich emocí i činů. Dalo by se říct, že začíná s baterií, a když ji má ve svých rukou, může vyslat svatou elektřinu do každé části naší bytosti. Když věříme v Krista a naše srdce patří Bohu, pak jsme zachráněni z hříchu a pohybujeme se směrem k pokání, svatosti, horlivosti, modlitbě, posvěcení a dalším úžasným věcem. „Čím je olej kolům, kyvadlo hodinám, křídla ptákům, plachty lodím, tím je víra všem svatým povinnostem a službám.“ Měj víru a ostatní milosti budou následovat a držet se pevně správného kurzu.

Víra má dále *moc vzbudit v člověku lásku, která pak jedná*. Posiluje naši náklonnost a táhne naše srdce za těmi nejlepšími věcmi. Ten, kdo Bohu věří, Ho bude bezpochyby i milovat. Víra je sice především záležitost rozumu, ale stejně tak pramení i ze srdce. „Srdcem věříme k spravedlnosti,“ a tak Bůh dává spásu víře, protože bydlí hned vedle náklonnosti a je to blízká příbuzná lásky. A láska je pak matkou a chůvou každého svatého citu i činu. Milovat Boha

znamená poslouchat Ho, a stejně tak milovat Boha znamená žít svatý život. Pokud člověk miluje Boha a svého bližního, znamená to, že je proměňován do podoby Kristova obrazu – a to je spasení.

Navíc *víra vytváří pokoj a radost*. Ten, kdo ji má, neustále odpočívá, je klidný, šťastný a radostný, a tak se připravuje na život v nebi. Bůh dává všechny nebeské dary víře především z toho důvodu, že právě víra v nás vypůsobí život a zformuje nového ducha, jehož sláva se plně ukáže na věčnosti, v onom lepším a dokonalejším světě. Víra nám zaopatřuje zbroj pro pozemský život a zajišťuje vzdělání pro život budoucí. Dává člověku sílu žít i umírat beze strachu, připravuje ho jak na činnou službu, tak na snášení utrpení, a tak není divu, že si ji Pán vybral jako toho nejvhodnějšího prostředníka pro zprostředkování Jeho milosti v našem životě, strážce, který nás střeží pro budoucí slávu.

Víra pro nás bezpochyby dělá něco, co nikdo jiný nedokáže – dává nám radost a pokoj a díky ní vcházíme do odpočínutí. Proč se tedy lidé vůbec snaží získat spasení jinými způsoby? Jeden starý kazatel říkával: „Služebník, kterému nakázali otevřít dveře, a on se je snaží ramenem vší silou vyrazit, je pěkný hlupák – dveře se ani nehnou a on nemůže vejít, ať vyvine jakoukoli sílu. Jiný přijde s klíčem, bez problémů odemkne dveře a hned vstoupí. Ti, kdo by chtěli být spaseni díky svým skutkům, buší na nebeskou bránu bezvýsledně, ale víra je klíčem, který ji okamžitě otvírá.“ Čtenáři, chopíš se onoho klíče? Pán ti přikazuje, abys věřil v Jeho drahého Syna, a tak kéž bys to udělal – pokud tak učiníš, budeš žít. Copak evangelium nezaslibuje: „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen“? (Mk 16:16) Jaké námitky bys mohl mít proti tomuto způsobu spásy, kdy se člověk cele svěřuje milosti a moudrosti našeho milosrdného Boha?

BĚDA! NEJSEM SCHOPEN NIC DĚLAT!

POTÉ, CO NEPOKOJNÉ SRDCE PŘIJALO UČENÍ O VYKOUPENÍ a pochopilo onu velikou pravdu, že jsme spaseni skrze víru v Pána Ježíše, bývá často těžce sklíčeno pocitem neschopnosti dělat to, co je dobré. Mnoho lidí volá: „Nejsem schopen nic dělat!“ Neříkají to jako výmluvu, ale je to pro ně břemeno, které musí nést každý den. Činili by dobro, jen kdyby mohli. Každý z nich může s čistým svědomím prohlásit: „Chtít, to dokážu, ale činění toho dobrého nenacházím.“ (Ř 7:18)

Zdálo by se, že tato věc obrací celé evangelium vníveč – vždyť jaký užitek má hladový člověk z jídla, když se k němu vůbec nedostane? K čemu mu je celá řeka vody života, když se z ní nemůže napít? Vzpomínám si na jeden příběh o doktorovi a dítěti chudé ženy. Moudrý lékař řekl matce, že její maličká se bude hned cítit lépe, pokud se mu dostane potřebné léčby. To znamená, že je naprosto nezbytné, aby její chlapec pravidelně pil nejlepší víno, a také by měl strávit nějaký čas v německých lázních. Taková rada pro vdovu, která sotva dokázala sehnat peníze na chléb! A stejně tak se občas utrápenému srdci zdá, že to prostinké evangelium „věř a žij“, není nakonec až tak prosté, protože žádá po ubohém hříšníkovi něco, co nedokáže. Opravdově obrácenému, ale nepoučenému človíčkovi se pak zdá, že tu někde chybí nějaký dílek skládačky – támhle je spasení v Ježíši, ale jak se k němu dostat? Duše je bezmocná a neví, co dělat. Leží na zemi na dohled od útočiště a nemůže vejít do jeho bran.

Je na tuto potřebu pamatováno v Božím plánu záchrany? Jistěže je. Pánova práce je dokonalá. Začíná s námi tam, kde právě jsme, a pro své dokončení od nás nežadává vůbec nic. Když milosrdný Samaritán uviděl u cesty ležet zraněného a napůl mrtvého pocestného, nevybízel ho, aby vstal, došel k němu, nasedl na oslici a jel s ním do hostince. Ne, „přistoupil k němu,“ (L 10:34) ošetřil mu rány a pak ho naložil na své zvíře a odvezl do hostince. Právě tak s námi v našem ubohém a bídém stavu jedná i Pán Ježíš.

Viděli jsme, že Bůh ospravedlňuje, že ospravedlňuje bezbožné a že to dělá skrze víru ve vzácnou Kristovu krev. Teď se ale musíme podívat blíže na stav oněch bezbožných lidí, stav, ve kterém se nacházejí, když Ježíš započne svou práci na jejich spasení. Mnoho obrácených lidí netrápí jen jejich hříchy, ale také jejich morální slabost. Nemají sílu na to, aby unikli z bažiny, do které se dostali, ani na to, aby se jí dokázali vyhnout i v dalších dnech. Nenaříkají jen nad tím, co udělali v minulosti, ale i nad tím, co všechno nedokážou. Cítí se slabí, bezmocní a duchovně bez života. Může to znít zvláště, když řekneme, že si připadají jako mrtví, ale právě tak se cítí. Nakolik ví, jsou neschopní čehokoli dobrého. Nemohou se vydat na cestu do nebes, protože jejich kosti jsou zlámané, „všem válečníkům ochrnuly ruce,“ (Ž 76:6) jsou ve skutečnosti naprosto „bezmocní“. Naštěstí, jako doporučení Boží lásky pro nás, je napsáno toto:

Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. (Ř 5:6)

Tady můžeme vidět pomoc pro naši slabost a neschopnost, díky tomu, že se Pán Ježíš postavil na naše místo. Naše bezmocnost je naprostá. Není tu napsáno: „Když jsme ještě byli relativně slabí, Kristus zemřel za nás,“ nebo „když jsme měli jen málo síly,“ ale ten popis je absolutní a nekompromisní: „Když jsme ještě byli bezmocní.“ Neměli jsme sebemenší moc udělat cokoli, co by mohlo napomoci našemu spasení – slova našeho Pána byla bolestně pravdivá: „Beze mne nemůžete činit nic.“ (J 15:5) A mohl bych pokračovat ještě dál a připomenout ti onu nesmírnou lásku, kterou nás Bůh miloval, když „jsme byli mrtvi pro své viny a hříchy“ (Ef 2:1). Být mrtvý je ještě horší, než být bezmocný.

A tak jediná věc, na kterou musí onen ubohý a bezmocný hříšník upnout svou mysl a které se musí pevně držet jako pevného základu své naděje, je Boží ujištění, že „v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné“. Věř tomu a všechna neschopnost zmizí. Tak jako se vypráví o králi Midasovi, že všechno měnil svým dotykem ve zlato, podobně i víra mění vše, čeho se dotkne, v dobré. Ba dokonce i naše největší potřeby a slabosti se stanou požehnáním, když s nimi bude jednat.

Podívejme se nyní na několik příkladů takové bezmocnosti. Za prvé, někdo může říkat: „Víte, pane, nezdá se mi, že bych byl schopen sebrat své myšlenky a upnout je pevně na vážná témata, která se týkají mého spasení. I krátká modlitba je na mne často příliš. Částečně je to asi kvůli vrozené slabosti, částečně proto, že si nesu zranění z mých dřívějších setkání s pokušením a částečně proto, že se příliš starám o pozemské věci, takže nejsem schopen oněch ušlechtilých myšlenek, jež jsou třeba, aby byla má duše spasena.“ Toto je velmi častá forma hříšné slabosti.

Uvědom si toto: Co se týká tebe, víš, že jsi naprosto bezmocný – a mnoho dalších lidí je na tom stejně jako ty. Nemohou ze své mysli jen tak vyvézt vlak plný duchovních myšlenek, i kdyby si tím mohli zachránit život. Mnoho chudých mužů a žen je negramotných a netrénovaných a hluboké myšlenky pro ně budou znamenat těžkou dřinu. Další jsou od přirozenosti tak lehkomyšní a malicherní, že nedokáží sledovat dlouhou řadu argumentů a úvah o nic více, než dokáží létat. Ani kdyby o to usilovali celý život, nebudou nikdy schopni poznat žádné hlubší tajemství. Přesto si nemusíš zoufat. Ke spasení není třeba uspořádané myšlení, ale prostinké spolehnutí se na Ježíše. Chop se této jediné skutečnosti: „V čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.“ Není třeba, abys tuto pravdu nějak do hloubky zkoumal, důkladně promýšlel či přesvědčivě dokazoval. Stojí tu: „V čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.“ Upni na to svou mysl a odpočívej.

Nech tuto nesmírnou, milostivou a slavnou skutečnost spočívat ve své duši, dokud neprovoní všechny tvé myšlenky a nenavrátí ti radost, ačkoli jsi stále ještě bezmocný – pochopíš totiž, že se Pán Ježíš stal tvou silou a písni, ano, stal se i tvou spásou. Písmo nám zjevuje, že Kristus zemřel v určený čas za bezbožné, když ještě byli naprosto bezmocní. Možná jsi tato slova slyšel už nejméně stokrát, a přesto sis ještě nikdy neuvědomil jejich význam. Voní radostí a jásáním, nezdá se ti? Ježíš nezemřel za naši spravedlnost, ale za naše hříchy. Nepřišel nás zachránit, protože bychom si to zasloužili, ale právě proto, že jsme byli naprosto neschopní, zničení a vyřízení. Nepřišel na zem kvůli něčemu, co je ukryté v nás samotných, ale jen a jen z důvodů, jež plynou z nesmírné hlubiny Jeho dokonalé lásky. V čas, který Bůh určil, zemřel za ty, které nepopisuje jako zbožné, ale jako bezbožné, nazývá je tím nejbez nadějnějším přívlastkem, jaký se jen dal najít. I kdybys měl jen na dlaň rozumu, přimkni se k této pravdě – vždyť ji dokáže pochopit i ta nejzaostalejší mysl a ona umí rozveselit i to nejzarmoucenější srdce. Nech tato slova spočinout pod svým jazykem jako sladkou lahůdku, dokud se ti nerozpustí v srdci a jejich chuť neprostopuje všechny tvé myšlenky – pak už nebude příliš záležet na tom, že tyto myšlenky

možná poletují sem a tam jako podzimní listí. I lidé, kteří v životě nepochopili nic z vědy nebo jejích výtvarných děl, ani se nikdy nevyznačovali žádnou zvláštní originalitou svého myšlení, přesto všechno dokázali přijmout učení o kříži a tak došli spásy. *Proč ne ty?*

Slyším naříkat druhého: „*Ach, pane, má slabost spočívá především v tom, že nedokážu udělat dost hluboké pokání!*“ Jak bláznivé představy míváme často o pokání! Mnozí si myslí, že musí prolít potoky slz, sténat zoufalstvím a protrpět léta plná beznaděje, aby to bylo „opravdové pokání“. Odkud se berou takové hloupé myšlenky? Nevěra i beznaděj jsou hříchy, a tak nechápu, jak by mohly být úhelnými kameny přijatelného pokání. Přesto je však mnozí lidé považují za nutnou součást opravdové křesťanské zkušenosti. Jsou na velkém omylu. Vím ale, jak to myslí, protože ve dnech své temnoty jsem se cítil stejně. Chtěl jsem činit pokání a myslel jsem si, že to nedokážu – a přitom jsem v tu samou dobu pokání dělal. I když to může znít zvláštně, cítil jsem, že nejsem schopen nic cítit. Sedával jsem v koutě a plakal, protože jsem nemohl plakat. Propadal jsem se do hořkého smutku, protože jsem se nedokázal rmoutit pro své hříchy. Kolik je to zmatku, když ve svém nevěřícím rozpoložení zkusíme posoudit svůj stav! Je to jako když se chce slepec podívat do vlastních očí. Srdce se ve mně roztékalo strachem, protože jsem se bál, že je tvrdé jako diamant. Bylo zlomené při myšlence, že se nikdy nezlomí. *Dnes* chápu, že jsem tehdy měl všechny ty věci, o kterých jsem si myslel, že je nemohu mít, ale *tehdy* jsem nevěděl kudy kam.

Ó kéž bych tak mohl pomoci ostatním dojít ke světlu, ze kterého se teď těším! S radostí bych jim sdělil slova, která by mohla ukončit jejich zmatky. Řekl bych jen pár prostých vět a poprosil Utěšitele, aby je vetkal do jejich srdce.

Pamatuj si, že člověk, které skutečně činil pokání, s ním není nikdy spokojený. Neumíme se dokonale kát o nic lépe, než umíme dokonale žít. Ať jsou naše slzy sebečistší, vždycky v nich zůstane nějaká špína; i v našem nejlepším pokání stále bude něco, z čeho by bylo třeba dělat další pokání. Ale poslyš! Činit pokání znamená změnit své smýšlení o hříchu, o Kristu a o velikých Božích věcech. Jistě, je v tom i kousek lítosti a smutku, ale tím nejdůležitějším je obrácení srdce od hříchu ke Kristu. Pokud je tu tohle, pak je tu i podstata pravého pokání, i kdyby na tvou mysl nepadl ani stín strachu či zoufalství.

Pokud se ti nedaří udělat pokání tak, jak bys chtěl, velmi ti pomůže, když budeš pevně věřit, že „v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné“. Přemýšlej o tom znovu a znovu. Jak by tvé srdce mohlo zůstat zatvrzelé, když víš, že z té nejčistší lásky „Kristus zemřel za bezbožné“? Nechej se přesvědčit, abys přemýšlel takto: I když jsem takový bezbožník, i když tohle ocelové srdce nepovolí, i když se marně biji v prsa, přesto zemřel právě za takové, jako jsem já, zemřel za bezbožné. Kéž bys tomu uvěřil a pocítil moc této pravdy i ve svém tvrdém srdci!

Vyházej ze své duše všechny jiné myšlenky, na hodinku se někde posad' a hluboce přemýšlej o této velkolepé ukázce nezasloužené, neočekávané a bezpříkladné lásky: „Kristus zemřel za bezbožné.“ Znovu si pečlivě pročti vyprávění o smrti našeho Pána, jak ji popisují čtyři evangelisté. Pokud něco dokáže obměkčit tvé zatvrzelé srdce, je to právě pohled na Ježíšovo utrpení a pomyšlení na to, že to vše vytrpěl pro své nepřátele.

Ó Ježíši, slzy kanou,
když před tebou poklekám
zřím tvou hlavu, tak zraněnou,
a tvůj žal do mne vtéká.

Mé srdce, dřív tak kamenné,
taje, když tvou krev vidím,
pak přimlouváš se za vinné,
já smutek jen víc cítím.

Za hříšné ty jsi umíral,
a já jen hříšník jsem,
tvýma očima usvědčen,
tvou rukou proboden.

Ray Palmer

Kříž je zajisté tou divotvornou holí, která dokáže vyvést vodu ze skály. Pokud plně pochopíš význam Ježíšovy oběti, budeš se muset kát z toho, že jsi vůbec kdy odporoval Tomu, který je tak plný lásky. Je psáno: „Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli. Budou nad ním naříkat, jako se naříká nad smrtí jednorozeného, budou nad ním hořce lkát, jako se hořce lká nad prvorozeným.“ (Za 12:10) Pokání nezpůsobí, že uvidíš Krista, ale když uvidíš Krista, naučíš se pokání. Nemůžeš si udělat Spasitele ze svého pokání, musíš se dívat pro pokání ke Spasiteli. Duch svatý nás odvrací od hříchu tak, že nás obrací ke Kristu. Nedívej se tedy na důsledek, ale na příčinu, nehleď na své vlastní pokání, ale na Pána Ježíše, který byl vyvýšen, aby nám ho dal.

Slyšel jsem někoho jiného, jak říká: „*Mučí mne strašlivé myšlenky. Kamkoli se hnu, pronásleduje mne rouhání. Často se mi i uprostřed nějaké činnosti tlačí do hlavy odpudivé návrhy, a ani na svém loži nenacházím odpočinek kvůli našeptávání toho zlého. Nemohu se tohoto strašlivého pokušení zbavit.*“ Příteli, vím na co narážíš, tenhle vlk lovil i mne. Člověk může stejně tak doufat, že mečem pobije hejno dotěrných much, jako že dokáže ovládat své vlastní myšlenky, když je podpaluje svým plamenem ďábel. Ubohá pokoušená duše, kterou satan svým našeptáváním znovu a znovu svádí ke zlému, se podobá jednomu cestovateli, o kterém jsem kdysi četl, jak kolem jeho hlavy, uší i celého těla létal roj rozrušených včel. Nemohl je setřást ani před nimi utéct. Poštípaly ho úplně všude a málem ho ubodaly k smrti. Nedívám se, že si proti těmto ohavným a hanebným myšlenkám, které satan vylévá do tvé duše, připadáš bezmocný; chtěl bych ti však připomenout slova Písma: „Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.“ Ježíš věděl, jací jsme a jací bychom měli být, viděl, že nemůžeme porazit vládce nadzemských mocností, bylo mu jasné, že se od něho máme čeho obávat, ale i přesto, že znal náš politováníhodný stav, zemřel za nás bezbožné. Na tom upevni kotvu své víry. Ďábel ti nemůže říct, že nejsi bezbožný, věř tedy, že Ježíš zemřel právě za takové, jako jsi ty. Vzpomeň si, jak Martin Luther srazil ďáblu hlavu jeho vlastním mečem. „Ó,“ řekl satan Martinovi, „ty jsi ale hrozný hříšník.“ „Jsem,“ odpověděl Luther, „a Kristus zemřel, aby zachránil hříšníky.“ A tak ho porazil jeho vlastním mečem. Uteč se k této naději a zůstaň v ní: „V čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.“ Pokud budeš stát na této pravdě, tvé rouhavé myšlenky, které nemáš sílu zahnat, nakonec odejdou samy, protože satan pochopí, že tě s nimi trápí zbytečně.

Pokud tyto myšlenky nenávidíš, pak nejsou tvé, ale jsou to vnuknutí od toho zlého, za což je zodpovědný on, a ne ty. Když se proti nim postavíš, nejsou tvé o nic víc než kletby a klamně řeči buřičů na ulicích. Ďábel se tě takovými myšlenkami snaží uvrhnout do beznaděje nebo tě aspoň odradit od důvěrování Ježíši. Ta ubohá nemocná žena se nemohla kvůli tlačenci prodrat k Ježíši a i ty jsi kvůli hluku a davu oněch ohavných myšlenek v podobné situaci. Ona ale přesto vztáhla ruku, dotkla se cípu Pánova roucha a byla uzdravena. Ty udělej to samé.

Ježíš zemřel za ty, kdo se provinili „každým hříchem a rouháním“, a proto jsem si jist, že neodmítne ty, kdo se nedobrovolně ocitli v zajetí zlých myšlenek. Vlož se do jeho dlaní, se svými myšlenkami i se vším ostatním, a sleduj, jestli bude dost mocný na to, aby tě zachránil. On utiší strašlivé našeptávání toho zlého nebo ti pomůže uvidět ony myšlenky v pravém světle, takže se jich už nebudeš muset obávat. Zachrání tě svou vlastní silou a dá ti dokonalý pokoj. Jenom Mu věř – v tomhle i ve všem ostatním.

Smutně bezradná je ta forma neschopnosti, která tkví v *předpokládaném nedostatku schopnosti věřit*. Není nám cizí volání:

Víry mít zrnko vzácné,
pak žít by bylo snadné,
chci – nemohu však, pomoz, Pane,
milost svou sešli na mne.

Mnozí zůstávají po léta v temnotách, protože, jak říkají, nemají sílu odevzdat všechnu svou moc a snažení do rukou někoho jiného, i kdyby to byl Pán Ježíš. Celá tahle záležitost s vírou se člověku někdy zdá skutečně zvláštní – když se totiž „snažíme uvěřit“, nedostává se nám přitom od Boha žádné zvláštní pomoci. Víra nepřichází „zkoušením“. Kdyby mi nějaký člověk vykládal, co se mu dneska přihodilo, určitě mu neřeknu, že se mu „pokusím uvěřit“. Pokud věřím, že onen člověk, který celou událost viděl a popsal mi ji, je pravdomluvný, měl bych jeho tvrzení bez dalších cavyků přijmout. Pokud si nemyslím, že je pravdomluvný, pak bych mu samozřejmě věřit neměl, ale ani v jednom případě se tu nedá mluvit o nějaké *snaze* uvěřit. Když tedy Bůh vyhlašuje, že v Kristu Ježíši je spasení, musím mu buď uvěřit, nebo Ho prohlásit za lháře. Určitě nebudete na pochybách, která z těchto dvou cest je ta správná. Boží svědectví musí být pravdivé, a proto jsme povinni uvěřit v Ježíše Krista.

Ale možná ses snažil uvěřit příliš mnoha věcem najednou. Nevytyčuj si na začátku příliš velké cíle. Spokoj se s tím, že budeš mít víru, která dokáže ve svých dlaních udržet jedinou pravdu, že „když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné“. Položil svůj život za lidi, kteří Mu tehdy ještě nevěřili a ani nebyli schopni Mu věřit. Zemřel za lidi, kteří nebyli věřící – byli to hříšníci. Přišel, aby přetvořil tyto hříšníky ve věřící a svaté, ale když za ně umíral, věděl, že jsou naprosto bezmocní. Když se přidržíš této pravdy, že Ježíš zemřel za bezbožné, a budeš jí věřit, tvá víra tě zachrání a ty budeš moci jít v pokoji. Pokud svěříš svou duši Ježíši, který zemřel za bezbožné, pak i když nebudeš schopen věřit všem věcem, vírou hýbat horami a dělat veliké zázraky, jsi přesto zachráněn. Není to veliká víra, ale pravá víra, která zachraňuje, a naše spása nespočívá ve víře, ale v Kristu, na kterého se víra spoléhá. Víra maličká jako hořčičné zrnko ti přinese spásu. Nejde o míru víry, ale o její opravdovost. Příteli, člověk přece určitě může uvěřit něčemu, o čem ví, že je to pravda, a protože víš, že Ježíš je pravdomluvný, jistě Mu můžeš věřit.

Kříž, který je předmětem víry, je skrze moc Ducha svatého také její příčinou. Klidně se někde posad' a dívej se na umírajícího Spasitele, dokud víra sama od sebe nevytryskne ve tvém srdci. Pro upevnění důvěry není lepší místo než Golgota. Ovzduší toho svatého kopce přináší zdravý třesoucí se víře. Mnohý divák tam prohlásil:

Když vidím tě, jak dýcháš stěží,
zlomeného na kříži,

já cítím, jak mé srdce věří,
žeš pro mne pil tu číši.

„Běda mi,“ sténá jiný, „*můj nedostatek síly tkví v tom, že nedokážu skoncovat se svým hříchem a vím, že nemohu jít do nebe a přinést si ho tam s sebou.*“ Jsem rád, že si toho jsi vědom, protože to je naprostá pravda. Musíš se rozvést se svým hříchem, nebo se nemůžeš provdat za Krista. Vzpomeň si na otázku, která probleskla myslí mladého Bunyana jednou v neděli při sportovním utkání: „Ponecháš si své hříchy a půjdeš s nimi do pekla, nebo se jich zbavíš a půjdeš do nebe?“ Náhle stál před smrtelně vážným rozhodnutím. Toto je otázka, kterou si musí položit každý člověk, neboť nelze setrvávat v hříchu a přitom se chtít dostat do nebe. To není možné. Buď musíš opustit hřích, nebo se vzdát naděje. Odpovídáš: „Ale já bych chtěl. Chtít, to dokážu, ale činění toho dobrého nenacházím. Hřích mne ovládá a já nemám dost síly.“

Pak pojď blíž, příteli, neboť i když nemáš sílu, náš text je stále pravdivý: „Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.“ Můžeš tomu uvěřit? Jakkoli se může zdát, že tomu vše ostatní odporuje, budeš tomu věřit? Bůh to tak řekl a je to pravda, tak se toho chyt' jako tonoucí stébla, protože v tom tkví tvá jediná naděje. Věř tomu a důvěřuj Ježíši a brzy nalezněš sílu, abys mohl zabít svůj hřích – ale bez Něj tě ten silný muž bude navěky držet jako svého otroka. Sám bych nikdy nepřekonal svou vlastní hříšnost – zkusil jsem to a selhal jsem. Mé špatné návyky a sklony nade mnou vítězily, dokud jsem ve víře, že Kristus za mne zemřel, neuložil svou vinnou duši do Jeho dlaní. Pak mi ukázal cestu a dal sílu, abych mohl přemoci svou hříšnou přirozenost. Učení o kříži zabíjí hřích stejně spolehlivě, jako obrovské obouruční meče v ruku dávných válečníků stínaly každým máchnutím hlavy jejich nepřítelům. Nic se nevyrovná víře v Přítele hříšníků, ta přemáhá všechno zlé. Pokud za mne Kristus zemřel, za bezbožného a bezmocného, tak už nemohu dál žít v hříchu, ale musím se pozvednout, abych miloval Toho, který mne vykoupil, a sloužil Mu. Nemohu koketovat se zlem, které zabilo mého nejlepšího Přítele. Kvůli Němu musím být svatý. Jak bych mohl žít ve hříchu, když On zemřel, aby mne před ním zachránil?

Chápeš, jak úžasná pomoc pro bezmocné je vědět a věřit, že v čas, který Bůh určil, Kristus zemřel za bezbožné jako ty? Porozuměl jsi tomu? Pro naše zatemnělá, nevěřící srdce plná predsudků je občas těžké spatřit pravou podstatu evangelia. Někdy, když jsem zakončil kázání, jsem si myslíval, že jsem vyložil evangelium tak jasně, že nos v obličejí nemůže být jasnější. Ale pak jsem zjistil, že ani inteligentní posluchači nepochopili, co znamená: „Obraťte se ke mně a dojdete spásy.“ (Iz 45:22) Nově obrácení většinou říkají, že evangelium neznali až do toho a toho dne – a přitom ho slychávali po celá léta. Evangelium není neznámé proto, že bychom ho málo vysvětlovali, ale kvůli nedostatku osobního zjevení. To je Duch svatý připraven dát a dá ho těm, kdo Ho o ně požádají. Obdarovaný nakonec stejně zjistí, že všechna zjevená pravda je obsažena v těchto slovech: „Kristus zemřel za bezbožné.“

Slyšel jsem, jak si nad sebou jiný stýská takto: „*Ach, pane, má slabost tkví v tom, že nedokážu v ničem vytrvat. V neděli slyším slovo, které se mne hluboce dotýká, ale během týdne se setkám se zlým společníkem a všechna má dobrá předsevzetí jsou pryč. Moji spolupracovníci ničemmu z toho nevěří a říkají tak hrozné věci, že ani nevím, jak jim na to mám odpovědět, a hned se cítím ubitý.*“ Znímá tohoto „ohebného mužička“ velmi dobře a strachuji se o něj – ale v ten samý čas, pokud je skutečně upřímný, se jeho slabost může setkat s Boží milostí. Duch svatý dokáže z člověka vyhnat zlého ducha strachu z lidí. Může udělat ze zbabělce hrdinu. Pamatuj si, můj váhavý příteli, že v tomto stavu nesmíš zůstat. Nijak ti neprospěje, když se budeš chovat

jako podřadný žebrák. Napřim se, podívej se na sebe a zjisti, jestli jsi byl stvořen, abys žil jako utrápená ropucha a bál se jak vykročit, tak zůstat stát. Stůj pevně za svým názorem. To se netýká jen duchovních záležitostí, ale i obyčejného lidského života. Mohu udělat mnoho věcí, abych potěšil své přátele, ale abych pro jejich potěšení šel do pekla, to je poněkud více, než si mohu dovolit. Bylo by krásné udělat tohle a támhleto pro dobré vztahy, ale nikdy nechci ztratit Boží přátelství jen proto, abych si udržel dobré vztahy s lidmi.

„Já vím,“ říká mi onen člověk. „Ale i když to vím, nedokážu se vzmuždit. Nejsem schopen přiznat barvu. Neumím stát pevně.“ Dobrá, i pro tebe tu mám ten stejný text: „Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.“ Kdyby tu byl Petr, řekl by ti: „Pán Ježíš za mne zemřel, když jsem byl ještě tak ubohé a slabé stvoření, že i ta děvečka, co se starala o oheň, mne donutila lhát a přísahat, že Pána vůbec neznám.“ Ano, Ježíš zemřel za ty, kdo ho opustili a utekli od něj. Přidrž se pevně této pravdy, že „Kristus zemřel za bezbožné, když jsme ještě byli bezmocní“. To bude tvá cesta ven ze zbabělosti. Vepiš si to trvale do své duše: „Kristus zemřel za mne,“ a brzy budeš připravený zemřít pro Něj. Věř tomu, že trpěl místo tebe a nabídl za tebe dokonalé, přijatelné a dostatečné výkupné. Pokud tomu uvěříš, brzy si začneš říkat: „Nemohu se stydět za Toho, který za mne zemřel.“ Když budeš plně přesvědčen, že je to pravda, dodá ti to nepřekonatelnou odvahu. Vzpomeň si na svaté v mučednických dobách. Za úsvitu křesťanství, když v církvi jiskřila ve vši své čerstvosti tato úžasná zvěst o Kristově vše přemáhající lásce, byli lidé nejen připraveni zemřít, ale dokonce chtěli trpět a po stovkách se sami udávali u soudů a panovníků a vyznávali Krista. Netvrdím, že bylo moudré ucházet se o krutou smrt, ale dokazuje to mé tvrzení, že vědomí Kristovy lásky povznáší mysl nad všechen strach z toho, co by nám mohl udělat člověk. Proč by to tedy nemohlo přinést stejný výsledek i tobě? Ó kéž bych tě mohl povzbudit ke statečnému rozhodnutí, že se přidáš na Pánovu stranu a budeš Ho následovat až do konce.

Kéž nám Duch svatý skrze víru v Pána Ježíše pomůže dojít až tam, a vše se obrátí v dobré.

RŮST VÍRY

JAK MŮŽEME ZÍSKAT VÍCE VÍRY? Pro mnoho lidí je to zcela zásadní otázka. Tvrdí, že chtějí věřit, ale nedokáží to. O tomto tématu se už napovídalo takových nesmyslů, že bude třeba, abychom při jeho rozebírání jednali ryze prakticky. Selský rozum je v náboženství potřeba stejně jako kdekoli jinde. „Co mám udělat, abych uvěřil?“ Když se jednoho člověka zeptali, jaký je podle něj nejlepší způsob, jak udělat jakousi jednoduchou věc, odpověděl, že nejlepší způsob je prostě to udělat. Pokud je celá záležitost prostinká a jasná, pak diskusemi o všech možných metodách jen plýtváme časem. Nejrychlejší způsob, jak uvěřit, je uvěřit. Jestliže ti Duch svatý dá sílu, abys byl skutečně nezaujatý, uvěříš pravdě hned, jak ji před sebou uvidíš. Uvěříš jí, protože to je pravda. Příkaz evangelia je jasný: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen.“ (Sk 16:31) Je bláznivé vyhýbat se tomu neustálými námitkami a slovíčkařením. Rozkaz je prostý; poslechněme ho tedy.

Máš-li však přesto těžkosti, přednes je na modlitbách Bohu. Pověz svému velikému Otci, co přesně ti vrtá hlavou, a popros Ho, aby skrze svého Svatého Ducha celou nesnáz vyřešil. Pokud nemohu uvěřit nějakému tvrzení v knize, kterou zrovna čtu, jistě se rád optám jejího autora, jak to vlastně myslel – a pokud je to pravdomluvný člověk, jeho odpověď mne jistě uspokojí. Oč více uspokojí Boží výklad obtížných míst v Písmu srdce toho, kdo upřímně hledá. Bůh se chce dát poznat, jdi tedy k Němu a zjistíš, je-li tomu skutečně tak. Vejdi do svého pokojíčku a volej: „Duchu svatý, uveď mne do veškeré pravdy. Nauč mne to, co neznám a čemu nerozumím.“

Pokud ti víra stále připadá jako obtížná věc, možná že tě Duch svatý uschopní uvěřit, *když budeš pravidelně a upřímně naslouchat tomu, čemu máš uvěřit.* Mnoha věcem věříme proto, že je často slycháváme. Není to snad tak i v obyčejném životě, že když něco slyšíš padesátkrát za den, nakonec tomu uvěříš? Někteří lidé tímto způsobem uvěřili i dost nepravděpodobným věcem, a tak se vůbec nedivím, když dobrý Duch často žehná metodě opakovaného slyšení pravdy a používá si ji, aby v nás vytvořil víru v to, čemu je třeba skutečně věřit. Je psáno: „Víra je ze slyšení“ (Ř 10:17), a proto často naslouchej. Pokud upřímně a pozorně nasloucháš *evangelii*, jednoho dne zjistíš, že díky požehnanému dílu Božího Ducha ve své mysli věříš tomu, co jsi slyšel. Jen si dej pozor, abys naslouchal evangeliu a nerozptyloval svou mysl posloucháním nebo čtením něčeho, co tě má přimět o něm pochybovat.

Pokud se ti ale tato rada nezdá moc dobrá, přidám ještě jednu: *Přemýšlej o svědectví ostatních.* Samařané uvěřili díky tomu, co jim ona žena vyprávěla o Ježíši. Mnoha věcem také věříme jen kvůli svědectví druhých lidí. Věřím, že existuje země jménem Japonsko; nikdy jsem ho neviděl, a přece věřím, že takové místo skutečně je, protože tam byli jiní. Věřím, že zemřu; ještě jsem to nikdy nedělal, ale spousta těch, které jsem kdysi znával, již skonala, a tak jsem přesvědčen, že

zemřou také. O tom, že je to pravda, mne přesvědčila svědectví mnoha lidí. Naslouchej tedy těm, kdo ti vypráví, jak byli zachráněni, jak jim bylo odpuštěno, jak Bůh změnil jejich charakter. Když se na onu věc podíváš blíže, uvidíš, že byl spasen i někdo, kdo se ti v lecčem docela podobal. Jestliže jsi byl zloděj, objevíš jiného zloděje, jak se raduje, že směl obmýt své hříchy v prameni Kristovy krve. Jestliže jsi byl smilník, spatříš muže i ženy, kteří bývali v otroctví této neřesti a byli očištěni a proměněni. Potácíš-li se v beznaději, pak si jen potřebuješ zajít do společenství Božího lidu, trochu se pozeptat a zjistíš, že někteří svatí byli občas stejně zoufalí jako ty a s potěšením ti povypráví, jak je Bůh vysvobodil. A jak tak budeš postupně naslouchat všem těm, kteří si vyzkoušeli Boží slovo a zjistili, že je pevné a pravdivé, Boží Duch tě povede k tomu, abys uvěřil.

Znáte příběh o Afričanovi, kterému misionář vyprávěl, že voda může být někdy tak tvrdá, že se po ní dá chodit? Prohlásil, že už sice uvěřil spoustě úžasných věcí, o kterých mu misionář povídal, ale něčemu takovému nikdy neuvěří. Když pak zavítal do Anglie, jednoho mrazivého dne se stalo, že řeka zamrzla – ale on se neodvážil vkročit na led. Věděl, že ta řeka je hluboká, a byl si jist, že kdyby se na ni odvážil vydat, utopil by se. Vůbec ho nemohli přimět, aby přes zamrzlou vodu přešel, dokud neviděl, jak po ní chodí jeho přítel i další lidé. Pak se dal teprve přesvědčit a odvážil se tam, kam před ním bez jakékoli úhony došli ostatní.

Právě tak se může stát, že když uvidíš jiné, jak spoléhají na Beránka Božího, a všimneš si jejich radosti a pokoje, budeš i ty sám jemným způsobem přiveden k víře. Zkušenosti druhých lidí jsou jednou z Božích cest, jak nám pomoci uvěřit. A ty můžeš buď uvěřit v Ježíše, nebo zemřeš, kromě Něho pro tebe není žádná naděje.

Ještě lepší způsob je tento – *uvědom si, kdo je ten, který ti přikazuje věřit*, to tvé víře velmi pomůže. Nejsem to já, vždyť mne bys mohl snadno odmítnout. Ale ten, který ti přikazuje uvěřit, je samotný Bůh. To On tě vyzývá, aby ses spolehl na Ježíše Krista, a ty se nesmíš odvážit neposlechnout svého Stvořitele.

Jistý správce jedné továrny často slýchal evangelium, ale trápily ho obavy, že možná nebude smět přijít ke Kristu. Jeho laskavý pán mu jednoho dne poslal do práce vzkaz: „Hned jak skončíš, přijď ke mně domů.“ Když se onen muž objevil před pánovými dveřmi, pán vyšel ven a obořil se na něj: „Co tu chceš, Johne, že mě otravuješ v tuhle nekřesťanskou hodinu? Práce už skončila, tak co tady děláš?“ „Ale pane,“ namítal správce, „dostal jsem od vás zprávu, že k vám mám po práci přijít.“ „To mi snad chceš říct, že jen proto, že jsi ode mne dostal nějaký vzkaz, můžeš jen tak přijít do mého domu a obtěžovat mne mimo úřední hodiny?“ „Pane,“ odpověděl správce, „moc nechápu, o co vám jde, ale protože jste pro mne poslal, myslím, že jsem měl právo přijít.“ „Jen pojď dál, Johne,“ vybídl ho pán. „Mám tu pro tebe ještě jednu zprávu, kterou bych ti rád přečetl.“ Posadil se a četl mu tato slova: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Mt 11:28) „Myslíš, že když ti Kristus poslal takový vzkaz, je něco špatného na tom, když k Němu přijdeš?“ Ten nebohý muž náhle porozuměl a uvěřil v Pána Ježíše, protože zjistil, že má pro svou víru pevnou a bezpečnou oporu a důvod. A tak i ty, milá duše! Máš plné právo přijít ke Kristu, protože Pán sám tě vybízí, abys na něj spoléhala.

Pokud v tobě ani toto nevbudí víru, *přemýšlej znovu a znovu o tom, čemu máš uvěřit* – že Pán Ježíš Kristus trpěl místo hříšníků a je schopen zachránit všechny, kdo v Něho doufají. To je ta nejpožehnanější věc, které kdy měli lidé uvěřit, je to ta nejpriměřenější, nejvíce utěšující a nejúžasnější pravda, která kdy byla zjevena myslím smrtelníků. Radím ti, abys o ní mnoho

přemýšlel a vyhledával milost a lásku, kterou obsahuje. Pozorně čti čtyři evangelia, studuj Pavlovy listy a zvažuj, jestli jejich poselství není natolik věrohodné, že mu prostě musíš uvěřit.

Pokud ani to nepomáhá, pak *přemýšlej o osobě Ježíše Krista* – o tom *kdo* to je, *co* vykonal, *kde* je a *kým* je. Jak o *Něm* vůbec můžeš pochybovat? Je kruté, když nedůvěřuješ navěky věrnému Ježíši. Vždyť neudělal nic, čím by si tvoji nedůvěru zasloužil, mělo by tedy být snadné spolehnout se na Něj. Proč ho znovu křížovat nevírou? Copak to není, jako kdybys ho znovu korunoval trnovou korunou a naplival mu do tváře? Není snad důvěryhodný? Horší urážku mu nevetli do tváře ani vojáci – oni ho mučili, ale ty z Něj děláš lháře, což je mnohem horší. Neptej se: „*Jak mohu uvěřit?*“ ale odpověz si na jinou otázku? „*Jak můžeš nevěřit?*“

Jestliže ti žádná z těchto rad není k ničemu, pak je něco špatně s tebou jako takovým a má poslední výzva pro tebe zní: *Podřid' se Bohu!* V jádru takové nedůvěry jsou předsudky nebo pýcha. Kéž od tebe Boží Duch odejme tvé nepřátelství a učiní tě povolným. Jsi vzbouřenec, pyšný vzbouřenec, a proto nevěříš svému Bohu. Vzdej se svého buřičství, slož zbraně a poddej se svému Králi. Věřím, že ještě žádná duše nesepnula své ruce v zoufalství a nezvolala: „Pane, vzdávám se,“ aniž by jen za krátký čas zjistila, jak snadné je uvěřit. Nedokážeš věřit proto, že se s Bohem stále hádáš a rozhodl ses prosazovat svou vůli a jít po své cestě. „Jak byste mohli uvěřit,“ říká Ježíš, „když oslavujete sebe navzájem?“ (J 5:44) Pýcha vždy plodí nevíru. Pokoř se, člověče. Poddej se svému Bohu a pak se budeš moci s radostí spolehnout na svého Spasitele. Kéž Duch svatý skrytě, ale účinně pracuje ve tvém srdci, a přivede tě již v této chvíli k víře v Pána Ježíše! Amen.

ZNOVUZROZENÍ A DUCH SVATÝ

„MUSÍTE SE ZNOVU NARODIT.“ (J 3:7) Tato slova našeho Pána Ježíše se mnohým zdála jako ohnivá stěna postavená přes jejich cestu, jako tasený meč cheruba u brány ráje. Zoufali si, protože taková proměna je naprosto nad jejich síly. Znovuzrození přichází shůry, a tak není v moci žádného stvoření. Mým úmyslem rozhodně není popírat nebo zatajovat nějakou pravdu jen proto, abych ti na chvíli dopřál falešný pokoj. Otevřeně přiznávám, že znovuzrození je nadpřirozená věc a hříšnickova duše ho nemůže dosáhnout vlastními silami. Mému čtenáři by pramálo pomohlo, kdybych se ho snažil podvést a potěšit ho tím, že ho budu přesvědčovat, aby zavrhl nebo zapomněl nějakou nezpochybnitelnou pravdu.

Není ale zvláštní, že právě ta kapitola, v níž náš Pán pronesl něco tak závažného, také obsahuje tu nejjasnější zprávu o spasení z víry? Jen si přečti podrobně celou třetí kapitolu Janova evangelia a nezastav se jen u několika prvních vět. Je pravda, že třetí verš nám říká:

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“

Ale čtrnáctý a patnáctý verš pak hovoří takto:

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.

Osmnáctý verš navíc opakuje totéž učení těmi nejprostšími slovy:

Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.

Každému čtenáři je jasné, že tato dvě tvrzení nesmí být v rozporu, protože vychází z týchž úst a jsou Duchem svatým zapsána na téže stránce. Proč bychom tedy měli hledat potíže tam, kde žádné nejsou? Jestliže nás jedno slovo ujišťuje, že ke spasení je třeba cosi, co nám může dát jen Bůh, a druhé nám slibuje, že pokud uvěříme v Ježíše, Bůh nás zachrání, můžeme z toho směle vyvodit, že těm, kdo věří, dá Pán vše, co je třeba ke spasení. Ve skutečnosti dává Pán znovuzrození všem, kdo uvěřili v Ježíše – a jejich víra je zároveň tím nejpřesvědčivějším důkazem, že se narodili znovu.

V tom, co nedokážeme udělat sami, důvěřujme Ježíši. Kdyby to bylo v našich silách, proč bychom k Němu měli vzhlížet? Naše část je věřit, a ta Boží je stvořit nás znovu. On za nás věřit nebude a ani my nemůžeme za něj vykonat dílo znovuzrození. Nám samým stačí poslechnout Boží milostivý příkaz a Pánova věc pak je, abychom se znovu narodili. Ten, který zašel až tak daleko, že za nás zemřel na kříži, nám jistě může dát a také dá všechny věci, které potřebujeme pro věčný život v naprostém bezpečí.

„Ale proměna srdce, která vede ke spáse, je přece dílem Ducha svatého.“ I to je pravda a kéž ji nikdy nezpochybňujeme ani na ni nezapomínáme. Ale práce Ducha svatého je skrytá a nevyzpytatelná a my ji dokážeme rozeznat jen podle jejích výsledků. I kolem obyčejného porodu je spousta tajemství, do kterých strkat nos by byla opovážlivá zvědavost – tím spíše je tomu tak v případě tohoto svatého díla Ducha svatého. „Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (J 3:8) Každopádně ale víme toto – tajemná práce Ducha svatého není rozhodně žádným důvodem, abychom odmítali věřit v Ježíše, o kterém nám ten samý Duch také svědčí.

Kdyby někomu přikázali, aby osel pole, nemohl by přece svou nečinnost omlouvat poukazováním na to, že je zbytečné sít, pokud Bůh nedá zrnům vzejít. A kdyby zanedbával orbu, výmluva, že jen tajemná Boží síla může dát úrodě vyrůst, by ho jen těžko ospravedlnila. Skutečnost, že pokud dům nestaví Hospodin, stavitelé se namáhají nadarmo (Ž 127:1), zdá se nikomu nepřekáží při vyřizování běžných životních záležitostí. Je jisté, že nikdo, kdo věří v Ježíše, si nebude moci stěžovat, že by v něm Duch svatý odmítl konat své dílo; ve skutečnosti je i jeho víra důkazem, že Duch již pracuje v jeho srdci.

Bůh pracuje skrze svou prozřetelnost, ale lidé proto ještě nemusí sedět s rukama v klíně. Bez moci Boží, která jim dává život a sílu, by se nedokázali pohnout ani o píd', a přesto den za dnem krácejí bez nějakých vytáček po svých cestách, a ona moc je jim každý den propůjčována. Tím, v Jehož ruce je každý jejich dech i všechny jejich stezky. Tak je tomu i s milostí. Činíme pokání a věříme, ačkoli kdyby nám to Bůh neumožnil, nedokázali bychom ani jedno ani druhé. Opouštíme hříchy a spoléháme na Ježíše, a náhle zjišťujeme, že v nás sám Pán působí, abychom chtěli a činili to, co se líbí Jemu (Fp 2:13). Je pošetilé předstírat, že by v téhle věci mohl skutečně být nějaký vážnější problém.

Některé pravdy, které se jen těžko vysvětlují slovy, jsou náhle velmi prosté, když je prožijeme na vlastní kůži. Mezi tím, že hříšník uvěřil, a že tuto víru v jeho srdci vypůsobil Duch svatý, není žádný rozpor. Jen vlastní pošetilstvo vede lidi k tomu, aby si lámali hlavu nad zřejmými věcmi, zatímco jejich duše je v nebezpečí. Žádný člověk neodmítne nastoupit do záchranného člunu jen proto, že nechápe, jak působí gravitační síla, jíž na sebe všechna tělesa působí, ani žádný hladovějící neodmítne stravu s tím, že nebude jíst, dokud nepochopí celý proces trávení. Milý čtenáři, nechceš-li uvěřit, dokud neporozumíš všem tajemstvím, nebudeš nikdy spasen, a pokud dovolíš, aby ti tvé vlastnoručně vynalezené problémy zabránily přijmout odpuštění od tvého Pána a Spasitele, zahyneš v zatracení, které si plně zasloužíš. Dej si pozor, abys kvůli zalíbení v diskusích o metafyzických jemnostech nespáchal duchovní sebevraždu.

MŮJ VYKUPITEL ŽIJE

AŽ DOPOSUD JSEM SVÉMU ČTENÁŘI VYPRÁVĚL O UKŘIŽOVANÉM KRISTU, který je radostnou nadějí pro viníky; je ale moudré též pamatovat na to, že náš Pán vstal z mrtvých a žije navěky.

Nikdo po tobě nechce, abys spoléhal na mrtvého Ježíše, ale na Někoho, kdo sice zemřel za naše hříchy, poté však vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Ke Kristu můžeš vždy přijít jako ke svému živému a přítomnému příteli. Není pouhou vzpomínkou, ale žijící Osobou, která slyší tvé prosby a vyslýchá je. Žije, aby pokračoval v díle, za které kdysi položil svůj život. Přimlouvá se za hříšníky po pravici svého Otce, a tak může spasit naprosto každého z těch, kdo přicházejí k Bohu skrze Něj. Pokud jsi tak ještě neučinil, pojď nyní a vyzkoušej si toho živoucího Spasitele.

Tento živý Ježíš byl také vyvýšen do vysokého postavení nesmírné slávy a moci. Již netrpí jako „člověk ponížený před svými nepřáteli“, ani nepracuje jako „tesařův syn“, ale je postaven vysoko nade všechny mocnosti a síly i každé jméno, které kdy bylo vysloveno. Otec Mu dal veškerou moc na nebi i na zemi a On své vysoké postavení používá k tomu, aby dokončil dílo své milosti. Poslyšte, jak o něm svědčil Petr i ostatní apoštolé před veleknězem a radou starších:

Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, kterého vy jste pověsili na kříž a zabili; toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů. (Sk 5:30-31)

Sláva, která obklopuje vzkříšeného Ježíše, by měla vlít naději do nitra každého věřícího. Ježíš není žádný obyčejný člověk – je to Spasitel, a veliký Spasitel k tomu. Je korunovaný a na trůn dosazený Vykupitel všech lidí. Ve svých rukou má výsadní právo rozhodovat o životě a smrti. Otec svěřil každého člověka pod vládu svého Syna, takže může oživit, koho chce. On otvírá, a žádný člověk nemůže zavřít. Jeho slovem může být duše, spoutaná provazy hříchu a zatracení, v mžiku oka vysvobozena. Vztahuje k nám své stříbrné žezlo a kdokoli se ho dotkne, bude žít.

Je dobré, že stejně jako žije hřích, tělo i ďábel, žije i Ježíš. A je též dobré, že ať už má to všechno jakoukoli moc uškodit nám a zničit nás, Ježíš má ještě větší moc, aby nás zachránil.

Veškerá moc Jeho postavení i Jeho schopnosti jsou nám k dispozici. „Byl vyvýšen, aby se stal,“ a byl vyvýšen, „aby dával“. Byl vyvýšen, aby se stal naším Knížetem a Spasitelem, a všem, kdo se podřídí Jeho vládě, dal vše, co je třeba k jejich záchraně. Ježíš nemá nic, co by nechtěl použít ke spasení hříšníka, ani žádnou schopnost, skrze kterou by nám nechtěl prokázat svou nesmírnou milost. Spojuje své vladařství se „spasitelstvím“, jako by nechtěl mít jedno bez druhého, a své vysoké postavení využívá k tomu, aby přinesl požehnání lidem, jako by byli

korunou a květem Jeho slávy. Může snad něco na tomto světě ještě dokonaleji povzbudit naději hledajících hříšníku, kteří vzhlíží ke Kristu?

Ježíš zakusil hluboké ponížení, a proto mohl být vyvýšen. Tímto ponížením dokonal a snesl veškerou Otcovu vůli, a tak byl odměněn vyvýšením do slávy. Toto povýšení dnes používá ku prospěchu svého lidu. Čtenáři, pozvedni své oči k oněm horám slávy, odkud ti musí přijít pomoc. Přemýšlej o nesmírnosti slávy našeho Knížete a Spasitele. Není to snad pro lidi nanejvýš nadějně, když na trůnu všehomíra nyní sedí člověk? Není to přeslavná věc, že Pán všeho je také Spasitelem hříšníků? Máme u soudu Přítele, ano, Přítele na trůnu. On použije veškerý svůj vliv, aby pomohl těm, kdo svěří své záležitosti do Jeho rukou. Dobře o tom píše jeden z našich básníků:

On na věky se přimlouvá
před tváří svého Otce.
Dej mu svůj případ, duše má,
a neděs se už více.

Pojď, příteli, a odevzdej svou při i případ do těch kdysi probodených rukou, rukou, které nyní zdobí pečetní prstény královské moci a cti. Nikdo, kdo svěřil svůj případ tomuto Obhájci, ještě nikdy neprohrál.

POKÁNÍ JDE RUKU V RUCE S ODPUŠTĚNÍM

Z ODDÍLKU, KTERÝ JSME SI PŘED CHVÍLÍ UKÁZALI, jasně vyplývá, že pokání je pevně spjato s odpuštěním hříchů. Ve Skutcích 5,31 čteme, že Bůh Ježíše „vyvýšil, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.“ Toto dvojí požehnání plyne z oněch svatých rukou, které byly kdysi přibity na kříž, ale dnes jsou vyvýšeny do slávy. Božím věčným záměrem je, aby pokání a odpuštění bylo pevně připoutané jedno k druhému. A co Bůh spojil, člověk nerozděluj.

Pokání musí jít ruku v ruce s odpuštěním, což pochopíš i sám, jen když se nad celou věcí trošku zamyslíš. *Odpuštění hříchů není možné dát člověku, který nedělá pokání*, to by ho jen utvrdilo na jeho zlých cestách a naučilo ho to nebrat zlo vážně. Kdyby si Bůh řekl: „Miluješ hřích, žiješ v něm a jdeš od zlého k horšímu, ale co, já ti odpouštím,“ bylo by to, jako by nám dal oprávnění páchat jakékoli nepravosti. Řád společnosti by se otrásl ve svých základech a vlády by se ujala naprostá morální anarchie. Vůbec nedokážu odhadnout, kolik odporných zločinů by se jistě objevilo, kdybyste oddělili pokání a odpuštění a prominuli hřích, i když si v něm hříšník stále libuje tak jako v minulosti. Pokud věříme v Boží svatost, pak už ze samotné podstaty celé věci vyplývá, že když pokračujeme v hřešení a nejsme ochotni udělat pokání, nemůže nám být odpouštěno, ale budeme sklízet důsledky své zatvrzelosti. Podle míry nekonečné Boží dobroty je nám zaslíbeno, že když opustíme své hříchy, vyznáme je a vírou přijmeme milost, kterou nám Bůh nabídl v Kristu, Bůh „je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1J 1:9) Ale dokud Bůh žije a vládne, nebude tu žádné zaslíbení milosti pro ty, kdo dál chodí po svých zlých cestách a odmítají své zločiny přiznat. Žádný vzbouřenec přece nemůže očekávat, že mu král jeho zradu odpustí, když dál zůstává v otevřené vzpouře proti němu. Nikdo nemůže být tak hloupý, aby si představoval, že Soudce vši země odstraní naše hříchy, když my sami je odstranit nechceme.

Navíc to tak musí být, aby *Boží milost byla úplná*. Milost, která odpustí hřích, ale nechá v něm hříšníka žít dál, by byla uboze nedostatečná a povrchní. Byla by znetvořená a naprosto nevyvážená, s jednou nohou chromou a jednou rukou zcela nemohoucí. Co myslíte, že je větší věc: být očištěn od viny, nebo vysvobozen z moci hříchu? Ne, nebudu se odvažovat poměřovat na vážkách dvě tak nesmírné milosti. Ani jednu z nich bychom nedostali nebýt drahocenné Ježíšovy krve. Ale zdá se mi, že když už bych je měl srovnávat, pak být osvobozen od vlády hříchu, učiněn svatým a podobným Bohu, musí být pokládáno za větší milost. To, že mi Bůh odpustil, je už samo o sobě nezměrná laskavost. Zpíváme o tom hned na začátku jednoho našeho chvalozpěvu: „On ti odpouští všechny nepravosti.“ (Ž 103:3) Ale kdyby nám mohlo být odpuštěno a zároveň dovoleno milovat hřích, libovat si v nepravostech a válet se ve vlastním chťíci, k čemu by bylo takové odpuštění? Zdalipak by se neukázalo, že je to otrávená lahůdka,

kteřá nás jistě brzy zahubí? Být očištěn a dál se převalovat v bahně, být prohlášen za čistého, a přesto mít na čele bílou skvrnu malomocenství, by byl ten nejhorší výsměch skutečné milosti. K čemu je člověku, že jste ho vytáhli z hrobu, když zůstane mrtev? Proč ho vést ke světlu, když stejně bude navěky slepý? My ale chválíme Boha, který nejen odpouští naše nepravosti, ale také léčí naše nemoci. Nejenže smývá skvrny z naší minulosti, ale v přítomnosti nás vyvádí z našich pomýlených cest a chrání před pádem v celé naší budoucnosti. S radostí musíme přijmout jak pokání, tak odpuštění, není možné je oddělit. Smluvní dědictví je nedělitelné, nelze ho nějak rozkouskovat. Oddělovat od sebe tato dvě díla milosti, je jako rozseknout živé dítě na dvě poloviny – Ten, který by takovou věc mohl schválit, nemá žádný důvod cokoli takového dělat.

Zeptám se tebe, kdo hledáš Boha, jestli by ses spokojil jen s jednou z těchto milostí? Stačilo by ti to, čtenáři, kdyby ti Bůh odpustil tvůj hřích a pak ti dovolil žít právě tak světsky a převráceně jako dřív? Určitě ne! Obživený duch se víc bojí samotného hříchu než jakýchkoli trestů a pokut za něj. Volání tvého srdce není: „Kdo mne zachrání od trestu?“ ale: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? (Ř 7:24) Kdo mi pomůže odolat pokušení a žít svatě, tak jako sám Bůh?“ A protože jednota pokání a odpuštění není v žádném rozporu s touto svatou touhou a obojí je nezbytné k úplnosti spásy i k posvěcení, buď si jist, že se na ní nebude nic měnit.

Že se odpuštění úzce pojí s pokáním, vám ukáže i *zkušenost všech věřících*. Nenajdete člověka, který by učinil upřímné pokání ze svých hříchů a uvěřil, a nebylo mu odpuštěno. A naopak, není žádný člověk, kterému by bylo odpuštěno, aniž by se odvrátil od svého hříchu. Odvážím se dokonce prohlásit, že pod nebeskou bání nikdy nebyl, není ani nebude nikdo, jehož hříchy by byly zahlazeny a zároveň by jeho srdce nenaplnilo pokání a víra v Krista. Nenávist k hříchu a vědomí odpuštění vchází do duše společně a zůstanou pospolu po celý náš život.

Tyto dvě věci navíc působí i na sebe navzájem: Člověk, kterému je odpuštěno, leckdy proto činí pokání, a člověku, který se kaje, bude zcela jistě odpuštěno. Zapamatujte si tedy, že odpuštění vede k pokání. Jak zpíváme v jedné z Hartových písní:

Zákona děs nic nezmění,
je-li na své dílo sám.
Však tvá krev a odpuštění
zláme srdce kamenná.

Když získáme jistotu, že je nám odpuštěno, začneme si nepravost ošklivit; a mám za to, že když naše víra doroste v plnou jistotu a nade vši pochybnost víme, že Ježíšova krev nás učinila bělejšími než sníh, pak i pokání dosahuje svého vrcholu. Pokání roste spolu s vírou. Nemylte se, pokání není záležitost dnů nebo týdnů, jakási dočasná lítost, kterou bychom si měli co nejdříve odbýt! Ne, je to milost provázející nás celý život, tak jako sama víra. Pokání dělají Boží dítko, ale stejně tak i mládenci a otcové. Pokání je nerozlučný společník víry. Celý ten čas, kdy chodíme vírou a ne podle svého zraku, se v oku víry leskne slza pokání. Pokání, které nepramení z víry v Ježíše, není skutečné, a stejně tak není pravá víra, jež by nebyla prostoupena pokáním. Víra a pokání jsou jako siamská dvojčata – jsou spojeni dohromady a jeden nemůže žít bez druhého. Pokání činíme jen natolik, nakolik věříme v Kristovu odpouštějící lásku; a nakolik hluboké pokání činíme a jak moc nenávidíme zlo, natolik se radujeme z plnosti odpuštění, které nám udílí vyvýšený Ježíš. Dokud nepocítíš lítost, nikdy nedokážeš plně ocenit odpuštění; a nikdy se zhluboka nenapiješ z pramene pokání, dokud nepochopíš, že je ti odpuštěno. Možná se to zdá

zvláštní, ale je tomu skutečně tak – hořkost pokání a sladkost odpuštění se mísí ve vůni každého zbožného života a přináší s sebou nevýslovné štěstí.

Tyto dva smluvní dary nás také vždy ujišťují o existenci toho druhého. Pokud vím, že jsem činil pokání, pak také vím, že je mi odpuštěno. Jak jinak bych zjistil, že je mi odpuštěno, než že jsem se odvrátil od svého předchozího hříšného života? Být věřící znamená být kající. Víra a pokání nejsou nic jiného než dva paprsky téhož kola a dvě rukojeti téhož pluhu. Pokání někdo výborně popsal jako srdce zlomené *pro* hřích a odvrácené *od* hříchu; dalo by se říct, že došlo k obratu a návratu. Je to naprostá a zásadní proměna myslí spojená s lítostí nad minulostí a rozhodnutím vše napravit v budoucnosti.

Pokání je když opustím
hřích, co jsem dřív měl tak rád,
a s přehlubokou lítostí
za sebou nechám jeho hrad.

Pokud je tohle náš případ, pak si můžeme být jisti, že nám je odpuštěno, neboť Pán by nikdy nedopustil, aby měl člověk zlomené srdce pro hřích a odvrácené od hříchu, aniž by mu zároveň neodpustil. Na druhou stranu, jestliže se radujeme z odpuštění skrze Kristovu krev, jsme ospravedlněni vírou a máme díky našemu Pánu Ježíši Kristu pokoj s Bohem, pak víme, že naše víra a pokání jsou pravé a opravdové.

Nepovažuj své pokání za hlavní příčinu toho, že ti Bůh odpustil, ale spíše za průvodce na této cestě. Neočekávej, že budeš schopen ho učinit, dokud nespátíš nádhernou milost našeho Pána Ježíše a jeho ochotu vymazat tvé hříchy. Postav tyto dvě vzácné věci na jejich pravé místo a všiměj si jejich vzájemného vztahu. Pro zkušenost spaseného člověka jsou jako Jakín a Bóaz, myslím tím, že se podobají dvěma silným sloupům, které nechal Šalomoun postavit v chrámovém průčelí a které tvořily majestátní vstup do svatého místa. Nikdo nevejde do Božího trůnního sálu, aniž by prošel mezi sloupy pokání a odpuštění. Až když se slzy pokání zaskvějí ve světle plného odpuštění, až tehdy se nad tvým srdcem rozepne nádherná duha zaslíbené milosti. Pokání z hříchů a víra v Boží odpuštění jsou jako osnova a útek ve tkanivu upřímného obrácení. Podle těchto znamení poznáte pravého Izraelitu.

Vraťme se ještě zpět k oddílku, nad kterým přemýšlíme: jak odpuštění, tak pokání prýští z téhož pramene a dává je ten samý Spasitel. Pán Ježíš ve své slávě nám udílí oboje. Nemusíš ani pokání, ani odpuštění hledat někde jinde. Ježíš má obojí připravené a je hotov je udílet, dát je zcela zdarma každému, kdo je z Jeho rukou přijme. Nikdy nezapomeň, že právě Ježíš nám dává vše, co je třeba k naší záchraně. Je nanejvýš důležité, aby na to všichni, kdo hledají milost, neustále pamatovali. Víra je Božím darem právě tak jako Spasitel, na kterého se spoléhá. Pokání z hříchů je dílo milosti stejně tak jako vykoupení, které naše viny smazalo. Spasení je od začátku až do konce jen a jen samá milost.

Nechápejte mne špatně! Není to Duch svatý, kdo činí pokání. Ten nikdy neudělal nic, za co by se měl stydět. Pokud by činil pokání On, nám by to k ničemu nebylo; my sami se musíme odvrátit od hříchu, abychom mohli být zachráněni z jeho moci. Ani Pán Ježíš nedělal žádné pokání. Vždyť z čeho by se měl kát? To my sami se musíme odvrátit od hříchu s plným souhlasem každé části naší mysli. Vůle, touhy i pocity – to všechno se celým srdcem podílí na pozhnaném díle pokání z hříchů; a přece je v pozadí všech našich osobních skutků onen tajemný, svatý vliv, který obměkčuje tvrdé srdce, vkládá do něho lítost a přináší s sebou naprostou proměnu. Boží Duch

nám svítí, abychom uviděli, co je hřích ve skutečnosti zač, a zošklivili si ho. Boží Duch nás také přitahuje ke svatosti, učí nás upřímně si jí cenit, milovat ji a toužit po ní, a tak nás vede krok za krokem po cestě posvěcení. Boží Duch v nás působí, že chceme i činíme, co se mu líbí. Kéž se mu plně a bezodkladně poddáme, aby nás dovedl k Ježíši, který nám ochotně dá ono dvojitě požehnání pokání a odpuštění podle bohatství své milosti.

Milostí jste spaseni. (Ef 2:8)

JAK DOSTÁVÁME POKÁNÍ

VRAŤME SE NYNÍ K ONOMU NÁDHERNÉMU ODDÍLKU: „*Toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.*“ (Sk 5:31) Náš Pán Ježíš vystoupil vzhůru, aby milost mohla sestoupit dolů. Jeho sláva jen dodává větší váhu Jeho milosti. Náš Pán nestoupal vzhůru, aniž by měl v úmyslu přitáhnout věřící hříšníky vzhůru k sobě. Je vyvýšen, aby udílel pokání, což jasně uvidíme, pokud si zapamatujeme několik vzácných pravd.

Díky tomu, co Pán Ježíš vykonal, se pokání stalo možným, dostupným a přijatelným. Zákon se o pokání nijak nezmiňuje, ale jasně říká: „Duše, která hřeší, zemře.“ (Ez 18:20) Kdyby Pán Ježíš nezemřel, nevstal z mrtvých a nevystoupil k Otci, jakou cenu by mělo mé nebo tvé pokání? Snad bychom mohli cítit výčitky svědomí se všemi jejich hrůzami, ale nikdy bychom nezakusili pokání s veškerou nadějí, kterou s sebou přináší. Pokání je běžná povinnost, která si nezasluhuje žádnou zvláštní chválu, navíc bývá obvykle natolik smíšená se sobeckým strachem z trestu, že ani s tou největší shovívavostí z něho nemůžeme udělat něco záslužného. Kdyby Ježíš nevystoupil mezi nás a Boha a nevyužil své zásluhy pro naše dobro, byly by slzy pokání jen voda vylévaná na zem. Ježíš byl vyvýšen, aby díky Jeho přímluvě mělo pokání své místo před Božím trůnem. Tímto způsobem nám Ježíš dává pokání, když ho činí přijatelným, což by se jinak nemohlo stát.

Když Ježíš vystoupil na nebesa, *byl vylit Duch Boží, aby v nás vypůsobil všechny potřebné ctnosti.* Duch svatý v nás působí pokání tím, že nadpřirozeně obnovuje naši přirozenost a odnímá nám naše kamenné srdce. Nesedej v koutku a nenůť své oči vyronit slzy, které ti nemohou dát! Pokání nepramení z neochotné lidské přirozenosti, ale z bezplatné a svrchované milosti. Nezavírej se do svého pokojíku a nebij se do hrudi, abys z kamenného srdce vynutil pocity, které v něm nejsou. Ale jdi na Kalvárii a sleduj, jak Ježíš umíral. Pozvedni své oči k horám, odkud ti přijde pomoc. Duch svatý přišel, aby přikryl lidské duše a vypůsobil v nich pokání, podobně jako když se v pradávných dobách vznášel nad chaosem a přinesl do něj řád. Jen mu zašeptej svou modlitbu: „Požehnaný Duchu, přebývej ve mně. Učiň mne tichým a pokorným v srdci, abych nenáviděl hřích a upřímně ho litoval.“ On uslyší tvé volání a odpoví ti.

Vzpomeň si také, že když byl Pán Ježíš vyvýšen, dal nám pokání nejen tím, že seslal Ducha svatého, ale také *posvětil všechny skutky přírody i prozřetelnosti, aby sloužily slavnému cíli našeho spasení,* takže nás každý z nich může zavolat k pokání – ať už je to kokrhání Petrova kohouta, nebo zemětřesení, které rozechvělo žalářníkovu celu. Ze svého místa po Boží pravici vládne Pán Ježíš všem pozemským věcem a řídí je tak, aby napomáhaly k záchraně Jeho vyvolených. Používá si trpké i sladké, zkoušky i radosti, aby naklonil mysli hříšníků blíž k Bohu. Buď vděčný prozřetelnosti, která tě učinila chudým, nemocným nebo smutným; neboť

tím vším Ježíš probouzí tvou duši k životu a obrací tě k sobě. Boží milost často přijíždí ke dveřím našeho srdce na černém koni utrpení. Ježíš používá celou škálu různých zkušeností, aby nás odpoutal od země a připoutal k nebi. Kristus byl vyvýšen na trůn nebes i země, aby všemi cestami své prozřetelnosti podrobil naše tvrdá srdce obměkčujícimu vlivu pokání.

Kromě toho je i dnes při díle skrze tiché šeptání k našemu svědomí, své vdechnuté Písmo, ty, kdo slova oné knihy káží, modlitby přátel a upřímná srdce. Může ti seslat slovo, které do tvrdé skály tvého srdce udeří jako Mojžíšova hůl a způsobí, že z něho vytrysknou proudy pokání. Může ti přivést na mysl některý srdce lámající verš z Písma, který tě mžiku porazí. Dovede tě předivně obměkčit a vyvolat v tvé mysli zbožné rozpoložení dokonce i ve chvíli, kdy to čekáš nejméně. Buď si jist, že Ten, který odešel do slávy a skví se uprostřed vší Boží nádhery a majestátu, má dostatek způsobů, jimiž může vypůsobit pokání v těch, kterým dává odpuštění. I teď touží, aby mohl dát pokání právě tobě. Na nic nečekej a pros Ho o něj.

Všimni si – a těš se z toho – že *Pán Ježíš Kristus dává pokání takovým, kteří si ho ze všech lidí na světě zaslouží nejméně*. Byl vyvýšen, aby přinesl pokání *Izraeli*. Izraeli! V době, kdy o tom apoštolé kázali, byl Izrael národem, který strašlivě zhřešil proti světlu a lásce, vždyť se odvážili volat: „Krev jeho na nás a naše děti!“ (Mt 27:25) A Ježíš byl vyvýšen, aby *jim* přinesl pokání! Jaký zázrak milosti! I pokud jsi byl vychován uprostřed nejjasnějšího křesťanského světla, a pak jsi ho odmítl, stále máš naději. Jestliže jsi zhřešil proti svému svědomí, proti Duchu svatému či proti Ježíšově lásce, pořád se můžeš obrátit. I kdybys byl tak zatvrzelý jako nevěřící Izrael v dávných dobách, přesto můžeš být obměkčen, protože Ježíš byl vyvýšen a oděn nesmírnou mocí. Ježíš Kristus je vyvýšen, aby dal pokání a odpuštění hříchů i těm, kdo zašli až na nejzazší hranici nepravosti a hřešili se zvláště přitěžujícími okolnostmi. Jak je má duše šťastná, že smí zvěstovat tak dokonalé evangelium! A jak šťastná je tvá duše, že o něm smí číst!

Srdce izraelských synů ztvrdla jako diamant. Luther říkával, že obrátit žida není možné. V tom s ním rozhodně nemůžeme souhlasit, ale přesto musíme uznat, že Izraelovi potomci byli ve svém odmítání Spasitele po všechna předešlá staletí mimořádně zarputilí. Pán pravdivě říká: „Izrael mi povolný být nechtěl.“ (Ž 81:12) „Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.“ (J 1:11) Přesto byl Pán Ježíš vyvýšen, aby dal právě Izraeli pokání a odpuštění. Ty, můj čtenáři, možná nejsi žid, ale i tak můžeš mít zatvrzelé srdce, které Pánu tvrdě vzdorovalo po celá léta – a přesto i v něm může Pán Ježíš vypůsobit pokání. Možná, že potom budeš mít chuť říct něco podobného slovům, která napsal William Hone, když se konečně poddal Boží lásce. William Hone byl autorem velmi oblíbené „Knihy na každý den“, ale také to kdysi býval zatvrzelý nevěřící. Když ho přemohla svrchovaná milost, napsal toto:

Ze všech srdcí nejpyšnější,
ve mně tys pokořil.
Z vůlí nejzatvrzelejší,
a hněv nad břitvu ostřejší,
jsi zkrotil, přetvořil.

Ted' vůle tvá, ne má se staň,
má duše ať tvou je.
Já slovo tvé teď vyznávám:
Můj Spasitel, můj Bůh, můj Pán,
tvůj kříž, má naděje.

Pán může dát pokání i lidem, kteří se k tomu zdají být nejméně vhodní, proměňuje vlky v beránky a krkavce v holubice. Spolehejme na Něho, že v nás onu velikou změnu způsobí. Jedna z nejspolehlivějších a nejrychlejších cest, jak dojít k pokání, je bezesporu rozjímat nad Kristovou smrtí. Nesnaž se vyčerpat pokání z vyschlé studny porušené přirozenosti. Předpoklad, že svoji duši můžeš dotlačit do onoho zbožného stavu, naráží snad na všechny zákony lidské mysli. Přines své srdce v modlitbě k Tomu, který mu rozumí, a řekni: „Pane, očisti je. Pane, obnov je. Pane, vypůsob v něm pokání.“ Čím víc se v sobě budeš snažit vyvolat pocity lítosti, tím budeš zklamanější; ale pokud budeš s vírou přemítat o Ježíši, který za tebe umíral, plamen pokání se v tobě sám rozhoří. Přemýšlej nad tím, že Pán vylil krev svého srdce z lásky k tobě. Představ si tu trýzeň duše a krvavý pot, kříž a utrpení; a když to budeš dělat, Ten, který to vše snášel, na tebe shlédne a jeho pohled pro tebe učiní totéž co pro Petra – vyjdeš ven a budeš hořce plakat. Ten, který za tebe zemřel, může svým milostivým Duchem způsobit, že zemřeš hříchu. A Ten, který pro tvé dobro vešel do slávy, může tvou duši přitáhnout k sobě, pryč od zlého, vstříc svatosti.

I kdyby sis zapamatoval jen toto, budu spokojen: oheň přece nehledáš pod ledem, a tak nedoufej, že ve svém přirozeném srdci nalezneš pokání. Hledej život u Toho, který žije na věky věků. Hledej u Ježíše všechno, co potřebuješ na své cestě od bran pekla k branám nebes. Nic z toho, co Ježíš tak rád dává, nehledej nikde jinde, ale pamatuj, že Kristus je vším.

STRACH Z ODPADNUTÍ

MYSL MNOHA LIDÍ, KTEŘÍ PŘICHÁZEJÍ KE KRISTU, sužují temné obavy – bojí se, že *nevytrvají až do konce*. Slyšel jsem, jak jeden takový hledající řekl: „Vím, že bych měl svou duši svěřit Ježíši, ale i tak je mým koncem nejspíš záhuba. Míval jsem sice dříve dobré pocity, ale už jsou dávno pryč. Moje zbožnost byla jako ranní mlha a jako jitřní rosa, náhle ke mně zavítala, nějakou dobu vydržela, mnoho mi naslíbovala a pak se rozplynula.“

Věřím, že takový strach pak často bývá otcem skutečnosti – ti, kdo se báli důvěřovat Kristu v každém čase i po celou věčnost, nakonec selhali, protože měli jen dočasnou víru, která nedokázala ujít celou cestu až k jejich záchraně. Když vyrazili, věřili do určité míry Ježíši, ale sílu k pokračování a vytrvalosti na stezce do nebes hledali u sebe; vykročili špatně a není tedy divu, že se zanedlouho zase vrátili zpátky. Pokud spoléháme sami na sebe, na svou vytrvalost, pak určitě nevytrváme. I kdybychom co se týká nějaké části našeho spasení spoléhali na Ježíše, stejně selžeme, pokud se budeme v něčem upínat k sobě. Žádný řetěz není silnější než jeho nejslabší článek. Kdybychom doufali v Ježíše ve všech věcech kromě jediné, stejně se se zlou potážeme, protože právě v tomto bodě nakonec přijde všechno nazmar. Vůbec nepochybuji o tom, že chybné uvažování o vytrvalosti svatých nakonec zničilo vytrvalost mnoha takových, kdo jinak běželi dobře. Co jim zabránilo, aby doběhli až do konce? Spoléhali se přitom sami na sebe, a tak jim brzo došel dech. Nikdy do té malty, ze které stavíš, nemíchej ani trošku ze sebe, jinak nezatvrdne a kameny nebudou držet pohromadě. Když se ve svých začátcích spoléháš na Krista, dej si pozor, abys na konci nespoléhal sám na sebe. On je Alfa. Hleď, aby pro tebe byl i Omegou. Začneš-li Duchem, nesmíš doufat, že k dokonalosti tě přivede tělo. Začni tak, jak chceš také pokračovat, a pokračuj tak, jak jsi začal, a dovol Pánu, ať je pro tebe vším ve všem. Kež nám Bůh, Duch svatý, dá jasné porozumění, abychom chápali, odkud musí přijít síla, jež nás zachová až do příchodu našeho Pána!

Když psal Pavel do Korintu, napsal o daném tématu toto:

On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni. Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem. (1 Kor 1:8-9)

Tato slova tiše přiznávají velikou potřebu právě tím, že nám ukazují, jak ji utišit. Vždy, když nás Pán něčím zaopatřuje, můžeme si být jisti, že toho také bylo zapotřebí, protože ve smlouvě milosti nejsou žádné nadbytečné věci. Na Šalomounově dvoře visely na stěnách zlaté štíty, které nikdy nikdo nepoužil, ale v Boží zbrojnici nic takového není. Co nám Bůh dává, budeme jistě potřebovat. Během doby, která zbývá do naplnění všech věcí, přijde nakonec k užítku každý Boží slib a každé zaopatření smlouvy milosti. A věřící duše naléhavě potřebuje ujištění, že vytrvá,

vydrží, dojde až do konce. Je to velká potřeba i těch nejpokročilejších věřících, vždyť Pavel psal tato slova do Korintu, svatým, o kterých mohl říci: „Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši.“ (1 Kor 1:4) Právě takoví lidé ale nejpálčivěji cítí, že pokud mají obstát, vytrvat a nakonec zvítězit, potřebují každý den novou milost. Kdybyste nebyli svatí, neměli byste žádnou milost a ani byste nepocítovali potřebu mít jí více, ale protože patříte Bohu, doléhají na vás každodenní nároky duchovního života. Mramorová socha nepotřebuje jíst, ale živý člověk má hlad a žízeň a raduje se, když má svůj chléb a vodu jisté, protože jinak by na cestě určitě zemřel. Osobní potřeby každého věřícího ho nevyhnutelně nutí, aby dennodenně čerpal z nekonečného pramene všeho dobrého, vždyť co by si počal, kdyby nenašel útočiště ve svém Bohu?

To platí i o těch nejobdarovanějších svatých – dokonce i o korintských, kteří byli „ve všem bohatí, ve víře, v slovu, v poznání, v horlivosti i v lásce“. (2 Kor 8:7) Potřebovali ujištění a podporu až do konce, jinak by se jim jejich dary i znalosti nakonec staly vlastní záhubou. Kdybychom mluvili jazyky lidskými i andělskými, ale nedostávali novou milost, kam dojdeme? I kdybychom měli víc zkušeností než všichni otcové církve dohromady, ba i kdyby nás Bůh naučil rozumět všem tajemstvím, bez Božího života, který do Těla Kristova plyne z jeho Hlavy, bychom nepřežili ani jediný den. Jak můžeme doufat, že vytrváme být i jen jednu hodinu, nemluvě o celém životě, aniž by nás Pán držel ve svých dlaních? „Ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista,“ (Fp 1:6) jinak se uboze zhroutí.

Tato naléhavá potřeba pramení z nás samotných. V některých duších vládnu bolestivé obavy, že nevytrvají v milosti, protože znají svou vlastní nestálost. Někdo je zkrátka už od přirozenosti vrtkavý. Jsou lidé, kteří jsou už od narození stálí, ne-li přímo tvrdohlaví, ale jsou i takoví, kteří mají nestálou a proměnlivou povahu. Jako motýli poletují od květiny ke květině, dokud neprozkoumají všechny krásy celé zahrady, ale na žádné z nich se neusadí. Nikde nevytrvají dost dlouho, aby vykonali něco prospěšného, ani ve svém zaměstnání, ani u životního přesvědčení. Takoví lidé se mohou jistě právem obávat, že deset, dvacet, třicet, čtyřicet a možná i padesát let zbožné bdělosti je pro ně příliš náročný úkol. Občas potkáte lidi, kteří se nejdřív připojí k jedné církvi, pak k druhé, a až po nějakém čase střelka jejich kompasu konečně najde sever. Načas byli vším, ale ničím příliš dlouho. Takoví mají dvojnásobnou potřebu se modlit, aby je Bůh utvrdil a nebyli jen pevní, ale též se nedali zviklat, jinak také nebudou „stále horlivější v díle Páně“. (1 Kor 15:58)

I každý z nás, ačkoli možná není svou povahou nestálý, si musí uvědomovat svou slabost, pokud ho Bůh skutečně obživil. Drahý čtenáři, nemá snad i jediný den dost překážek na to, abys o ně klopýtl? Ty, který – jak doufám – toužíš chodit v dokonalé svatosti, ty, který sis předsevzal žít tak, jak by křesťan skutečně měl žít – nestává se ti, že ještě než se uklidí stůl po snídani, už provedeš dost hloupostí na to, aby ses za sebe musel stydět? I kdybychom se zavřeli do osamělé cely poustevníka, pokušení by si nás brzy našlo, protože dokud neutečeme sami sobě, nemůžeme utéct ani před pokoušením k hříchu. V našich srdcích je něco, co by nás mělo přimět zůstat před Bohem bdělí a pokorní. Pokud nás neutvrdí On, jsme tak slabí, že klopýtáme a padáme, poražení nikoli nepřítelem, ale svou vlastní neopatrností. Pane, buď naší silou. My sami jsme vtělená slabost.

Kromě toho je tu *únava, kterou s sebou přináší dlouhý život.* V prvních dnech našeho křesťanství se vznášíme na křídlech jako orlové, běžíme bez únavy a jdeme bez umdlení, ale ve svých nejlepších a nejplodnějších letech vytrvale kráčíme. Naše chůze se sice zdá pomalejší, ale pro dlouhou cestu je vhodnější a umožní nám více vydržet. Modlím se k Bohu, aby nám zůstala

i síla našeho mládí, je-li to skutečně díky moci Ducha a ne jen pouhé vzrušení pyšného těla. Ale ten, kdo už dlouho kráčí cestou k nebesům, nachází ne jeden dobrý důvod pro zaslíbení, že naše obuv bude ze železa a mědi (Dt 33:25), protože stezka je drsná. Už zjistil, že na ní leží hora Těžkosti a Údolí ponížení, že je zde Údolí stínu smrti a co je ještě horší, i Jarmark marnosti – a to vše je třeba překonat. A jestli se na ní nachází Líbezný vrch (a díky Bohu tam opravdu jsou), je tam i Hrad Beznaděje, jehož vnitřek viděli mnozí poutníci až příliš často. Když vezmeme to vše v úvahu, bude nám jasné, že ti, kdo na cestě svatosti vytrvají až do konce, budou pro ostatní skutečně „za zázrak“. (Za 3:8)

„Ó světe divů – jinak tě ani nazvat nemohu.“ Dny křesťanského života jsou jako řada diamantů milosti navlečených na zlaté stužce Boží věrnosti. V nebi budeme vyprávět andělům, knížatům a mocnostem o všem tom nepřeborném bohatství Kristově, kterým jsme byly zaoptaveny a ze kterého jsme se těšili, dokud jsme žili na zemi. Byli jsme udržováni při životě na samém okraji propasti smrti. Náš duchovní život byl jako plamen plápolající uprostřed moře, jako kámen, který zůstane viset ve vzduchu. Vesmír užasne, až nás spatří vcházet do perlových bran, bezúhonné v den našeho Pána Ježíše Krista. Měli bychom být plni vděčného údivu i pro jedinou hodinu, kterou jsme zachováni, a já věřím, že jsme.

I kdyby to už bylo všechno, měli bychom dostatek důvodů k obavám, ale je toho ještě mnohem více. *Musíme myslet na to, na jakém místě žijeme.* Svět je pro mnoho Božích lidí strašlivá poušť. Někteří z nás žijí díky Boží prozřetelnosti ve stálém pokoji, ale jiní o něj musí tvrdě zápasit. *My začínáme svůj den modlitbou a ve svých domech často slyšíme zvuk zbožných písní, ale mnoho dobrých lidí sotva vstane od své ranní modlitby a už jim letí vstříc nějaké rouhání.* Jdou do práce a celý den je tam trápí nečistá řeč, podobně jako spravedlivého Lota v Sodomě. A může v dnešních dnech člověk i jen přejít po ulici, aniž by jeho uši nepošpinila ohavná a bezbožná slova? Tento svět skutečně není žádným přítelem milosti. To nejlepší, co s ním můžeme udělat, je projít jím co nejrychleji, protože jsme na nepřátelském území. V každém křoví číhá lupič. Po všech cestách musíme putovat s „vytaseným mečem“, nebo aspoň s onou zbraní, které se říká *neustálá modlitba*, připásanou po boku, neboť je třeba bojovat o každou píď. Neočekávejte, že to bude jinak, nebo vás drsná realita z vašeho oblíbeného snu brzy tvrdě vzbudí. Ó Bože, pomáhej nám a utvrzuj nás až do konce, vždyť kam se jinak podějeme?

Pravá zbožnost je nadpřirozená na svém začátku, nadpřirozená během svého trvání a nadpřirozená i na svém konci. Od začátku až do konce je to Boží dílo. Naléhavě potřebujeme, aby nad námi byla stále vztažena ruka Páně. Tuto potřebu nyní jistě cítí i můj čtenář a já jsem rád, že je tomu tak, neboť od této chvíle bude své utvrzení a vytrvalost hledat v Bohu, který jediný nás může uchránit před pádem a oslavit nás spolu se svým Synem.

UTVRZENÍ

RÁD BYCH, ABYSTE POVŠIMLI JISTOTY A BEZPEČÍ, které – jak Pavel s důvěrou očekával – mohou zakoušet všichni svatí. „On vám bude oporou až do konce, abyste byli bezúhonní v den našeho Pána Ježíše Krista.“ (1 Kor 1:8) Toto je druh utvrzení, který je nadevše žádoucí. Všimněte si, že předpokládá, že dotyční lidé si stojí dobře, a má za cíl je ve správných věcech upevnit. Povzbuzovat člověka na cestách hříchu a omylů by byla hrozná věc. Jen si představte utvrzeného lháře, opilce nebo zloděje. Bylo by politováníhodné, když by měl být člověk posílen ve své nevěře a bezbožnosti. Z Božího utvrzení se mohou těšit jen ti, kdo už zakusili Jeho milost. Je to dílo Ducha svatého. Ten, který dává víru, ji také posiluje a upevňuje. Ten, který v nás roznítil lásku, ji také udržuje a rozdmýchává její plamen. Co nás naučil na samém počátku, nás onen dobrý Duch nechává skrze další vyučování poznat ještě jasněji a přesněji. Svaté skutky jsou upevňovány, dokud se z nich nestanou zvyky, a svaté pocity bývají posilovány, dokud se nestanou trvalým stavem. Zkušenost a praxe utvrzují naši víru a rozhodnutí. Jak naše radosti, tak zármutek, jak úspěchy, tak pády nás nakonec vedou ke stejnému cíli, tak jako strom zakořeňuje díky mírným deštíkům i prudkým větrům. Mysl je vyučována a díky rostoucímu poznání shromažďuje pádné důvody, proč vytrvat na dobré cestě, srdce je utěšováno a díky tomu více lpí na pokoj přinášející pravdě. Stisk dlaně se stává pevnějším, krok stálejším a celý člověk je spolehlivější a odolnější.

To není jen přirozený růst, ale právě tak zřetelné dílo Ducha jako samotné obrácení. *Pán ho jistě dá těm, kteří se na něj spoléhají pro věčný život.* Svou prací v našem nitru nás změní, abychom nebyli „nestálí jako voda“, ale zakořenění a postavení na pevných základech. Je to nezbytná část celého procesu, který si používá pro naši záchranu – vštěpuje nás do Krista Ježíše a učí nás v Něm setrvávat. Drahý čtenáři, toto vše můžeš od Boha každodenně očekávat a nikdy nebudeš zklamán. Ten, v něhož doufáš, tě učiní stromem zasazeným u tekoucí vody, stromem, jemuž ani jeden list neuvadá.

Jakou posilou pro církve je utvrzený křesťan! Je útěchou zoufalým a slabým pomocí. Nechtěl bys být také takový? Utvrzení věřící jsou jako sloupy Božího domu. Nejsou zmítáni každým větrem učení, ani sráženi na zem každým náhlým pokušením. Jsou úžasnou oporou druhým a v těžkých dobách slouží v církvi jako kotvy. Ty, kdo právě začínáš žít svatý život, se sotva odvažuješ doufat, že by ses jim jednou mohl vyrovnat. Ale nemusíš se bát, tvůj dobrý Pán v tobě bude dělat své dílo stejně jako v nich. Jednoho dne se i ty, nyní jen „nemluvně“ v Kristu, staneš v církvi „otcem“. Doufej, že i ty obdržíš tuto nádhernou proměnu, ale doufej, že ji získáš jako dar milosti, ne jako mzdu za svou práci nebo výsledek svého vlastního úsilí.

Duchem svatým inspirovaný apoštol Pavel říká těmto lidem, že jim Kristus bude oporou až do konce. Očekává, že Boží milost každého jednoho z nich ochrání a povede až do sklonku

jeho života, nebo dokud Pán Ježíš nepřijde. Očekává, že celá Boží církev bude na každém místě a v každé době zachována až do skonání věku, kdy Pán Ježíš přijde jako nebeský Ženich na svatební hostinu se svou dokonalou Nevěstou. Všichni, kdo jsou v Kristu, v Něm budou utvrzováni až do toho přeslavného dne. Cožpak neslíbil: „Poněvadž já jsem živ, také vy budete živi“? (J 14:19) Také řekl: „Dávám svým ovcím věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé.“ (J 10:28) Ten, který v tobě začal dobré dílo, je dovede až do dne Ježíše Krista. (Fp 1:6) Dílo milosti v duši není jen pouhá povrchní proměna; život vložený do nás při novém narození vyrůstá z živého a neporušitelného semene, které žije a zůstává navěky. Boží zaslíbení věřícím nejsou pomíjivá, ale pro své naplnění vyžadují po věřícím, aby se držel stezky života, dokud nevejde do nekonečné slávy. Boží moc nás skrze víru střeží ke spasení. (1 Pt 1:5) „Spravedlivý se však přidrží své cesty.“ (Jb 17:9) Ti, kdo věří, jsou „zachováni v Kristu Ježíši“, ne kvůli svým zásluhám, ale díky nezasloužené a bezplatné milosti. Ježíš neztratí ani jednu ovci ze svého stáda, žádný úd Jeho těla nezahyne, žádný drahokam z Jeho pokladu nebude scházet v den, kdy je vloží do své koruny. Drahý čtenáři, spása, kterou získáváme skrze víru, není záležitost pouhých měsíců nebo snad let, protože náš Pán Ježíš pro nás „získal věčné spasení“, a to, co je věčné, nemůže nikdy skončit.

Pavel také vyjadřuje své očekávání, že korintští svatí budou uchováni „*bezúhonní až do konce*“. Tato bezúhonnost je skvostnou částí našeho zaopatření. Být zachován ve svatosti je ještě lepší, než být jenom zachován. Je to hrozná věc, když vidíte, jak se zbožní lidé potácí od jedné hanebné věci k druhé; neuvěřili totiž, že náš Pán má moc učinit je bezúhonnými. Životy některých vyznávajících křesťanů jsou jako nepřetržitý řetězec klopýtání – nikdy nejsou úplně poraženi, ale také jsou jen zřídkakdy na nohou. Tak to u věřícího nemá být; je povolán, aby chodil s Bohem, *a skrze víru může neustále pevně setrvávat ve svatosti, a měl by tak činit*. Pán má moc nás nejen vychvátit z pekla, ale také nás ochránit před pádem. Není nutné, abychom podléhali pokušení. Není snad psáno: „Hřích nad vámi nebude panovat“? (Ř 6:14) Pán dokáže střežit nohy svých svatých a také to udělá, pokud mu v tom budeme důvěřovat. Nemusíme poskvřnit své roucho; skrze Jeho milost je můžeme uchovat neposkvřněné světem. A my jsme povinni tak učinit, protože „*bez svatosti nikdo nespátří Pána.*“ (Žd 12:14)

Apoštol předpovídal těmto věřícím to, oč bychom i my sami měli usilovat – že budou zachováni, „*bezúhonní v den našeho Pána Ježíše Krista*“. Revidované vydání překládá „neobvinitelní“ namísto „bezúhonní“. Ještě lepší výraz by možná byl „nežalovatelní“. Dej Bůh, abychom v onen poslední veliký den mohli stanout bez jakéhokoli obvinění, aby se nikdo v celém vesmíru neodvážil zpochybnit náš nárok na místo mezi Pánovými vykoupenými. Máme své hříchy a slabosti, nad kterými se musíme rmoutit, ale ať to nejsou takové vady, které by dokazovaly, že nejsme v Kristu. Musíme být čisti od pokrytectví, klamu, nenávisti a zalíbení v hříchu, protože takové věci by se nám mohly stát osudnými. Navzdory našemu selhávání v nás může Duch svatý vytvořit přede všemi lidmi bezúhonný charakter, takže tak jako Daniel nedeme poskytovat pomlouvačným jazykům žádnou příležitost k utrhačným řečem kromě našeho náboženství samotného. Mnoho zbožných mužů a žen žilo tak průhledně a zásadově životy, že i přes veškerou snahu to nikdo nemohl popřít. Pán bude moci o mnoha věřících prohlásit totéž co řekl o Jóbovi, když před ním stanul Satan: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého.“ (Jb 1:8) Právě toto se musí můj čtenář snažit získat z Božích rukou. Toto je vítězství svatých – vytrvale následovat Beránka, kamkoli jde, a pečlivě udržovat svou neporušenost před tváří živého Boha. Kéž své kroky nikdy neobrátime k pokřiveným cestám a nezavdáme odpůrcům

příčinu k rouhání. O pravém věřícím je psáno: „Ten, kdo je narozen z Boha, zachovává sám sebe a ten zlý se ho nedotýká.“ (1 J 5:18) Kéž by to bylo napsáno i o nás!

Příteli, i ty, kdo právě začínáš žít zbožný život, Pán ti může dát bezúhonný charakter. I když jsi v minulosti zabředl hluboko do hříchu, Bůh tě může naprosto vytrhnout z moci tvých dřívějších návyků a učinit z tebe příklad ctnosti. Nejenom, že z tebe udělá mravného člověka, ale také způsobí, že si budeš ošklivit každou špatnost a následovat vše, co je svaté. Nepochybuji o tom. Ten nejhorší hříšník nemusí za tím nejčistším svatým zůstat ani o krok pozadu. Věř tomu a podle tvé víry se ti stane.

Jaká radost nastane, až budeme v den soudu nalezeni bezúhonní! Nezpíváme nesprávně, když se připojíme k oné úžasné písni:

Směle se postavím v ten velký den,
vždyť kdo mne obviní, kdo vydá v plen?
Pro mého Pána já jsem svoboden
od hříchu, prokletí, nezahanben.

Jaké blaho bude těšit se z této smělé důvěry, až před tváří Soudce celého světa uprchne nebe i země! Toto potěšení bude podílem každého, kdo spoléhá jen na Boží milost v Kristu Ježíši a v této svaté síle vede neustálou válku s každým hříchem.

PROČ SVATÍ VYTRVÁVAJÍ

VIDĚLI JSME, ŽE NADĚJE, KTERÁ NAPLŇOVALA PAVLOVO SRDCE ohledně jeho korintských bratří, je také útěchou pro všechny, kdo mají obavy o svou budoucnost. Z jakého důvodu ale Pavel věřil, že jeho bratři vytrvají až do konce?

Rád bych, abyste si všimli, že nám ho tu uvádí. Zde je:

Věrný je Bůh, jímž jste byli povoláni ke společenství jeho Syna Ježíše Krista, našeho Pána!
(1 Kor 1:9)

Apoštol neříká: „Vy jste věrní.“ Běda, lidská věrnost je velmi nespolehlivá, je to marnost a pomíjivost. Netvrdí: „Máte věrné služebníky, kteří vás vedou a ukazují vám cestu, proto věřím, že budete v bezpečí.“ Vůbec ne! Kdyby o nás pečovali jen lidé, bude o nás stejně postaráno špatně. Naopak říká: „Bůh je věrný.“ Jestliže budeme shledáni věrnými, bude to proto, že Bůh je věrný. Celé břemeno naší spásy musí ležet na věrnosti Boha, se kterým jsme uzavřeli svou smlouvu. Všechno závisí na této přeslavné Boží vlastnosti. My sami se měníme s každým závanem větru, jsme křehcí jako pavučina a slabí jako vysychající pramínek vody. Nemůžeme spoléhat na své přirozené schopnosti nebo na pokroky, které jsme udělali v duchovní oblasti, ale Bůh zůstává věrný. Je věrný ve své lásce, není u něho žádná proměna a ani stín posunu. (Jk 1:17) Je věrný svým záměrům – nezačne práci, aby ji pak nechal nedodělanou. Je věrný ve všech svých vztazích – jako Otec se nezřekne svých dětí, jako Přítel nezapře svůj lid, jako Stvořitel nezavrhne dílo svých rukou. Je věrný svým zaslíbením a nedopustí, aby se věřící zklamal byť jen v jediném z nich. Je věrný své smlouvě, kterou s námi uzavřel v Kristu Ježíši a zpečetil ji krví Jeho oběti. Je věrný svému Synu a nepřipustí, aby Jeho převzácná krev byla prolita nadarmo. Je věrný svému lidu, kterému zaslíbil věčný život a od něhož se neodvrátí.

Boží věrnost je základní a úhelný kámen naší naděje, že vytrváme až do konce. Svatí setrvávají ve svatosti, protože Bůh je vytrvalý v milosti. Neustále žehná, a proto věřící neustále přijímají požehnání. Bez ustání zachovává svůj lid, a proto Jeho lid stále zachovává Jeho příkázání. To je dostatečně pevný základ, na kterém může člověk spočinout, a také nádherně souzní s názvem této knížky, „vše jen z milosti“. A tak je to nezasloužená přízeň a nekonečná milost, jejíž zvony zní za úsvitu spasení, a ty samé rozkošné zvonky nás svým sladkým zvukem provází po celý den milosti.

Vidíš tedy, že všechny důvody pro naději, že vytrváme až do konce a nakonec budeme shledáni bezúhonnými, spočívají v samotném Bohu; zato se jich však v Něm nachází opravdu mnoho.

Pramení především z toho, *co pro nás Bůh udělal*. Ve svém neustálém žehnání nehodným lidem zašel již tak daleko, že pro Něj není možné vrátit se zpět. Pavel nám připomíná, že nás

Bůh „povolal ke společenství jeho Syna Ježíše Krista, našeho Pána!“ (1 Kor 1:9) Povolal nás? Pak toto povolání nemůže zrušit, vždyť „svých darů a povolání Bůh přece nelituje!“ (Ř 11:29) Pán se nikdy neodvrátí od těch, které povolal ke své milosti. „Ty, které předurčil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil,“ (Ř 8:30) to je neměnné pravidlo Božího jednání. Existuje všeobecné povolání, o němž platí: „Je totiž mnoho povolaných, ale málo vyvolených,“ (Mt 22:14) ale to povolání, o kterém nyní hovoříme, je jiného druhu: je vyjádřením zvláštní lásky k nám a ukazuje nám nezbytnost získat to, k čemu jsme byli povoláni. V takovém případě je to s tím, kdo byl povolán, jako s Abrahamovým potomstvem, o kterém Bůh říká: „Zavolal jsem tě z odlehlých míst, řekl jsem ti: ‘Ty jsi můj služebník, tebe jsem si vyvolil, nezavrhl jsem tě.’“ (Iz 41:9)

V tom, co Pán učinil, vidíme i další pádný důvod pro naši naději, že vytrváme a dosáhneme budoucí slávy, protože Pán nás povolal *ke společenství jeho Syna Ježíše Krista*. To znamená do blízkého vztahu s Ježíšem Kristem a já bych chtěl, abys pečlivě zvážil, co všechno to s sebou přináší. Pokud jsi skutečně povolán Boží milostí, jsi nyní společníkem Pána Ježíše Krista, abys byl ve všech věcech Jeho spoluvlastníkem. Od té chvíle jsi s Ním v očích Nejvyššího jedno. Pán Ježíš vzal na svém těle naše hříchy na kříž, stal se prokletím místo nás, a v ten samý čas se stal i naší spravedlností, takže jsi v Něm ospravedlněn. Jsi Kristův a Kristus je tvůj. Jako Adam zastupoval všechny své potomky, tak i Ježíš zastupuje všechny, kdo jsou v Něm. Jako se muž a žena stávají jedním, tak je i Ježíš jedno se všemi, kdo jsou s Ním vírou sjednoceni, jsou jedním skrze manželské spojení, jež nemůže být nikdy zrušeno. A ještě více než to, věřící jsou údy Kristova těla, takže jsme s Ním spojeni v láskyplném, živém a přetrvávajícím svazku. Do této jednoty, společenství a podílnictví nás povolal sám Bůh a tím nám dal důkaz a záruku, že vytrváme až do konce. Kdybychom o sobě měli přemýšlet odděleně od Krista, byli bychom jen ubohé, hynoucí ratolesti, které rychle spějí ke svému zániku, ale pokud jsme jedno s Ježíšem, máme podíl na Jeho přirozenosti a jsme obdařeni Jeho věčným životem. Náš úděl je pevně spjatý s údělem našeho Pána, a dokud nebude zničen On, není možné, abychom zahynuli.

Hojně přebývej v tomto společenství s Božím Synem, do kterého jsi byl povolán, protože v Něm spočívá veškerá tvá naděje. Dokud je Ježíš bohatý, ty nikdy nemůžeš být chudý, protože jsi s Ním v jednom podniku. Nikdy tě nemůže přepadnout nouze, protože jsi společníkem Toho, kterému patří nebe i země. Nemůžeš selhat, protože ačkoli je jeden z partnerů ve firmě chudý jako kostelní myš a sám o sobě naprostý bankrotář, který nemůže splatit ani maličkou část ze svých obrovských dluhů, jeho druhý společník je nepředstavitelně, nevyčerpatelně bohatý. V takovém společenství budeš povznesen nad potíže nynějších časů, změny v budoucnosti i otřesy na konci všech věcí. Pán tě povolal ke společenství se svým Synem, Ježíšem Kristem, a tímto skutkem tě přivedl do neotřesitelného bezpečí.

Pokud jsi skutečně věřící, jsi jedno s Ježíšem, a proto jsi v bezpečí. Nechápeš, že to tak musí být? Pokud jsi byl opravdu sjednocen s Ježíšem neodvolatelným Božím činem, musíš být utvrzen až do konce, do dne, kdy se Pán zjeví všem lidem. Kristus a věřící hříšník jsou na téže lodi: dokud Ježíš neklesne ke dnu, věřící se nikdy neutopí. Ježíš přijal své vyvolené do tak těsného svazku se sebou samým, že aby mohl být zraněn ten nejmenší z Jeho vykoupených, museli by nejprve srazit k zemi, přemoci a zneuctít Jeho. Jeho jméno je ve znaku firmy a dokud nebude znehodnoceno, jsme v bezpečí před všemi strašlivými hrůzami selhání.

Vy kročme tedy i do nejisté budoucnosti s naprostou důvěrou, věčně spojeni s Ježíšem. I kdyby všichni lidé na světě křičeli: „Kdo je ta, jež vystupuje z pouště, opřena o svého milého?“ (Pís 8:5), radostně vyznáme, že se spoléháme na Ježíše a chceme se o Něj opírat víc a víc.

Náš věrný Bůh je nevysychající studnicí potěšení a naše společenství s Božím Synem je jako řeka přetékající radostí. Když chápeme tyto úžasné věci, nemůžeme ztrácet odvahu, ba naopak, voláme spolu s apoštolem: „Kdo nás odloučí od Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu?“ (Ř 8:35,39)

ZÁVĚR

POKUD MNE MŮJ ČTENÁŘ PŘI ČETBĚ PŘEDCHOZÍCH STRÁNEK NESLEDOVAL krok za krokem, je mi to skutečně líto. Čtení knih nemá žádný zvláštní význam, jestliže člověk pevně neuchopí pravdy, které mu byly předloženy, nepřivlastní si je a neuvede je do praxe. Je to, jako kdyby si člověk prohlížel výlohu plnou jídla, a přesto zůstal hladový, protože sám nic nesnědl. Naše setkání, drahý čtenáři, je úplně zbytečné, pokud ses neodhodlal spolehnout se Ježíše Krista, mého Pána. Z mé strany tu byla zjevná touha ti nějak prospět a učinil jsem pro to, co jsem mohl. Mrzí mne, pokud jsem toho nebyl schopen, protože jsem toužil mít tuto výsadu. Myslel jsem na tebe, když jsem psal tyto řádky, a když jsem odložil pero, se vší vážností jsem poklekl na kolena a modlil se za každého, kdo je bude číst. Jsem pevně přesvědčen, že mnoha čtenářům se dostane požehnání, i kdybys ty odmítl stát se jedním z nich. Proč bys to ale měl dělat? Pokud netoužíš po onom vzácném požehnání, které bych ti byl rád přinesl, buď ke mně aspoň spravedlivý a vyznej, že vina za tvé konečné zatracení neleží u mých dveří. *Až se setkáme před velkým bílým trůnem, nebudeš mne moci obvinít, že jsem promarnil pozornost, kterou jsi mi laskavě věnoval tím, že sis přečetl tuto knížечku.* Bůh ví, že jsem každou řádku psal pro tvé věčné dobro. Nyní tě v duchu беру za ruku. Pevně ji stisknu. Cítíš mé bratrské sevření? Dívám se na tebe a v očích mám slzy, když se tě ptám: *Proč bys měl zemřít?* Nechceš se aspoň na chvíličku zamyslet nad svou duší? To chceš zahynout kvůli čiré lehkomyšlnosti? Ach, nedělej to; místo toho zvaž tyto závažné otázky a zajisti si věčnost! Neodmítej Ježíše, Jeho lásku, Jeho krev, Jeho spasení. Proč bys to dělal? Měl bys to udělat?

Úpěnlivě tě prosím:

Neodvracej se od svého Vykupitele!

Jestliže ale byly mé modlitby vyslyšeny a ty, drahý čtenáři, jsi byl přiveden k víře v Pána Ježíše a přijal jsi od Něj z Jeho milosti spasení, pak se navždy pevně drž tohoto učení a způsobu života. Ať je ti Kristus vším ve všem a ať je nezasloužená milost jedinou stezkou, po které kráčíš životem. Žádný život nemůže být tak naplněný jako život člověka žijícího v Boží přízni. Když všechno dostane jako dar, chrání to jeho mysl od pýchy, kdy člověk považuje sám sebe za spravedlivého, i od zoufalství, kdy se neustále obviňuje. Zahřívá to srdce vděčnou láskou a tím se v duši vytváří pocit, který je pro Boha nekonečně přijatelnější než cokoli, co by kdy mohlo vzejít z otrockého strachu. Ti, kdo doufají, že budou zachráněni, když budou snažit žít, jak nejlépe umí, neví nic o sálající vroucnosti, o svatém žáru, o oddané radosti v Bohu, která přichází se spasením, jež nám Bůh dává zadarmo podle své milosti. Otrocký duch snažící se spasit sám sebe se nemůže měřit s radostným duchem přijetí za syny a dcery. I v tom nejmenším záchvěvu víry je víc skutečné síly než ve vší lopotě otroků zákona nebo v únavné mašinérii zaslepenců, kteří

by se chtěli doplazit do nebe skrze nikdy nekončící řadu obřadů. Víra je duchovní záležitost a Bohu, který je sám duch, se líbí právě proto. Léta odříkávání modliteb, chození do kostela, navštěvování církve, všemožných obřadů a úkonů mohou být před zrakem Hospodina odpornou ohavností; ale jediný letmý pohled očima pravé víry je skutečně duchovní, a proto je mu drahý. „Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.“ (J 4:23) Zabývej se především svým vnitřním člověkem a duchovními věcmi, a zbytek bude ve správném pořadí následovat.

Jestliže jsi ty sám zachráněn, střež duše ostatních. Tvé srdce nebude prospívat, pokud nebude plné horlivé touhy stát se požehnáním pro své přátele. Život tvé duše spočívá ve víře, její zdraví pak spočívá v lásce. Ten, kdo neusiluje přivést ostatní k Ježíši, sám nikdy nebyl zasažen oním mocným kouzlem Boží lásky. Pust' se do Pánova díla – díla lásky. Začni doma. Navštiv své sousedy. Buď světlem pro vesnici nebo ulici, kde žiješ. Rozsévej Boží slovo, kamkoli tvá ruka dosáhne.

Čtenáři, setkejme se v nebi! *Nesestupuj do pekla!* Z toho místa utrpení už není návratu. Proč bys měl chtít kráčet stezkou smrti, když je před tebou otevřená nebeská brána? Neodmítej bezplatné odpuštění a dokonalé spasení, které Ježíš udílí všem, kdo se na Něho spoléhají. Neváhej a neprodlévej! Už jsi váhal dost dlouho, přikroč k činu. Uvěř v Ježíše, s naprostou a okamžitou rozhodností, ano, ještě dnes! Připrav si svá slova a jdi s nimi bez meškání k Pánu. Ať je to dnes; protože by bylo strašné, kdyby to nebylo *nikdy*.

Ještě jednou tě vyzývám, pojď, *setkejme se v nebi*.

OBSAH

Tobě, čtenáři!	3
Na čem jsme?	4
Bůh ospravedlňuje bezbožného	5
Vždyť Bůh ospravedlňuje!	10
Spravedlivý a ospravedlňující	14
O vysvobození od hříchu	17
Milostí skrze víru	21
Víra, co je to?	23
Jak můžeme ilustrovat víru?	26
Proč jsme spaseni skrze víru?	30
Běda! Nejsem schopen nic dělat!	33
Růst víry	40
Znovuzrození a Duch svatý	43
Můj Vykupitel žije	45
Pokání jde ruku v ruce s odpuštěním	47
Jak dostáváme pokání	51
Strach z odpadnutí	54
Utvrzení	57
Proč svatí vytrvávají	60
Závěr	63